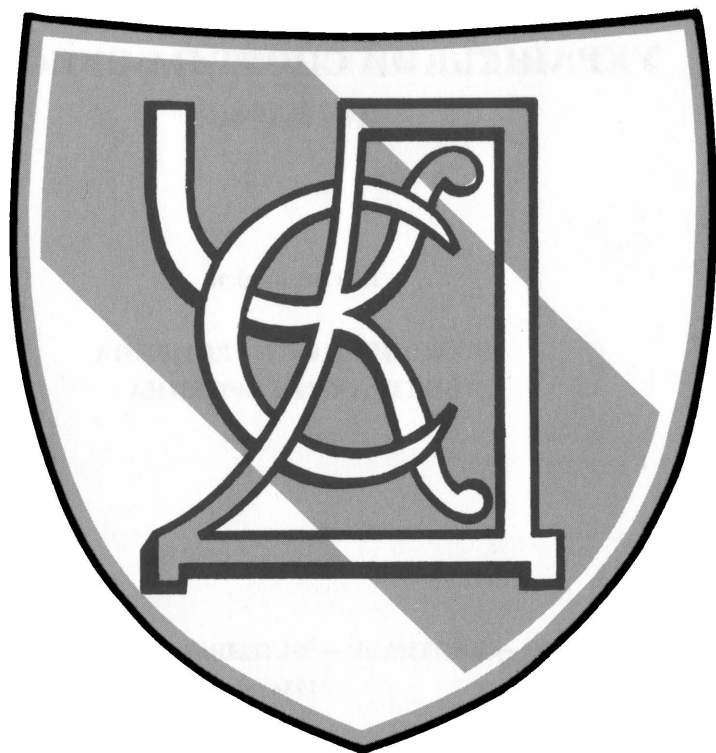

УКРАЇНСЬКИЙ
СПОРТОВИЙ
КЛЮБ
"ДОВБУШ"
ЧЕРНІВЦІ - БУКОВИНА
1920 - 1940

**УКРАЇНСЬКИЙ
СПОРТОВИЙ
КЛЮБ
"ДОВБУШ"
ЧЕРНІВЦІ - БУКОВИНА
1920 - 1940**

**ЦЕНТРАЛЬНЕ ОБ'ЄДНАННЯ БУКОВИНЦІВ
УКРАЇНЦІВ В НЬЮ-ЙОРКУ, США
КУРАТОРІЯ ФОНДУ «ЗЕЛЕНА БУКОВИНА»
— ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, США
УКРАЇНСЬКО-БУКОВИНСЬКА ГРОМАДА
В ТОРОНТО, КАНАДА**

**УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТОВИЙ КЛЮБ
«ДОВБУШ»-ЧЕРНІВЦІ
та
УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТ НА БУКОВИНІ
1920-1940**

Під редакцією

**ВОЛОДИМИРА КАРПОВИЧА
і ПЕТРА ГРИГОРОВИЧА**

**ЧИКАГО — БАЛТІМОР — ФІЛЯДЕЛЬФІЯ — ТОРОНТО
1984**

CENTRAL ASSOCIATION OF BUKOVINIAN
UKRAINIANS IN NEW YORK, USA
CURATORY OF FUND «ZELENA BUKOVYNA»
IN PHILADELPHIA, USA
UKRAINIAN-BUKOVINIAN SOCIETY
IN TORONTO, CANADA

UKRAINIAN SPORT CLUB
«DOVBUSH»-CHERNIVTSI, BUKOVINA
and
UKRAINIAN SPORT IN BUKOVINA
1920-1940

By

WOLODYMYR KARPOWYCZ
& PETRO HREHOROVICH

CHICAGO — BALTIMORE — PHILADELPHIA — TORONTO

1984

**LIBRARY OF CONGRESS
CATALOG CARD NUMBER
84-70800**

**Typesetting by Ukraprint
Printed and bound in the United States**

Фотознімки Доставили

Володимир Карпович

Омелян Суховерський

Степан Будний

Олександр Омельський

Микола Іванович

Володимир Рибак

Д-р Олександр Соколишин

Василь Якубович

Елевтерії Павлюк

Олександр Ковальський

Ганна Шерей

**Засновник, кількакратний голова та почесний член
УСК «Довбуш»-Чернівці-Буковина
Батько Українського Академічного Козацтва
«Запороже»
Д-р Франц Єнджейовський
1888 — 1979**

«DOVBUSH» — A UKRAINIAN SOCCER CLUB IN RUMANIA

Before the first World War the province of Bukovina was an integral part of Austro-Hungary. The population of Bukovina consisted of two distinct ethnic groups: the southern part was settled predominantly by Rumanians, while the northern part was almost exclusively Ukrainian.

The provincial capital Chernivtsi, with a population of approximately 150,000, was a mosaic of various ethnic groups, including Ukrainians, Jews, Germans, Rumanians, and Poles.

In 1918 for a brief period Bukovina belonged to the independent Ukrainian State. Subsequently it was occupied and annexed by Rumania, in violation of the principle of self-determination proclaimed by U.S. President Woodrow Wilson.

During the Rumanian occupation, from 1918 to 1940, the cultural and economic aspirations of Bukovinian Ukrainians were frustrated. The Rumanian government abolished Ukrainian schools and kept Bukovina under martial law to discourage cultural and political activities by Ukrainians.

By 1920 the major ethnic groups in Bukovina had their own sport clubs for soccer. There were the Jewish «Makabi», «Hakoah», and «Poale-Cion»; the German «Jahn» and «Viktoria»; the Polish «Polonia» and «Gwiazda»; the Rumanian «Dragosh-Voda»; and the Ukrainian «Volia» and «Dovbush». In addition there were two multi-ethnic sport clubs «Bask» and «Iask». All these clubs joined to form two leagues and competed in the first league for the championship.

One of the early distinctions of «Dovbush» was its win-

ning of the Chernivtsi city cup in 1923. In 1936 its soccer team gained the championship of Bukovina, Bessarabia and the Eastern League. This entitled it to be advanced to the Rumanian National Division B, like the German club «Jahn» in 1934 and the Rumanian «Dragosh-Voda» in 1935. However, because of the chauvinistic attitude of Rumanian sports officials, «Dovbush» was relegated to a newly formed Division C. Similarly, during the 1930's «Dovbush» was not allowed to compete abroad or to host competition with Ukrainian clubs from Poland and Czechoslovakia. Nevertheless the club continued its commitment to the development of junior Ukrainian athletes, and its junior soccer team won the vice-championship of Rumania in 1938.

The Soviet occupation of Bukovina in June 1940 ended Rumanian rule and at the same time terminated the existence of «Dovbush». All the club's trophies, documents, archives and property fell into Soviet hands.

This book was written by Bukovinian Ukrainians, primarily former «Dovbush» members, based on their recollections and available clippings and other documentary materials of the period. It describes the role «Dovbush» played in promoting the ethnic consciousness of Ukrainians in Bukovina.

«DOWBUSCH» — EIN UKRAINISCHER FUSSBALL VEREIN IN RUMANIEN

Bis zum Ersten Weltkrieg war die Provinz Bukowina ein Teil der Osterreich-Ungarischen Monarchie. Die Bukowina hatte eine ausgeprägte ethnische Verteilung, wobei ihr südlicher Teil zumeist von Rumänen besiedelt war, während ihr nördlicher Teil fast ausschliesslich ukrainisch war.

Die Hauptstadt der Bukowina, Czernowitz, mit einer Einwohnerzahl von etwa 150,000, beherbergt ein Mosaik von verschiedenen ethnischen Gruppen, Ukrainer, Juden, Deutsche, Rumänen und Polen.

Im Jahre 1918 gehörte die Bukowina für eine kurze Periode zu dem selbständigen Ukrainischen Staat, wurde aber dann von Rumänien besetzt und später annektiert, entgegen dem Prinzip des Selbstbestimmungsrechtes aller Völker, das von Woodrow Wilson dem Amerikanischen Präsidenten proklamiert wurde.

In der Zeit der rumänischen Herrschaft — von 1918 bis 1940 — wurden alle Errungenschaften der ukrainischen Bevölkerung, besonders die Kooperativen und Kulturinstitute, vernichtet. In den Schulen wurde ausschliesslich die rumänische Sprache verwendet, mit dem Ziel, die ukrainische Bevölkerung zu rumanisieren. Um weitere nationale Entwicklung der Ukrainer zu hindern hatte die Rumänische Regierung einen beinahe ständigen Besatzungszustand in Bukowina aufrecht erhalten.

Im Jahre 1920 existierten bereits Sportvereine für spezielle ethnische Gruppen: die jüdischen «Makkabi», «Hakoah» und «Poale-Zion», die deutschen «Jahn» und «Viktoria», die polnischen «Polonia» und «Gwiazda», die ukrainischen «Wolja» und «Dowbusch», die rumänische «Dra-

gosch-Voda». Es gab auch die internationalen «Bask» und «Jask».

Mit der Zeit wurde eine Liga mit zwei Klassen gegründet, in deren Rahmen alle Sportvereine um die Meisterschaft kämpften. Im Jahre 1923 errang «Dowbusch» den Pokal der Stadt Czernowitz und im Jahre 1936 die Meisterschaft der Bukowina, Bessarabien sowie der Ostliga. Demzufolge erhielt «Dowbusch» das Recht in die rumänische Staatsliga aufzusteigen, jedoch wegen der schovinistischen Einstellung der rumänischen Sportbehörden wurde «Dowbusch» nicht in die Liga zugelassen. Andere bukowinische Sportvereine wurden nicht so behandelt: «Jahn» im Jahre 1934 und «Dragosch-Voda» im Jahre 1935 wurden ohne Schwierigkeiten in die Staatsliga, «Division B» zugelassen. «Dowbusch» dagegen wurde gezwungen in einer niedrigen Liga, in der sogenannten «Division C», zu spielen. Diese negative Haltung der rumänischen Sportkreise gegenüber «Dowbusch» zeigte sich auch oft durch das Verbot zur Ausreise über die Grenzen Rumäniens. Die Einladung anderer ausländischen ukrainischen Sportvereine nach Czernowitz kommen zu lassen wurde abgelehnt.

Trotz dieser Discrimination ist es der «Dowbusch» Jugendmannschaft gelungen im Jahre 1938 die Vizemeisterschaft Rumäniens im Fussball zu gewinnen.

Die Besetzung der Bukowina durch die Sowjets im Juni 1940 brachte das Ende der rumänischen Herrschaft aber auch das Ende der Existenz von «Dowbusch». Alle Trophäen, Urkunden, Archive und Besitztum dieses Vereines fielen in die Hände der Sowjets.

Die Zusammenstellung des dokumentalen Materials, oft vervollständigt durch mühevollen Arbeit, wurde von Ukrainern aus Bukowina — überwiegend ehemaligen Mitglieder des Sportklubs «Dowbusch» niedergeschrieben.

«Dowbusch» hat mit dieser Publikation eine weitere Leistung zu dem ukrainischen Dasein in der Bukowina beigetragen und verdient volle Anerkennung für diese wertvolle Kultur-historische Dokumentierung.

П Е Р Е Д М О В А

Заходами УАК «Запороже», Нью-Йорк, США, створено 26 листопада 1966 року Комітет для відзначення 45-ліття УСК «Довбуш»-Чернівці, до складу якого ввійшли: Василь Шерей, Степан Будний, Петро Григорович, Стефанія Жуковська, Омелян Суховерський, Микола Іванович, Адріян Когут, Олександр Омельський, д-р Олександр Соколишин і Володимир Рибак.

Тому, що в 1966 році припадав 45-літній ювілей заснування УСК «Довбуш», Комітет рішив відзначити цю подію виданням «Ювілейного альманаха», номінуючи д-ра Франца Єнджейовського, за його заслуги, почесним головою Комітету.

Ініціативу до відзначення 45-ліття УСК «Довбуш» подав колишній змагун С. Будний. Комітет звернувся із закликом до всіх бувших членів і прихильників «Довбуша», щоб усі матеріяли, як спомини, вирізки з преси, фотознімки та інше пересилали на адресу секретаря Комітету П. Григоровича.

Комітет звернувся з проханням до б. змагуна Володимира Карповича, який приобіцяв написати з пам'яті свої спомини про «Довбуша» за роки 1920-1928. С. Будний віднайшов в одному музеї в Чикаго деякі числа чернівецького «Часу» почавши від жовтня 1928 року, та львівського «Діла», статті які він переписав і передав до користування Комітетові.

Після анексії Буковини в червні 1940 року совстами доступ до архіву «Довбуша» був унеможливлений, а намагання одержати матеріяли від Британського Музею не увінчались успіхом через брак усіх примірників чернівецького «Часу».

Був задум УСЦАК-у видати розвідку про спорт на

всіх українських землях та еміграції. В тій справі звернувся до Комітету секретар цієї централі Ярослав Хоростіль, щоб йому доставили матеріяли про український спорт на Буковині. Але, на жаль, з цього наміру нічого не вийшло.

Щодо видання альманаха виникли два протилежні погляди: декотрі обстоювали передачу зібраного, але не зовсім готового до друку матеріялу у архів НТШ, а дехто, щоб ці неповні матеріяли таки видати друком. Це спричинило непорозуміння, в наслідок чого настав застій.

Первісний проєкт, над яким почав працювати С. Будний, був поділений на три періоди: 1) 1920-1929, 2) 1929-1936 і 3) 1936-1940; але його передчасна смерть перервала започатковану ним працю.

В наслідок смерті голови Комітету В. Шерея та члена М. Івановича, на зборах Центрального Об'єднання Буковинців Українців у Нью-Йорку 1973 року переорганізовано повищий Комітет, кооптуючи до нього В. Карповича, а також вирішено докінчити працю над альманахом «Довбуша» у співпраці з Українсько-Буковинською Громадою в Торонті, Канада.

В міжчасі В. Карпович написав свої спомини, які заповнили прогалину за роки 1920-1928. 1980 року створено в США Видавничий Комітет у складі: В. Карпович — голова, П. Григорович — секретар, О. Суховерський — скарбник, О. Омельський і д-р О. Соколишин — члени. В Канаді постав Фінансовий Комітет у складі: Григорій Гільчук — голова, Володимир Коваль — секретар та В. Рибак — скарбник. В половині листопада 1983 р. в нарадах, які відбулись у Філядельфії, вибрано дві конче потрібні комісії, а саме Видавничу та Контрольну. До першої увійшли О. Суховерський, Філярет Лукіянович, Володимир Романовський та Володимир Гнідий, до другої д-р Мирослав Роговський, В. Гнідий та Іван Тащук. Українсько-Буковинська Громада з Торонта призначила до Контрольної Комісії свого фінансового секретаря Всеволода Магаса.

Видавничий Комітет рішив надати цьому творові

назву «УСК „Довбуш”-Чернівці та український спорт на Буковині 1920-1940», замість передше запланованого «Ювілейного альманаха».

Видавничий Комітет висловлює щиросердечну подяку за співпрацю всім, що доставили матеріали — спомини, часописні вирізки та фотознімки — потрібні для удокументування цього твору.

Видавничий Комітет висловлює своє признання і подяку управам Центрального Об'єднання Буковинців Українців у США та Українсько-Буковинської Громади в Торонті за їхню підтримку у виданні цієї праці.

Подяка належиться також колишнім змагунам, членам управи та прихильникам «Довбуша» за їхні щедрі пожертви.

Щедра дотація Кураторії Фонду «Зелена Буковина», що уможливила видання цього твору, заслуговує на окреме признання і подяку.

На виїмкову подяку заслуговує Філярет Лукіянович за його співучасть в редагуванні цієї праці.

Видавничий Комітет

ВСТУП

1. Початки українського спорту на Буковині в роках 1910-1920

До Першої світової війни в Чернівцях існували вже різнонаціональні спортові клуби, як їх тоді звали, а саме: «Баск», «Ян», «Макабі», «Вікторія», а при тому слід згадати, що ще до Першої світової війни при Українському Академічному Козацтві «Запороже», Чернівці, існувала спортова секція копаного м'яча під тою самою назвою і яка мала ті самі барви, що й УАК «Запороже», тобто малиново-біло-золоте. Про цю секцію тут, на еміграції, маємо дуже скупі відомості. При цьому згадує Володимир Карпович, що Степан Бошняк, як колишній змагун «Запорожа», одягав до всіх змагань «Довбуша» підколінники з барвами цього Козацтва.

Після Першої світової війни відчувався брак українського спортового товариства, в якому наша молодь могла б вправляти і проявляти свої атлетичні здібності. Тому деякі змагуни вступали в ряди чужих, часом навіть неприхильних нам клубів. Інші вичікували, бо були переконані, що незадовго буде зорганізоване українське спортове товариство. Так і сталось. Поспитає хтось — а де ділась наша підростаюча молодь? Одні, згідно з прикладом старших, вступали до чужих клубів, а другі гуртувались у дружини копаного м'яча в їхній околиці. Таких дружин ще до Першої світової війни довкруги Чернівців утворилось більше тому, що в той час було багато вільних площ, придатних для гри копаного м'яча. Такі дружини були: Монастирисько-толока, т. зв. «Штурмвізе», вулиця Полева, Руська вулиця і Монастирисько-Рошош.

Ці дружини відбували між собою товариські зма-

гання. В них була різнонаціональна молодь, одначе більшість творили українські змагуни. Але існували також чисто українські дружини. Саме в цих дружинах витворились якісні змагуни, які пізніше поповнили ряди різних клубів Чернівців. Так на Монастирисько-толока грали брати Шуберти, Конопкевичі, Стругарі, Черніховські, Оліва, Лучан, І. Карпович, О. Карпович, В. Карпович, Фр. Кінаш, Драпака; на Руській вулиці брати Зіцери, Тарки і Довганчук; на Монастирисько-Рошош Данчул, Півтор'ян, Бубцьо Малик, П. Козуб, Б. Мандрик, В. Томоруг, В. Карпович. Правда, не всі українці з цих дружин вступили до пізніше заснованого УСТ «Довбуш»; можливо, що деякі з них мали свої особисті причини, як це згодом заявили В. Карповичеві добрий оборонець Лучан та помічник Конопкевич мол., котрих він свого часу вербував до «Довбуша».

В 1919 році, коли відновлено ланку копаного м'яча в тих клубах, які існували ще до Першої світової війни, без наявності українського спортивного клубу, деякі українські змагуни вступали до чужих товариств. Так приміром, до «Польонії» вступили В. Добровольський і Лучан, до «Яна» два брати Морошканичі, до «Баска» Степан Бошняк, С. Травнічик, Бзовий, до «Ціфку» І. Суховерський та Б. Добровольський.

Пізніше при українському відділі соціал-демократичної партії «Воля» засновано український спортивний клуб з тою самою назвою, до проводу якого увійшли проф. А. Горн, адв. В. Руснак, А. Коваль, В. Коваль, Кіцул та проф. Ф. Кінаш.

2. Заснування Українського Спортивного Товариства «Довбуш» у Чернівцях

Це все добре розуміли ті, які взялись за організування українського спортивного товариства. Ще в 1919 році серед нашої інтелігенції велись дискусії про заснування спортивного товариства. Однак ця справа ще не визріла і на якийсь час притихла. Але зародок був уже кинений і мусів скоро принести сподіваний овоч.

У своїх споминах д-р Ілярій Суховерський подає таку відомість в цій справі: «В 1920 р. на одній із Рад УАК „Запороже“, якого я був членом, запитав я старшого Ореста Шкрабу, чи не було б добре заснувати власний спортивний клуб. Цим питанням зацікавилась більшість членів, а побратим Николай Смеречинський відповів, що „над цією справою радитимемо пізніше, бо вже відомо, що наші члени грають в чужих клубах“. Так постала думка заснування українського спортивного клубу».

Восени 5 вересня 1920 року, гурток осіб, переважно члени УАК «Запороже», із співучастю інших відданих діячів, після кількох нарад заснували спортове товариство, згідно з існуючим законом Буковини, і, на внесок Дмитра Губки-Безбородька, назвали Українське Спортове Товариство «Довбуш». Головою новозаснованого т-ва вибрано д-ра Франца *Єнджейовського*, члена УАК «Запороже».

Спочатку в дружині копаного м'яча виступали самі студенти, а опісля також гімназійна молодь і вже значно пізніше робітнича молодь. На початку свого існування «Довбуш» був мов би прибудовою «Запорожа». Пізніше й УАК «Чорноморе» також співпрацювало з «Довбушем», і це вплинуло на те, що в товаристві крім спортової діяльності звертали увагу також на загальне

виховання молоді. Тому, що до товариства належав національно свідомий елемент, «Довбуш» здобув собі пошану серед українського громадянства.

Загал тодішнього старшого громадянства не цікавився спортом. Зате інтелігенція прийняла заснування «Довбуша» як важливу подію на спортивній ниві. І саме ця інтелігенція, хоч у малій кількості, піддержувала товариство як морально, так і матеріально. А молодь наша прийняла появу українського спортивного товариства з одушевленням. Назву УСТ «Довбуш» змінено на УСК «Довбуш» у 1931 р.

Засновники постарались притягнути до співпраці в товаристві відданих громадян, вибираючи з поміж них провід, який зумів довший час провадити товариство. До складу цього проводу ввійшли такі особи: рад. Антін Ганицький, голова, д-р Франц Єнджейовський, перший заступник голови, дир. Н. Горчинський, другий заступник голови, Степан Левкович, секретар, А. Грибінський, скарбник, І. Коляска, д-р М. Смеречинський, проф. Чернівчанин, Дмитро Губка-Безбородько, М. Запаринюк, Проданюк, Леонтій Івасюк та Юліян Зав'янський, члени управи. Рад. А. Ганицький як голова заступав товариство назовні, а всіма іншими справами «Довбуша» керував довгі роки д-р Ф. Єнджейовський.

Почавши від 1920 р. цей перший провід «Довбуша» перебрав на себе весь тягар важкої і відповідальної праці без ніяких матеріальних засобів. Він піддержував товариство не лише морально, але й матеріально. В його рядах знаходились і меценати, які своїми частими датками спричинились до розвою «Довбуша», а саме: *Ольга Кобилянська*, Леонтій Івасюк, А. Ганицький, д-р Ф. Єнджейовський та інші.

Найважливішою ділянкою «Довбуша», як і всіх інших вищезгаданих спортивних клубів, був копаний м'яч. Інші спортивні ділянки були побічними.

КОПАНИЙ М'ЯЧ

Перша дружина

Перший період 1920-1929

1. Сезон 1920/1921

До осінніх мистецьких змагань 1920 р. дружина копаного м'яча «Довбуш», яка вже відбувала свої вправи на толоці «Гореча», ще не виступила, бо не була готова і не мала належного виряду. Аж весною 1921 р. вперше виступив «Довбуш» до змагань за мистецтво Чернівців проти також новоствореної жидівської дружини «Поале-Ціон», на площі «Боїско», в такому складі: Степан Попик — воротар, Антін Алексюк, Іпполіт Івонческул — оборона, Н. Горецький, Ілярій Суховерський, Кирстюк — поміч, І. Спинул, Степан Бошняк, інж. Стовбик, Степан Фірманчук — напад.

«Довбуш» виступив десяткою без лівокрилового, якого тоді ще не мав; капітаном дружини був І. Суховерський, а ланковим д-р Ф. Єнджейовський. Дружина виступила в чорних одностроях, маючи на грудях жовтий щитик із синьою буквою «Д». Ці однострої вишили члени Жіночої Громади впродовж п'ятьох днів. Цей однострій не був практичний тому, що був загрубий. Ці перші мистецькі змагання «Довбуш» програв у відношенні 3:0. Вину за програу поносить воротар, бо на ворота було спрямовано три стріли з далекої віддалі і всі були до зловлення. Отже можна сказати, наша дружина зазнала поразку, бо фактично не мала воротаря і грала вдесятку.

Чергові змагання були товариські проти польської дружини «Польонія», яка в той час та протягом кількох

років була одною з найсильніших. До цих змагань «Довбуш» виступив у такому складі: С. Попик, І. Івонческул, Бзовий, Н. Горецький, І. Суховерський, Степан Попович, Володимир Карпович, І. Спинул, С. Бошняк, інж. Стовбик, Ст. Фірманчук. В. Карпович, будучи учнем сьомої гімназійної класи, попав перший раз у склад дружини, як лівокриловий, і відтоді він довгий час грав на тій позиції. Ці змагання «Довбуш» програв 12:0. Це відношення воріт нехай нікого не здивує, бо як уже передше згадано, «Довбуш» не мав доброго воротаря.

Наступні мистецькі змагання були проти сильної німецької дружини «Ян». До цих змагань «Довбуш» востаннє виступив у такому самому складі, як і проти «Польонії». Ці змагання «Довбуш» програв у відношенні 10:2. Перша половина була вирівняна і закінчилася 2:2, при чому одні ворота здобув В. Карпович. У другій половині противник зорієнтувався в немочі воротаря і почав обстрілювати ворота «Довбуша» з далекої відстані і таким способом підвищив відношення воріт.

Дотеперішні змагання «Довбуш» програвав у високому відношенні, без огляду на тверду поставу всіх змагунів, тільки з вини воротаря. Отже постало питання — пошукати воротаря, як також кращих змагунів. Чи не було тоді в нас кращих змагунів? Були, навіть дуже добрі, однак вони грали в чужих клюбах, але на наш заклик вони завжди знаходили якусь відмову. Ось імена їх: Б. Добровольський, Ончул — воротарі, Лучан, В. Добровольський — оборонці, В. Морошканич, Клайн — помічники, Б. Морошканич, Бих, Данчул, Лесюк — напасники, та інші, імена яких не пригадуємо собі. Пізніше В. Карпович притягнув до дружини «Довбуша» гімназійних учнів вищих клас, а саме: Бубця Малика — воротаря, Бориса Мандрика, Валеріяна Томоруга, а згодом Павла Козуба, Лайгнера — оборонців і Степана Кінаша на правокрилового.

Після тренінгів, які відбувались ще на толоці «Гореча», дружина виступає до чергових мистецьких змагань дещо відмолоджена, а також більше вправлена технічно. Слід згадати, що Б. Малик так, як передба-

чено, виробився скоро на першокласного воротаря. Він був високого росту, мав далекий викоп, ловив не лише високі, але й низькі стріли, зручно кидаючись у воротах та навіть у ноги противника. Він не раз ловив одинадцятки і карні стріли. Тому, будши певними за воротаря, змагуни грали краще в нападі, а це також рішало про вислід гри.

Ось склад цієї відмолодженої дружини, яка закінчила мистецькі змагання весною 1921 року на передостанньому місці чернівецької округи (всі ряди зліва):

Перший ряд — В. Кміта, Б. Малик, Лайгнер.

Другий ряд — П. Козуб, І. Суховерський, С. Кінаш.

Третій ряд — С. Фірманчук, Килер, С. Бошняк, І. Спинул, В. Карпович (На знімці відсутні І. Івонческул, Бзовий і Н. Горецький).

Цей склад дружини вмів уже не тільки обороняти, але, що найважливіше, також успішно нападати. З першого складу залишилися тільки І. Суховерський, С. Бошняк, С. Фірманчук, Н. Горецький і В. Карпович.

2. Сезон 1921/1922

1921 року в Чернівцях були такі дружини копаного м'яча: «Польонія», «Ян», жидівські «Макабі», «Гакоаг» і «Поале-Ціон», румунська «Драгош-Вода», робітничі «Баск» і «Яск» (змінена назва із «Ціфк») та наш «Довбуш». Під час вакацій «Довбуш» вправляв на толоці «Гореча», підготовляючись до змагань сезону 1921/1922.

Під кінець літа 1921 року приїжджає з Чехо-Словаччини знаменитий оборонець *Модест Купчанко*, а з ним воротар Тіле. Це бувші старшини визвольних змагань. Пізніше приїхав і Кравчук. Тому, що І. Суховерський мешкав поза Чернівцями у Кучурові Великім, капітаном дружини став М. Купчанко. Під його проводом змагуни краще вправляють як технічно, так і тактично. В товариській грі проти «Польонії» дружина «Довбуша» заграла вже цілком інакше, як до цієї пори, і виграла 4:3.

На короткий час вдалось одержати для вправ площу «Боїско». Тоді це була єдина спортова площа в Чернівцях для змагань копаного м'яча. Тут «Довбуш» вправляв ранками, почавши від години шостої тому, що ця площа решту дня була зайнята. До осінніх змагань 1921-го року «Довбуш» виступив у такому складі: Б. Малик — воротар, І. Івонческул (Лайгнер), М. Купчанко — оборона, Н. Горецький, І. Суховерський, П. Козуб — поміч. В. Карпович, Тіле (В. Кміта), С. Бошняк, С. Фірманчук, С. Кінаш (Легкун, якого В. Карпович притягнув з «Яска») — напад.

Це була вже добра, технічно вишколена дружина, яка слабших противників побивала і вже змагалась за вище місце у точкуванні за мистецтво Чернівців. Під кінець осіннього сезону «Довбуш» зайняв сьоме місце на дев'ять дружин, побивши «Поале-Ціон» у відношенні 3:1, а «Гакоаг» 5:3, при цьому лівокриловий В. Карпович стрілив до «Поале-Ціон» одну а до «Гакоаг» три брани.

По закінченні осінніх змагань «Довбуш» запопадливо приготував свої молоді кадри до завзятіших змагань. З резерви вже помічались молодші змагуни, а це

учні середніх шкіл: Сильвестер (Коко) Тарко, М. Тарко, П. Довганчук, Б. Мандрик, Зотта мол., Собкович старший та Маріян Пестик. Управа, до якої увійшли Кривоніс, В. Шерей, С. Попович, тепер мала багато праці для здобуття матеріальних засобів, шукаючи меценатів вписуючи в свої члени урядників, а головню залізничників і поштовиків, які єдині постійно піддержували «Довбуша». Навіть загал нашого громадянства, захочений успіхом дружини, почав більше учащати на змагання. Проте ці матеріальні засоби були ослабі для дальшого розвою товариства.

На весні 1922 року поділено дружини копаного м'яча Чернівців на дві кляси. До першої кляси увійшли «Польонія», «Макабі», «Ян», «Драгош-Вода», «Довбуш», «Яск» і «Гвезда», а решту клубів, як «Баск», «Поале-Ціон», «Гакоаг» і «Волю» приділено до другої кляси.

Весною 1922 року «Довбуш» вправляв якийсь час на новозбудованій спортовій площі «Макабі», також ранками від шостої години. Внедовзі «Довбуш» переніс свої вправи на площу «Яна», над рікою Прутом коло села Ленківців, яка була вигіднішою для вправ, що відбувалися два рази тижнево. Тут вправляв «Довбуш» аж до часу набуття власної площі в 1925 році. До весняних змагань 1922 р. «Довбуш» виступив у такому складі, як видно на стор. 26 (всі ряди зліва).

«Довбуш» був приготовлений до здобуття кращого місця в першій клясі. Його змагання з найсильнішими клубами були завзяті — це так звані «дербі», як писала тоді чернівецька преса, і притягали багато глядачів. Слід згадати, що інші клуби мали у своїх складах двох або більше змагунів з Відня, Будапешту або з Кракова. Отож, якщо навіть «Довбуш» і програв проти якоїсь із тих дружин, то відношення воріт було низьке. На закінчення весняних змагань 1922-го року «Довбуш» здобув третє місце:

1. «Макабі»	5. «Драгош-Вода»
2. «Ян»	6. «Яск»
3. «Довбуш»	7. «Гвезда»
4. «Польонія»	

Перший ряд — С. Фірманчук, С. (Коко) Тарко, С. Бошняк, П. Козуб, В. Карпович.

Другий ряд — П. Довганчук, В. Кміта, І. Суховерський, Н. Горецький.

Третій ряд — І. Івонческул, Б. Малик, М. Купчанко.

Поруч члени проводу (зліва) С. Левкович, Іван Коляска, А. Ганицький, Н. Горчинський, д-р Ф. Єнджейовський, Чернівчанин.

(На знімці відсутні Серафінович, Кравчук, Б. Мандрик.) Ця дружина виступила вже в нових синьо-жовтих сорочинках і білих штанцятах, що їх уфундував голова т-ва А. Ганицький.

3. Сезон 1922/1923

«Довбуш» здобуває чашу м. Чернівців

Під час вакацій 1922 року дружина «Довбуша» підготовлялась поважно до наступного сезону, підкріплюючись знаменитим помічником Степаном Травнічком. Під час управ на площі «Яна» можна було запримітити багато молодих кандидатів до першої дружини. Воротар Б. Малик виїжджає на студії до Берліну, і його на короткий час заступають Тіле та гімназист Лупуляк.

До осінніх змагань в 1922 р. «Довбуш» виступив у такому складі: воротар Б. Малик (запасні Тіле й Лупуляк), оборона — М. Купчанко, Польо Довганчук, помічники — С. Травнічик, І. Суховерський, П. Козуб, напад — В. Карпович, Серафінович (С. Попик), С. Бошняк, С. (Коко) Тарко, Б. Мандрик (В. Кміта). Це був один з найкращих складів «Довбуша».

В. Карпович пригадає собі одні змагання проти «Яска», які «Довбуш» виграв 3:1. З позиції лівокрилового він здобув ворота таким сильним стрілом, що воротар О. Шуберт не запримітив цього і запитав суддю «чи це була брамка?» — на що суддя Фортрифліх відповів по німецьки «längst gewesen», цебто давно була. В тих змаганнях В. Карпович здобув дві, а Коко Тарко одну брамку.

Так в осінніх, як і в весняних змаганнях, «Довбуш» зайняв третє місце на показчику ігор.

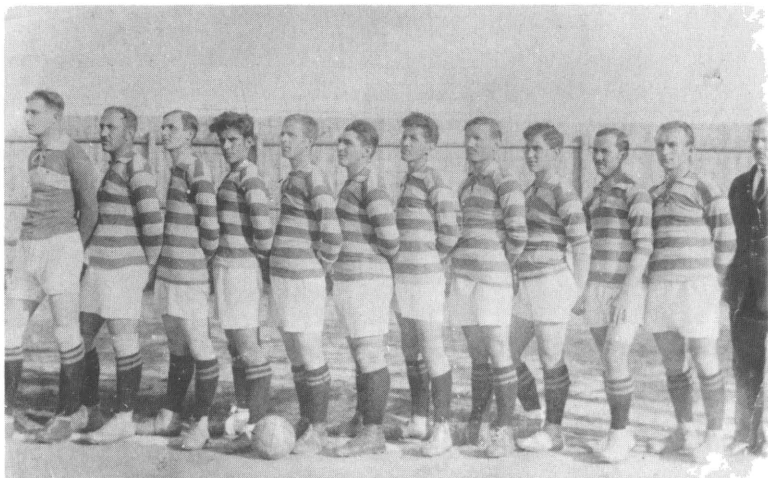
В той час усі дружини м. Чернівців брали участь у змаганнях за чашу, яку уфундував тодішній посадник Н. Фльондор. Клюбви були поділені на дві групи. «Довбуш» мав не тільки щастя, але тут допомгло йому також добра заправка, дисципліна та бажання перемоги. Перемігши всіх противників у своїй групі, дружина виступила літом 1923 р. на грищі «Яна» проти чемпіона другої групи «Макабі» до вирішальних змагань за перехідну чашу. Слід сказати, що в міжчасі дружина підготовлялась до цієї гри під проводом тимчасового тренера Станислава Мічінського з «Польонії».

В гарний недільний день дружина виступила в нових синьо-жовтих строях перед виповненою трибуною в понад дві з половиною тисячі глядачів, серед яких було багато селян з довколишніх сіл. На почесних місцях сиділи представники румунської влади — генерал Задік, посадник Н. Фльондор, начальник області та багато інших.

Дружина «Макабі» також виступила в найсильнішому складі з закордонними «асами» і була так певна перемоги, що привезла зі собою квіти й авто, щоб ним завезти чашу. На свисток судді д-ра Воюцького почи-

Знімка внизу показує цей славний склад «Довбуша».

Зліва — Б. Малик, М. Купчанко, С. Травнічик, Б. Мандрик, С. Коко Тарко, П. Довганчук, В. Карпович, І. Суховерський, П. Козуб, С. Бошняк, С. Попик і ланковий Н. Горецький.

нається гостра гра. Обидві дружини напружують свої сили, щоб здобути перші ворота — і це вдається «Довбушеві». Після довгих атак чільник С. Бошняк одержав м'яча і несподіваним стрілом умістив його в ворота «Макабі». Вислід 1:0 для «Довбуша». Після цього «Макабі» сильно атакує, але оборонна лінія Купчанко-Довганчук відбиває їхні напади. Перед кінцем першої півгри на карному полі «Довбуша» м'яч ударив об рам'я П. Козуба, за що суддя подиктував одинадцятку, яку «Макабі» використовує, встановлюючи до перерви вислід 1:1.

В другій півгри обидві дружини грали ще завзятіше. Макабійці застосували брутальну гру, особливо Сало, одноокий Зандман і Клігер, нападаючи на Купчанка та І. Суховерського. Але й «Довбуш» не дармував, а переводив плянові атаки на ворота противника. Із гарної комбінації І. Суховерського, С. Травнічика та В. Кар-

повича синьо-жовті здобувають другі ворота зі стрілу С. Попика. І вже 2:1. Противник намагається вирівняти рахунок за всяку ціну, але «Довбуш» нівечить всі ці намагання і далі провадить свої атаки, і так із комбінації І. Суховерського і Б. Мандрика приходять точна подача до Кока Тарка, який своїм питомим сильним стрілом здобуває треті невловимі ворота, встановлюючи вислід гри 3:1 для «Довбуша».

Вся публіка, крім прихильників «Макабі», захоплено вітала дружину «Довбуша» з перемогою. Здобуту перехідну чашу м. Чернівців ген. Задік, під звуки військової оркестри, передав капітанові, а також одинадцять медальйонів для кожного змагуна «Довбуша». В той же час розчаровані та огірчені прихильники «Макабі» кидали квіти до річки Прут. Цей успіх, як опісля показалось, був одним з найкращих досягнень «Довбуша» в першому п'ятиріччі його існування.

4. Сезони 1923/1924 та 1924/1925

«Довбуш» у гостях львівської СТ «Україна»

Однаке це був останній такий сильний склад «Довбуша», бо два старші змагуни, як С. Бошняк та І. Суховерський відходять, а інші грали тільки доривочно. Їхні місця займають молодші, невипробувані змагуни як Володимир (Нюня) Тарко, Мирослав та Омелян Суховерські, В. Томоруг, С. Бриндзан, Чепига і Кантемір. Через випробовування нових змагунів склад дружини не був сталий. Дружина тратить свою пробоеву силу і помічається брак оборони, в наслідок чого «Довбуш» опинився при кінці осінніх змагань 1923 року на передостанньому місці. В листопаді В. Карпович відійшов до війська.

Весною 1924 року «Довбуш» і польська «Гвезда» опинилися на двох останніх місцях і їм грозив спад до другої кляси. В. Карпович, будучи в цей час у Чернівцях на відпустці, брав участь у т. зв. кваліфікаційних змаганнях проти «Гвязди» на площі «Яна». «Довбуш» грав завзято, однаке «Гвезда» заблюкувала свої ворота змагунами так, що неможливо було здобути перемогу і

вислід закінчився нерішеним. Завдяки тому, що «Довбуш» мав краще відношення воріт, дружина зосталася в першій клясі. «Гвезда» відпала до другої кляси, але тому, що не могла там удержатися, хутко розв'язалась, її змагуни перейшли до «Польонії», а Теофіль Цопа, який грав у «Гвезді», до «Довбуша».

Не краще йшло нашій дружині в дальших розграх 1924 та весною 1925 рр. Змагунам «Довбуша» доводилось тоді докласти всіх зусиль, щоб удержати місце в першій клясі. Коротко кажучи, дружина переходила кризу. В той час ще «Довбуш» не розпоряджав сильною резервою, яка могла б зайняти порожні місця з відходом старших змагунів. Під час цих двох сезонів у рядах першої дружини змагались: Б. Малик, Чепига, П. Козуб, Омелян Цопа, Т. Цопа, С. Попик, В. Карпович, Рудольф Буш, Кантемір, Ньюн Тарко і Е. Данилевич.

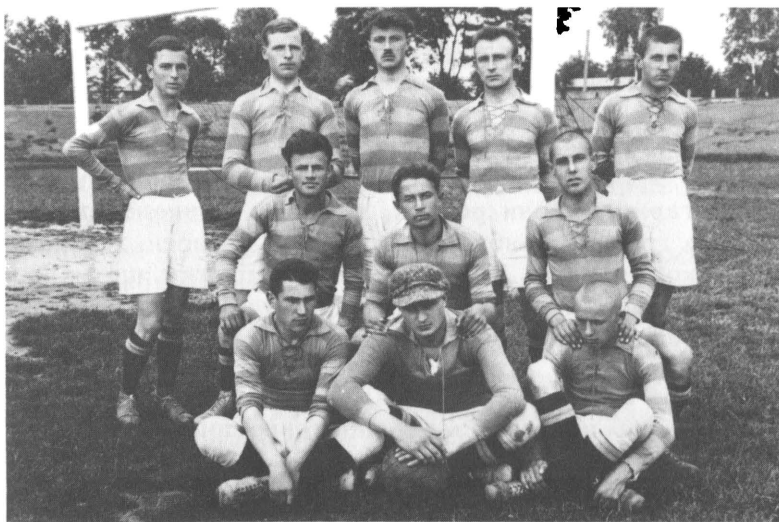
Провід «Довбуша» робив усі заходи, щоб із цієї кризи якось вийти. Завдяки старанням Антона Коваля в 1925-му році від СТ «Волі» перейшло п'ять змагунів до «Довбуша», а саме Юрій Лесько, Володимир Рибак, Микола Рибак, Осип Рибак та воротар Драган. Але ці змагуни мусіли ще якийсь час вправляти, щоб привикнути до іншої гри і тактики першої кляси.

Успіхом «Довбуша» в 1925-му році треба зарахувати перший виїзд поза кордони Румунії на товариську зустріч із галицькими братами, з львівською «Україною». Для більш імпозантного відзначення VI-их Запорізьких ігрищ Український Спортовий Союз у Львові запросив уперше в історії українського спорту, українську дружину із сусідніх Чернівців. Це мали бути змагання легкоатлетики і копаного м'яча між «Україною»-Львів, «Сян»-Перемишль і «Довбуш»-Чернівці. На закінчення цих змагань переможець мав заграти проти жидівської дружини «Гасмонея».

Одначе через триденний зливний дощ, усі змагання відкликано. А тому, що «Довбуш» був уже присутній у Львові, то силою факту, відбулись тільки одні змагання між «Україною» і «Довбушем». До Львова поїхали від «Довбуша» 14 осіб, у тому 12 змагунів, д-р Ф. Єндже-

йовський та А. Коваль як господар. Дружина «Довбуша» виступила із своїми старшими змагунами, підсилена двома запозиченими, а це Айзенбайсером та Морошканичем.

На грище «Батька Сокола» виступив «Довбуш» у такому складі (всі ряди зліва):

Перший ряд — П. Козуб, Б. Малик, Юрій Лесько.

Другий ряд — Степан Кантемір, Айзенбайсер, Теофіль Цопа.

Третій ряд — Нюня Тарко, Коко Тарко, Морошканич, С. Попик та В. Карпович (Відсутній на знімку запасний змагун Евген Данилевич).

СТ «Україна» виступила із кількома запасними змагунами. На грищі в імені «Довбуша» привітав «Україну» ланковий д-р Ф. Єнджейовський, передаючи срібну медалью із написом на синьо-жовтій стрічці. Від «України» привітав «Довбуша» ланковий п. Лісевич, передаючи чорно-червоний прапорець (барви «України»). Дружини фотографувались кожна зокрема, а опісля спільно. На свисток судді п. Лукашевича почались змагання. Першу брамку стрілив «Довбуш», а «Україна» вирівня-

ла. Розмокла площа сприяла нашій дружині, що привикла грати в таких обставинах. Вислід змагань 28 червня 1925 року був 2:2.

Наступного дня відбулись другі змагання на тій же розмоклій площі, а тому були дуже трудні, головню для воротарів, яким мокрий м'яч виповзав із рук. «Україна» показала у цій грі слабшим суперником. Вислід гри був 6:1 у користь «Довбуша». Того ж вечора провід «України» влаштував для всіх змагунів прийняття в одній із заль української гостиниці при співучасті оперного співака В. Тисяка. Слід відзначити, що «Україна» дійсно побратньому вітала «Довбуша». Ось що писало «Діло» 5 липня 1925 року: «„Довбуш” репрезентується дуже гарно, маючи рослих, технічно вишколених і зіграних грачів. „Довбуш” є дружина, що своєю технікою близько підходить до першокласних дружин, що мають мистецтво румунської А-кляси і тепер займає почесне місце серед інших дружин Румунії».

5. Сезони 1925/1926 та 1926/1927

а) «Довбуш» набуває власну спортову площу

У 1925 році провід «Довбуша» закупив від міста Чернівці площу для грища, що слід уважати великим досягненням жертвенної української громади. Ця площа була положена за млином Шльосмана над Прутом.

Спершу видрукувано певну кількість «бльочків-цеголок» по 1, 2, 3, 10 леїв, які роздано поміж змагунами, членами та симпатиками «Довбуша», а також розіслано по всіх околицях української Буковини для розпродажу. Українське громадянство відгукнулося прихильно і за короткий час було зібрано відповідну грошову суму. Будівничий п. Суховерський зобов'язався поставити паркан довкола площі, трибуну з дахом, а під нею приміщення для сторожа та роздягальні. Все це незабаром виконано. Як тільки віддано площу для вжитку, то численна молодь приходила сюди і вправляла різні види спорту. Це треба завдячувати тодішнім провідникам тіловиховання. Там відбувались також змагання другої кляси.

Осінні мистецькі змагання 1925 року надалі відбуваються під знаком пересунень, головню на позиціях воротаря й нападу. Із старших змагунів залишилось тільки чотири, а саме П. Козуб, Ст. Попик, Н. Тарко і В. Карпович. Решта — це молоді й не випробувані змагуни як Ю. Лесько, Т. Цопа, Е. Данилевич, Кантемір, Попович, Чепиґа, Суховерські і брати Рибаки.

Слід згадати, що румунські чернівецькі клуби старались перетягати всіми способами добрих українських змагунів. Вони пропонували їм полегші, забезпечували їх працею. Тих, що відмовлялись від їхніх «благодатей», усували з праці, висилали до військової служби в віддалених околицях, або переносили на працю в румунські терени.

Восени 1925 року відбуваються знаменні змагання між «Довбушем» та німецькою дружиною «Ян» на грищі над Прутом. Ці змагання були дуже тверді, як звичайно з «Яном», і перша півгра закінчилась нерішеною 2:2. «Довбуш» показав себе рівнорядним противником. Треба сказати, що воротар Попович міг обидва ті м'ячі зловити, але не робив надто великих зусиль — тож не дурно називали його «панянкою». Друга половина відбулась драматично. «Ян» почав грати брутально, а «Довбуш» застосував тактику трьох оборонців, не допускаючи напад противника до карного поля. Тоді напасники «Яна» почали стріляти на ворота «Довбуша» здалека і ці стріли воротар Попович пропускав. Це знеохотило та здеморалізувало дружину тим більше, що внаслідок брутальної гри «Довбуш» закінчив змагання з дев'ятьма змагунами. Кінцевий вислід 7:2 для «Яна». Внаслідок цієї високої прогри Б. Мандрик, якому закидали, що необдуманно вставив на воротах Поповича, зрезигнував з функції ланкового.

Перед кожними мистецькими змаганнями відбувались наради з д-ром Ф. Єнджейовським про склад дружини, а головню про склад нападу. Висловлено бажання, щоб до нападу вставити пробоевих змагунів, членів УАК «Запороже», Рудольфа Буша та Миколу (Боба) Івановича. Та ці зусилля були безуспішні. Незабаром

уведено для зміцнення дружини чужих змагунів, К. Райського та Шмідта, однаке ця спроба не виправдалась. Це відбилось відемно на моралі змагунів і стало одною із причин пізнішого упадку «Довбуша».

б) Два знаменні змагання проти «Макабі»

Слід відмітити драматичні мистецькі змагання «Макабі» — «Довбуш» на площі «Макабі» восени 1925 року. Вже в 10-ій хвилині «Макабі» здобуває перші ворота. Перед кінцем півгри В. Рибак, одержавши подачу, пройшов через оборону противника, обіграв воротаря і вмістив м'яч у сітку. Дійсно один з макабійців доторкнув м'яча рукою, за що дружина господарів вимагала від судді Макса Реша карного копу. Але він не змінив свого рішення. Вислід 1:1. Тоді з сторони прихильників «Макабі» почали падати погрози на його адресу, що мабуть і мало свій вплив, бо в другій півгрі можна було зауважити його односторонність. Хвилину перед закінченням змагань напад «Макабі» провів атаку, але воротар Драган був на місці, підстрибнув і зловив м'яча. Однак, почувся свисток, суддя підбіг та вказав на карний коп. Зчинилось замішання, бо важко було дошукатись якоїсь провини. Проте суддя вперто вказував на білу точку одинадцятки. Слідував стріл, м'яч опинився в сітці «Довбуша» і гра закінчилася вислідом 2:1 для «Макабі».

Після цього прихильники «Довбуша» перескочили загорожу і почали з суддею рукопашні розрахунки. На його оборону поспішили прихильники «Макабі». Розгорілася колотнеча, що тривала майже цілу годину, і поліція ні в чому не допомгла. Внесений проводом «Довбуша» протест, дисциплінарна комісія ліги спочатку відкинула. Пізніше однак положення склалось так, що на здобуття мистецтва румунською дружиною «Драгош-Вода» не доставало їй одної точки, а на першому місці, завдяки виграній грі з «Довбушем», засіла «Макабі». Такого стану вони не могли стерпіти і голова окружної дисциплінарної комісії Кроїтору подбав про те, щоб відібрати в «Макабі» дві точки, мовляв, вони, як гос-

подарі, не подбали про порядок на грищі. Це стороннє несприятливе для «Макабі» рішення румунських чинників, щоб висунути дружину «Драгош-Води» не першина, воно повториться також пізніше з нападом румунських старшин на грищах проти «Довбуша». Це один із чергових прикладів маніпулювання спортовими чинниками.

Але нема зла, щоб не вийшло на добре. В ті часи ланковим стає Олександр Омельський і вже весною 1926 року склад дружини міняється на краще. В цьому сезоні «Довбуш» мав добрих воротарів, як М. Чепига, Антін Суховерський, Т. Сорочинський, а вже сильно вправлявся і Драган. Вони на зміну, хто ліпший, обороняють ворота «Довбуша», — а в напад вставляють Рудольфа Буша і дещо пізніше Боба Івановича. Отже в цьому році дружина «Довбуша» вийшла з кризи і могла похвалитись кращим складом, як бачимо із знімки на стор. 36 (всі ряди зліва).

Про О. Омельського можна сказати, що він був кількома наворотами ланковим першої дружини. Так у 1930 році, після відходу Василя Шерея, д-р Єнджейовський призначив його ланковим. Також в сезоні 1934/1935 він виконував цю функцію і мав у себе виказки змагунів. Тоді він користувався мотоциклом і пам'ятає, що була важлива гра «Довбуша» проти «Драгош-Води» на грищі «Яна», а він, як на біду, забув дома виказки, тому обидві дружини чекали з півгодини, поки він їх привіз на грище.

В червні 1926 року, при заповненій трибуні на грищі «Яна» над Прутом відбулись незабутні відплатні змагання «Довбуша» проти «Макабі». До цих змагань «Макабі» виступив, підсилений «мадяром» Фаном, але без Ремені і Пфефера. «Довбуш» виступив із жадобою відплати за заповідяну кривду в осінній грі. Перша половина гри була вирівняна, проте макабійці двічі здобувають ворота зі стрілів Гольдшмідта і Фана. Але як «Макабі», так і його численні прихильники не думали, що це були останні тріумфальні акорди їхньої дружини. Очунявши від хвиливого неуспіху, довбушанці по-

**Перший ряд — сидять: П. Козуб, М. Чепига, Ю. Лесько.
Другий ряд — навколішки: О. Цопа, С. Попик, Т. Цопа.
Третій ряд — стоять: Е. Данилевич, Р. Буш, Н. Тарко, Кан-
темір, В. Карпович та ланковий О. Омельський.**

чали наступати, одначе висліду не могли змінити. До-
перва в останніх хвиликах першої півгри суддя Міга-
лиску присудив вільний стріл на ворота «Макабі». Не
поміг мур макабійців, бо сильний стріл Боба Івановича,
і м'яч знайшов дорогу до воріт противника. Кінець
першої півгри 2:1 для «Макабі». А тому, що «Макабі»
претендувала на першенство після перемоги над «Дов-
бушем», то оповідають, що його журналісти по закін-
ченні першої півгри поїхали до міста та видали над-
звичайне число спортової газети, повідомляючи, що
«Макабі» є вже мистцем Чернівців (із споминів О. Су-
ховерського).

А тим часом у другій половині синьо-жовті цілко-
вито заволоділи грою, яку перекинено на карне поле
«Макабі», а стріли на їхні ворота посипались, як град.
Швидко падають другі ворота, а опісля ще п'ять. І так

«Довбуш» відплатив за осінню кривду, заподіяну суддею. Вже при стані 5:2 прихильники «Макабі» покинули площу, залишилася тільки публіка «Довбуша». Найкращими в «Довбуша» були С. Попик, Бобо Іванович, В. Рибак, який здобув четверо воріт, та О. Суховерський, який своїми двома бомбами припечатав вислід дня 7:2 в користь синьо-жовтих.

Після цієї перемоги «Довбуша», перше місце зайняла «Польонія», друге «Макабі», а третє «Довбуш».

В наступному сезоні 1926/1927 «Довбуш» зайняв те саме третє місце.

6. Сезони 1927/1928 та 1928/1929

На початку сезону 1927/1928 «Довбуш» тримався дуже добре, але при кінці дещо підупав, програвши з «Приятелями Спорту» 3:1 та «Драгош-Водою» 3:0. На знімці внизу склад «Довбуша» в роках 1927-1929.

Зліва — воротар Попович, Мирослав Суховерський, Ю. Лєсько, Бобо Іванович, Р. Буш, О. Цопа, Микола Рибак, С. Попик, О. Суховерський і В. Рибак.

Саме тоді, як відчувався брак змагунів у дружині, до військової поборової комісії в Чернівцях покликано змагуна В. Рибак. В справі призначення В. Рибак відбувати військову повинність в Чернівцях інтервенював у команданта поборової комісії посол Леонтій Івасюк, якому дано запевнення, але не додержано. І так у березні 1929 року В. Рибак опинився в 37-ім полку піхоти в місті Ботошани, північної Молдавії.

На кожні змагання він приїжджав потягом, на підставі телеграми про «смерть» якогось члена родини. Але цих «смертних випадків», що траплялись кожного тижня, було забагато його військовим зверхникам і вони відмовились давати йому звільнення. Тоді він самовільно виїжджав з полку і після повернення його садовили в карцер. Він підплачував охорону, приятелі постачали його харчами, а на спеціально пристосованій дошці він писав листи до нареченої. Командант полку мав би висловитись, що В. Рибак побив рекорд у відсидженні в карцері (із споминів В. Рибак).

В таблиці за мистецтво в сезонах 1927/1928 і 1928/1929 «Довбуш», зазнавши спадок форми, опинився на п'ятому місці:

1. «Польонія»	5. «Довбуш»
2. «Гакоаг»	6. «Драгош-Вода»
3. «Макабі»	7. «Приятелі Спорту»
4. «Ян»	8. «Робітники» (колишній «Яск»)

Досягнення першої дружини в першому періоді

Сезони	Місця в чернівецькій окрузі
1920/1921	передостаннє на 10 дружин
1921/1922-1922/1923	третє на 10 дружин
1923/1924-1924/1925	передостаннє на 7 дружин
1925/1926-1926/1927	третє на 8 дружин
1927/1928-1928/1929	п'яте на 8 дружин

Другий період 1929-1936

1. Сезон 1929/1930

1929 року дружина мала вигляди здобути мистецтво, але так не сталося через тероризування румунською публікою наших змагунів на грищі. Під час одних змагань проти «Драгош-Води» румунські старшини, називаючи довбушанців «большевиками», вдерлися з витягненими шаблями на грище і з погрозами допомогли румунській дружині виграти ці змагання.

Проте провід «Довбуша» не зразився і старався підняти дружину на можливо найвищий рівень. В липні 1929 року, за ініціативою адв. Костя Циганюка і тодішнього голови т-ва С. Проця, роздобуто потрібні фонди та заангажовано тренера з Праги І. Й. Басіку, з лігового клубу «Славія». Під проводом нового тренера «Довбуш» уже виказався небуденними успіхами: з «Бороховом» 11:0 і 5:0, з «Польонією» 3:2 і 3:1, з «Драгош-Водою» 2:1, з «Робітниками» 3:2. Але були й невдачі, які треба приписати на конто браку дисципліни та морального заломання дружини, а це програ до «Робітників» 0:2, до «Гакоаг» 0:4 і 1:2 та «Макабі» 1:4.

Після перемоги «Довбуша» над жидівським клубом «Борохов», чеський тренер Басіка окреслив це як гарний осяг українських барв, але рівночасно перестеріг дружину, щоб не захоплювалася цим успіхом, бо цей противник — це найслабша дружина в лізі, і що в дальших змаганнях «Довбуш» стрінеться з багато сильнішими клубами так, що шлях до мистецтва буде дуже трудний. Проте, на його думку, «Довбуш» мав кращі вигляди на здобуття мистецтва, ніж інші клуби. Зокрема він підносив заслуги капітана дружини С. Попика і ставив його за приклад для молодших змагунів як доказ,

що може зробити любов до спорту і прив'язаність до товариства. В цьому сезоні «Довбуш» грав у такому складі:

Зліва — Антін Суховерський, Р. Буш, Сергій Бриндзан, О. Цопа, Тарас Суховерський, Віктор Мигайлюк, С. Попик, Микола Рибак, О. Суховерський, — — —, і В. Рибак.

Табеля стану мистецтва на початку весняного сезону
1930 р.

Клуби	Гри	Вигр.	Прогр.	Розігр.	Ворота	Точки
«Драгош-Вода»	8	5	1	2	18:12	12
«Ян»	8	5	2	1	23:10	11
«Макабі»	8	5	2	1	16:8	11
«Довбуш»	8	4	3	1	23:13	9
«Робітники»	8	3	3	2	12:11	8
«Гакоаг»	8	2	3	3	12:12	7
«Польонія»	8	1	5	2	11:19	4
«Борохов»	8	—	6	2	3:31	2

Аналіза табелі показує: 1) «Довбуш» і «Ян» мають найкращих стрільців, 2) мистець «Драгош-Вода» має

тільки одну програму (до «Довбуша»), 3) найліпшу оборону має «Макабі» і 4) колишній довголітній першун «Польонія» опинилася на кінці таблиці.

У весняних мистецьких змаганнях 1930 року «Довбуш» виступив у такому складі (всі ряди зліва):

Перший ряд — М. Суховерський, воротар А. Суховерський, Ю. Лесько.

Другий ряд — О. Цопа, С. Попик, Палійчук.

Третій ряд — О. Суховерський, М. Іванович, В. Рибак, Р. Буш, М. Рибак (Відсутні запасні змагуни В. Мигайлюк, С. Бриндзан та В.К. Будний).

Хоча цей сезон заповідався успішним на початках, проте в наслідок кількох програних ігор «Довбуш» залишився надалі на п'ятому місці:

1. «Драгош-Вода»	5. «Довбуш»
2. «Ян»	6. «Робітники»
3. «Макабі»	7. «Польонія»
4. «Гакоаг»	8. «Борохов»

Програна із «Гакоаг» 1:2 була для синьо-жовтих подвійно болюча, бо їхній чільник С. Бриндзан зломив ногу з вини воротаря противника, який замість на м'яча, кинувся в ноги Бриндзана, коли цей був при стрілі на ворота. В наслідок цього «Довбуш» мусів грати вдесятку, втративши не тільки змагуна копаного м'яча, але також доброго гаківкаря.

2. Сезон 1930/1931

Цей сезон треба зарахувати до одного з більш успішних, бо «Довбуш» міг остаточно розпрощатися із своїм п'ятим місцем з попередніх трьох сезонів, вибиваючись на третє місце.

В цьому сезоні грали такі змагуни: на воротах — Крістоф, А. Суховерський, на обороні — Ю. Лесько і В. Мигайлюк, на помочі — Антоняк, О. Цопа, М. Суховерський, Тарас Суховерський, Е. Добровольський, в нападі — Кривотульський, Р. Буш, В.К. Будний, Іван Янковий, В. Рибак та О. Суховерський.

Висліди кількох ігор: з «Яном» 0:0, з «Польонією» 1:1 (ворота здобув О. Суховерський), із «Залізничниками» 1:0 (ворота здобув О. Суховерський), з «Драгош-Водою» 2:0 (одні ворота О. Суховерський), із «Гакоаг» 1:0 (ворота О. Суховерський), із «Залізничниками» 2:0. В цій останній грі «Довбуш» виступив з 4-ма запасними змагунами, бо перед змаганням нагло 4 змагуни захворіли. Перші ворота здобув В. Мигайлюк, а другі В. Рибак. Програ до «Яна» 1:4 (єдині ворота здобув В. Рибак) та вкінці програ до «Макабі» 1:2.

Болюча втрата С. Бриндзана створила потребу замінити його іншим змагуном. Позицію лівого лучника зайняв тоді молодий Володимир К. Будний, який у своїй першій грі проти «Яна» стрілив дві брамки. Цим він здобув «Довбушеві» перемогу 3:1, а собі місце в першій дружині. Але, на жаль, він мусів перестати грати через хворобу серця.

В ділянці розвагово-культурно-освітній «Довбуш» влаштовував кожного року вечори св. Николая для всієї

Внизу один із складів «Довбуша» в цьому сезоні (всі ряди зліва):

Перший ряд — Т. Суховерський, Е. Добровольський, А. Суховерський, В. Мигайлюк.

Другий ряд — О. Суховерський, І. Янковий, Ю. Лесько, Т. Цопа, Р. Буш, Кульчицький.

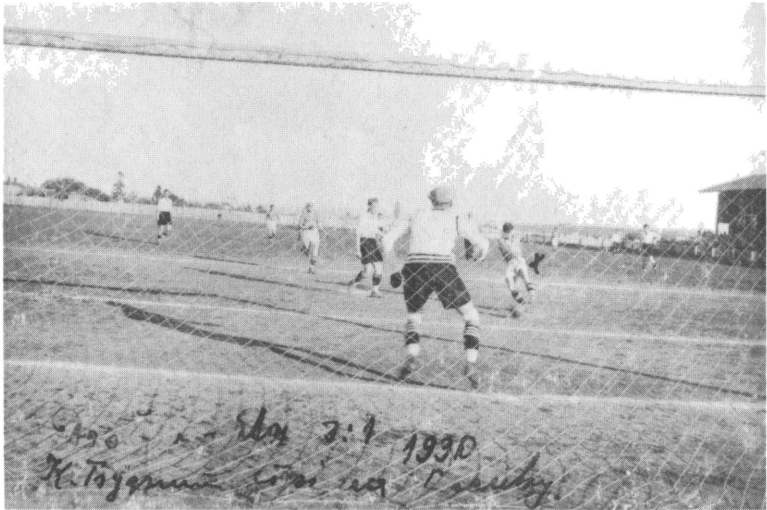
Третій ряд — Краль і В. Рибак за плечими Т. Цопи.

Табеля ігор сезону 1930/1931

1. «Макабі»	— 22 точки	5. «Робітники»	— 13 точок
2. «Ян»	— 21 точка	6. «Драгош-Вода»	— 13 точок
3. «Довбуш»	— 14 точок	7. «Польонія»	— 8 точок
4. «Гакоаг»	— 13 точок	8. «Залізничники»	— 4 точки

української громади в залі Українського Народного Дому в Чернівцях. А з метою дати змагунам забавитись у своєму оточенні, притягнути більше молоді до товариства, зацікавити наше громадянство «Довбушем», як також здобути найпотрібніші фонди, провід

Знімка внизу показує, як В.К. Будний стріляє перші ворота Лиманові в грі «Довбуш»-«Ян» 3:1.

улаштував щорічні вечорниці, які втішались і моральним і матеріальним успіхом.

Театральний гурток товариства, при співучасті пань Н. Козуб, Є. Вижнченко, О. Довганчук, М. Діяконович та пп. В. Чупки, П. Козуба, Т. Леонтія, І. Загородного, А. Живка і Х. Білевича, відіграв 23 листопада 1930 року виставу І. Франка «Марко Спотикайло», дохід з якої призначено на впорядкування спортової площі. На ту саму ціль переведено коляду та маскові вечорниці.

23 квітня 1931 року відбулися загальні збори т-ва, на яких вибрано таку управу: А. Ганицький — голова, д-р Р. Ясеницький та інж. Данчул — заступники голови, А. Габора і Т. Леонтій — скарбники, В. Костинюк і С. Левкович — секретарі, В. Добровольський і Роман Шлемко — ланкові копаного м'яча, В. Сідак — господар, С. Буш — наколесництво, Василь Шерей — зимовий спорт, С. Бриндзан і Богдан Сірецький-Газена, проф. Шкурган — легкоатлетика. До спортової ради

увійшли: д-р Ф. Єнджейовський, С. Бошняк, В. Карпович, Церкевич та С. Попик. Члени без функції: А. Алексюк, Микитила, І. Спинул, Гнат Захаряевич, І. Суховерський та В. Томоруг. За працю й заслуги для т-ва іменовано д-ра Володимира Гузаря почесним членом.

3. Сезон 1931/1932

При кінці цього сезону «Довбуш» і «Польонія» опинилися на останніх двох місцях в таблиці. «Довбуш» мав перед собою ще одну вирішну гру з «Макабі». Альтернатива була така: якщо виграє ці змагання, то залишиться в першій клясі, а «Польонія» мусітиме розіграти змагання із першуніом другої кляси і залежно від вислідіу залишиться в першій, якщо виграє, чи зійти до другої кляси, якщо програє. Це так званий бараж. Всі провідні клуби сприяли «Довбушеві», бажаючи, щоб і надалі залишився в першій клясі, з огляду на його численну публіку.

Змагання ці відбулися драматично. Дружина «Довбуша» була так поденерована, що ніяка акція їй не виходила, хоч «Макабі» не робив поважних зусиль, щоб ці змагання виграти. Напередодні змагань кружляли чутки на «футбольній біржі», що «Макабі» гратиме так, щоб віддати «Довбушеві» дві точки. Це недопустиме, бо згідно з правильником обидві сторони можуть бути покарані припиненням діяльності до одного року або виключенням із федерації. Тому провід «Польонії» вніс листа до ліги, вимагаючи вислати на ці змагання обсерваторів. Поза тим, «Довбуш» програв цю гру з вислідом 1:0 (Зі споминів В. Шерея).

Проходили кваліфікаційні змагання з першуніом другої кляси «Залізничниками» в липні 1932 р. Першу гру «Довбуш» розіграв 1:1, а другу виграв 1:0 і так залишився в першій клясі.

«Довбуш» у Станіславові

На запрошення станіславівського клубу «Пролом», 10 та 11 вересня 1932 року «Довбуш» узяв участь в

спортовому фестивалі цієї дружини. Крім господарів та «Довбуша», участь у турнірі взяли СТ «Україна» зі Львова та сильна місцева польська дружина «Ревера».

Висліди цих змагань були такі: «Україна»–«Пролом» 6:3, «Довбуш»–«Ревера» 4:3, «Пролом»–«Довбуш» 2:1, «Україна»–«Ревера» 3:4 (хоч «Україна» вже провадила 3:1). При рівності точок місця в цьому турнірі визначено згідно з відношенням воріт. Перше місце зайняла «Україна» із воротами 9:7, другим і третім місцем поділились «Довбуш» 5:5 та «Ревера» 7:7, а останнє місце зайняв «Пролом» із відношенням воріт 5:7.

Склад «Довбуша»: Попович, Е. Добровольський, Ю. Лєсько, Антоняк, Т. Цопа, Кульчицький, О. Суховерський, В. Мигайлюк, В. Рибак, І. Янковий та Р. Буш.

Склад «України»: Бутель, Сич, Скрегота, Борсук, Кіцила, Підлісецький, Воробець, Магоцький І, Петрів, Магоцький ІІ та Лисяк.

Склад «Пролому»: Андріішин, Стеткевич, Кардаш, Росьяк, Бриндзей, Ліськевич, Дем'янчук, П. Новицький, Попель, Якібчук та Камінський.

Ось що пише у своїх споминах О. Суховерський про поїздку до Станиславова:

«Ходять чутки, що „Довбуш” поїде до Станиславова на спортовий фестиваль „Пролому”. Ми, змагуни, всі тішимося, бо виїдемо за границю Румунії і будемо свободніше чути, але із тим виїздом було багато труду і мороки, бо всього 48 годин перебули ми в Станиславові. Приїхали ми до Станиславова десь опівночі, і то дуже змучені, бо на границі нас обидва окупанти перешукали до нитки. Ми пішли скоро спати, бо нас чекала тяжка гра проти «Ревери». На другий день не було жарту, та ми зібрали всі свої сили і виграли з вислідом 4:3. Ця перемога принесла так нам, як і українській публіці велике задоволення. Натомість другого дня проти «Пролому», через змучення і злегковаження противника, ми програли 1:2».

4. Сезон 1932/1933

Поганий досвід з попереднього сезону, коли «Довбушеві» грозив спад до нижчої кляси, примусив управу клубу подбати, щоб це не повторилося. Тому дружину відмолоджено і запроваджено гострішу дисципліну. Наслідки цього показалися при кінці сезону — «Довбуш» осягнув третє місце в таблиці. Кілька вислідів цього сезону: «Довбуш»-«Польонія» 5:1, «Ян»-«Довбуш» 3:2, «Довбуш»-«Робітники» 3:0.

Склад відмолодженої дружини «Довбуша»: Попович — воротар, Ю. Лесько і Степан Будний — оборона, Найда Журківський, Т. Цопа і Кульчицький — поміч, О. Суховерський, Роман Якубович, В. Рибак, І. Янковий та Унгурян — напад.

Неповна таблиця 9-го травня 1933 р. виглядала так:

Клуби	Гри	Вигр.	Розігр.	Прогр.	Ворота	Точки
«Драгош-Вода»	8	7	—	1	23:7	14
«Ян»	8	5	1	2	30:12	11
«Довбуш»	8	4	1	3	18:14	9
«Робітники»	8	2	2	4	10:20	6
«Макабі»	8	2	1	5	12:21	5
«Польонія»	8	1	1	6	9:28	3

З нагоди 30-ліття свого існування, німецький клуб «Ян» улаштував спортовий фестиваль, в рамках якого відбулись два змагання. До участі була запрошена німецька дружина «Олімпія» з Букарешту та наш «Довбуш». «Олімпія», яка тоді займала третє місце в першій букарештській клясі, виявилась кращою дружиною, бо побила «Яна» 1:0, а «Довбуша» 5:2.

В суспільно-громадській ділянці членство «Довбуша» брало участь в протестаційній маніфестації з приводу зорганізованого советами голоду на Україні 1932-1933 рр. і перевело в цьому ж році бойкот спортового свята, яке влаштували румуни для відзначення прилучення Буковини до Румунії.

5. Сезон 1933/1934

а) «Довбуш» віцемистцем Буковини

В цьому сезоні мистецькі гри в чернівецькій окрузі провадилися в двох клясах — А і Б.

До кляси А належали:

1. «Драгош-Вода» — виключена раніше з «Національної Дивізії», 2. «Ян», 3. «Довбуш», 4. «Макабі» (злучилась з «Гакоаг»), 5. «Робітники» та 6. «Залізничники» (ЧФР).

До кляси Б належали:

1. «Польонія», 2. «Борохов», 3. «Вікторія», 4. «Луча-ферул», 5. «Месеріяшул Роман» та 6. «Спортул Мунчітореск».

В осінній рунді «Довбуш» мав такі осяги: Із «Драгош-Водою» 2:1 (брамки здобув Р. Якубович), із «Залізничниками» 2:1 (ворота Р. Буш з карного та О. Суховерський), із «Робітниками» 2:0; одна гра програна до «Яна» 0:1 та одна розіграна проти «Макабі» 1:1, яка відбулася 29 жовтня 1933 року, в день української жалоби по жертвах штучного голоду на Україні. Змагуни виступили з чорними опасками, а суддя зарядив одну хвилину тишини, на знак якої публіка встала з місць. Ворота в цій грі здобув змагун з помочі Унгурян. У висліді цих успіхів «Довбуш» зайняв друге місце кляси А, як видно з таблиці внизу:

Клуби	Гри	Вигр.	Розігр.	Прогр.	Ворота	Точки
«Ян»	5	4	1	—	9:3	9
«Довбуш»	5	3	1	1	7:4	7
«Залізничники»	5	2	2	1	10:7	6
«Робітники»	5	1	2	2	5:7	4
«Макабі»	5	—	3	2	4:9	3
«Драгош-Вода»	5	—	1	4	4:9	1

«Час» від 21 листопада 1933 року подав наступну оцінку кожної дружини кляси А: «Перше місце осягнув „Ян” заслужено, бо це дружина як фізично, так і технічно найсильніша. Друге місце осягнула наша дружина „Довбуш”, підносячись на один ступінь вище із своєї традиційної третьої позиції. А все ж таки дружина має

ще деякі недомагання. Третє місце зайняли „Залізничники”, новаки в першій клясі, й то завдяки деяким змагунам-професіоналістам, які грають тільки тому в цій дружині, що дістали працю. Слідують „Робітники”, котрі підупали через брак доброї оборони. „Макабі” переходить внутрішню кризу. Посліднє місце в цій таблиці займає „Драгош-Вода”, котра так дуже перлася до Дивізії, де дістала коша й то заслужено. В дійсності це найслабша дружина».

У весняній рунді 1934 року перші змагання «Довбуш»-«Драгош-Вода» закінчились 0:0. «Драгош-Вода», яка в осінньому сезоні здобула лише одну точку і опинилася на останньому місці, щоб оминути загрозу спадку до нижчої кляси, забезпечила собі сильний склад найманих змагунів і стала серйозним противником.

Дербі цього сезону були змагання «Довбуш»-«Ян» з вислідом 1:1. Це була найкраща гра «Довбуша» цього сезону, який грав здисципліновано і тримав цілий час «Яна» в шаху. Перші ворота здобув В. Рибак, а «Ян» вирівняв ще перед перервою. В другій половині довбушанці грають проти сильного вітру і все ж таки не подаються, а провадять ряд небезпечних акцій на ворота «Яна». З трьома запасними змагунами «Довбуш» видержав проти вітру та закінчив із задоволенням гру в нерішену. Склад «Довбуша» в цих змаганнях: Попович, Ю. Лесько, С. Будний, Кульчицький, Т. Цопа, В. Рибак, Крумгольц, В. Мигайлюк, О. Суховерський, Зеліг та Унгурян.

Згідно з поданою таблицею (стор. 50) «Довбуш» здобув перший раз віцемістечтво Буковини.

Табеля кляси Б з дня 10 травня 1934 року

Клуби	Гри	Вигр.	Розігр.	Прогр.	Ворота	Точки
«Польонія»	10	10	—	—	62:5	20
«Борохов»	10	6	1	3	18:21	13
«Вікторія»	10	5	1	4	23:18	11
«Лучаферул»	10	2	4	4	10:17	8
«Месеріяшул						
Роман»	10	3	1	6	10:27	7
«Спортул						
Мунчітореск»	10	—	1	9	3:38	1

Першун цієї кляси «Польонія» розіграла три змагання за вхід до кляси А з «Робітниками» з вислідами 1:0, 1:2 та 2:1 і тим самим дісталася назад до кляси А, а «Робітники» відпали до кляси Б.

В днях 8-9 червня 1934 року відбувся на площі «Драгош-Води» День Спорту, в якому, крім інших видів спорту, мали місце розгри за чашу. Участь взяли «Драгош-Вода», «Довбуш», «Робітники» та «Польонія». Першого дня «Драгош-Вода» перемогла «Польонію», а «Довбуш» в неповному складі зумисне програв з «Робітниками» 1:3, щоб на другий день побити «Польонію» 2:0 та взяти чашу переможених, тоді як «Драгош-Вода» зайняла перше місце, перемігши «Робітників».

**Внизу дружина «Довбуша», яка грала проти «Макабі»
28 квітня 1934 року з вислідом 1:1.**

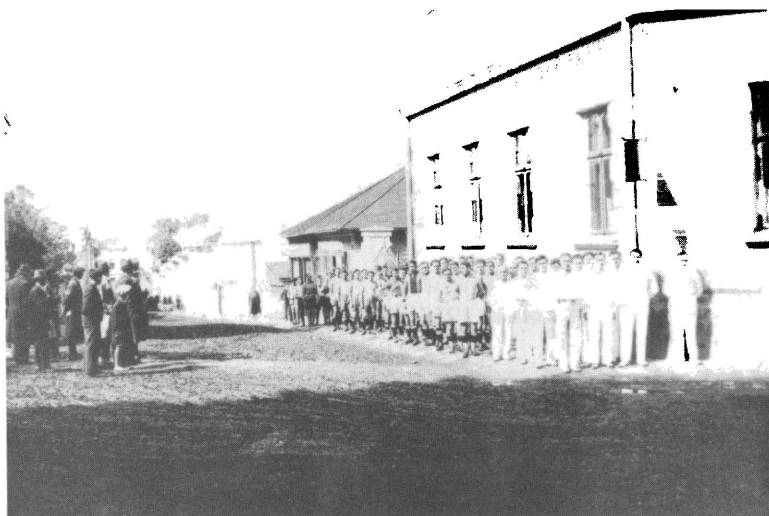

Перший ряд: лежить — воротар Попович, сидять — Кульчицький, Унгурян та Ю. Лесько.

Другий ряд: навколішки — Т. Цопа.

Третій ряд: Е. Салабан, О. Суховерський, Янковий, Краль, В. Рибак, С. Будний, ланковий Роман Шлемко, Крумголц, О. Мигайлюк, В. Мигайлюк, — — —, А. Гуменюк і Палійчук.

На фотознімці внизу показано будинок Українського Народного Дому, Кредитового Банку та Книгарню Ю. Гливки в Чернівцях. На першому пляні провід і молодь «Довбуша» — готові до вимаршу на дефіляду в День Спорту

Для порівняння копаного м'яча між Буковиною, що зводилось фактично до Чернівців, та Галичиною із містами Львовом, Станиславовом і Перемишлем та почвірною кількістю населення, буде доцільним подати кілька вислідів зустрічей між Чернівцями та Львовом.

Збірна Львова складалась із трьох клубів — «України», «Погоні» і «Чарних». В минулих зустрічах ця збірна винесла такі перемоги над Чернівцями — 6:2, 5:1, 6:0, 5:3 та один раз програла 3:0.

10 травня 1934 року відбулася в Чернівцях на грищі «Макабі» чергова зустріч з вислідом 4:1 в користь збірної Чернівців, у склад якої вставлено Т. Цопу до першої дружини і трьох інших довбушанців до запасної.

Але, якщо мова про позем копаного м'яча в Румунії, то він був безперечно на рівні із кращими європейськими державами. Румунія — це багатократний першун

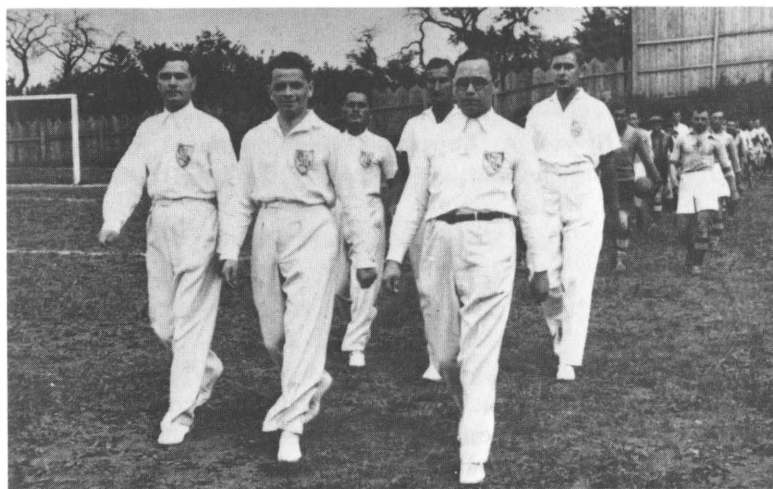
балканіяди (Греція, Болгарія та Югославія), із вислідами 2:2 проти Шведів, 1:2 проти Англії, 4:1 (1935) та 5:2 (1937) проти Польщі, але тільки до 1937 р., коли шовіністична румунська федерація встановила відношення 8:3 румунських супроти меншостевих (мадярських) змагунів. Тоді позем гри нагло понизився.

б) Заходи до Ювілею О. Ю. Федьковича

В 1934 році припадав столітній ювілей від народження найбільшого поета Буковини Осипа Юрія *Федьковича*. Для гідного відзначення цього ювілею, ще рік раніше створено в Чернівцях Діловий Комітет, до якого входили всі українські культурно-освітні товариства.

В рамках урочистих відзначень, управа «Довбуша» заплянувала небуденну та амбітну програму, а саме — влаштувати турнір чотирьох найкращих українських

Знімка внизу: дефіляда «Довбуша» в День Спорту

**Перший ряд — В. Шерей, А. Собкович, д-р А. Гуменюк.
Другий ряд — В. Собкович, М. Іванович та д-р В. Іванович.
В дальших рядах змагунів видко Поповича та О. Суховерського.**

Знімка внизу: провід і змагуни «Довбуша» на збірці в Українському Народному Домі перед вимаршем в День Спорту.

Зліва: в перших двох рядах — запасна дружина і юнаки. В третьому ряді — В. Шерей, М. Іванович, голова С. Проць, Попович, І. Бучко, А. Горський, Карбулицький, С. Будний, Микола Суховерський, Теофіль Панчук, Юрій Глібка, ———, ———, Юра Сташко.

дружин на Заході. До участі в турнірі, який мав відбутися в днях 7, 8 та 9 вересня 1934 року, запрошено львівську «Україну», «Сян» із Перемишля та «Русь» з Ужгороду.

Зацікавлення цими змаганнями було особливе. Сподівались, що любителі спорту заповнять трибуни, зокрема на дербі між «Україною» та «Руссю». В рядях запрошених дружин виступали такі відомі змагуни як брати Магоцькі та Скоцені в «Україні», рейдуючий напасник Турко в «Сяні» та Кобзар в «Русі».

Українська преса, зокрема щоденник «Час», закликала своїх читачів до численної участі в святкуваннях.

Із дооколишніх сіл та містечок, зокрема тих, де існували власні дружини копаного м'яча, рахували на чималу публіку.

Опрацьовано правильник турніру і його одобрила румунська федерація. Для першуна уфундовано трофей — чашу імени О.Ю. Федьковича. Організатори передбачили по 16 осіб від кожної дружини, для них подбано про нічліг та харчування, як також зворот коштів за подорож та пашпорти.

Але ці приготування були б неповні, якщо б не дати дружині добру заправу. Для цього запрошено одну із

Члени провуду і змагуни «Довбуша» в День Спорту

Зліва: Перший ряд — гаківкарі ———, Отто Венке, Олесь Хортик, С. Будний, ———, Маріян Пестик, Петро Фаранич; Другий ряд — члени провуду в білому: Ю. Лесько, Е. Салабан, С. Бриндзан, Роман Шлемко, А. Гуменюк, В. Шерей, Адріян Іванович, ———, А. Собкович, ———.

В дальших рядах змагуни першої дружини, резерви та юнаків «Довбуша».

кращих дружин першої дивізії Румунії, а саме «Фенікс» із Бая Маре, Семигород, в якій грали виключно мадяри. Перемога над віденською дружиною «Гакоаг», та вислід «Фенікса» 0:0 проти сильного «Клубу Атлетів» (КАО) з Орадії, доказують, що «Довбуш» зробив добрий вибір для своєї підготовки до турніру чотирьох.

В дорозі до Чехо-Словаччини й Австрії, «Фенікс» зупинився в Чернівцях, де розіграв двоє змагань — 11 серпня проти «Довбуша» із нерішеним вислідом 0:0, а наступного дня проти «Драгош-Води», з перемогою 3:0.

В цій грі виступив у складі «Довбуша» новий напасник Іван *Бернадинюк*.

в) Заборона свята Федьковича та турніру чотирьох дружин

Отже всі приготування пороблені, судді визначені, нерішений вислід із «Феніксом» — це не абияка візитівка, тільки дайте дружині противника. На жаль, вона його не дочекалась, бо на перешкоді стала *РУМУНСЬКА ВЛАДА!*

Користаючи із раніше впровадженого стану облоги на Буковині, міністерство внутрішніх справ заборонило це свято і цей турнір. Не помогла нічого інтервенція делегації українських культурних установ під проводом бувшого посла ред. Юрія Сербинюка в генерала дивізії. Заборони не відкликано.

Львівське «Діло» в числі від 7 вересня 1934 року писало з цього приводу: «Як відомо, в 100-ліття уродин найбільшого буковинського поета Осипа Юрія Федьковича мало відбутися велике свято в Чернівцях в днях 7, 8 і 9 вересня ц.р. Підготовкою зайнявся окремий Комітет, зложений з представників усіх товариств та установ ще в листопаді минулого року. В програму свята входили: в суботу 8 вересня мала відбутися на могилі поета Панахида при співучасті великого числа священиків. Після Панахиди в Українськiм Народнiм Домi мала відбутися Академія, а вечором Театральна Вистава під мистецькою управою посла д-ра Володимира

Залозецького. 9 вересня мали влаштувати Великий Концерт у Музичній залі при співучасті чотирьох хорів: „Український Буковинський Кобзар”, „Мужеський Хор” тов. „Міщанська Читальня”, „Міщанський Хор” і нагороджений „Селянський Хор” з Кіцманя».

«Крім того спортове т-во „Довбуш” хотіло влаштувати в тих днях великі змагання, на які запросило такі дружини: зі Львова „Україну”, з Перемишля „Сян” та із Закарпатської України „Русь” із Ужгороду. І саме, як наспіли вісті від згаданих дружин, що все вже полагодили для приїзду до Чернівців та коли „Довбуш” тут полагодив усі формальності, які вимагають спортові закони, військова влада в Чернівцях дала наказ поліції переліплювати афіші, що заповідали спортові змагання».

«Інтервенції в голови спортової централі, в президента Стегана і префекта Венту не помогли нічого. Спортові змагання заборонено, бо це, мовляв, „Довбуш” устроює не для спорту, а для української маніфестації, на яку мали зійтися десятки тисяч українців до Чернівців, де був стан облоги».

«Рівночасно видала військова влада розпорядок, яким заборонила в днях 7, 8, 9, 10 і 11 вересня 1934 р. всякі імпрези всіх народностей Буковини. І так, — кінчає „Діло” свої зауваги — заборонено свято буковинського соловія на його рідній землі...»

Велике розчарування з приводу невідбутих змагань за «чашу О.Ю. Федьковича» годі описати. Мораль дружини на цьому потерпіла. Щоб якось заспокоїти невдоволення серед змагунів, відбуто 7 вересня 1934 р. товариські змагання з дивізійною дружиною «Яна», які «Довбуш» виграв 3:0 і цим доказав, що він дійсно був приготовлений до турніру.

Для ознайомлення наших читачів із станом копаного м'яча на Закарпатській Україні подаємо табелю Східньословацько-закарпатської округи (на стор. 58) з дня 24 жовтня 1935 р. Відомо, що рік пізніше СК «Русь» — Ужгород увійшов до Державної Чехо-Словацької Ліги і що він проіснував до 1944 р.

**Знімка зображує учасників змагань проти «Яна»
в день 7 вересня 1934 р.**

Перший ряд (навколішки) — В. Рибак, І. Бернадинюк, Бойчук, Найда-Журківський, Т. Цопа.

Другий ряд — Василь Шерей, ланковий, Отто Мигайлюк, Ю. Лесько, С. Будний, Р. Якубович, Кульчицький, Віктор Зеліг.

Табеля Східньословацько-закарпатської окуги

Клуби	Гри	Вигр.	Розігр.	Прогр.	Ворота	Точки
СК «Русь»	7	5	1	1	22:8	11
МШЕ-Мукачів	7	5	1	1	18:7	11
КАЦ-Кошиці	7	3	3	1	14:12	9
ЧСК-Ужгород	7	4	0	3	12:14	8
БФТЦ-Берегів	7	2	2	3	10:14	6
ЧСК-Кошиці	7	2	2	3	14:16	6
АЦ СП.-Нова Весь	7	2	0	5	9:14	4
Тереквеш- Кошиці	7	0	1	6	4:18	1

20 травня 1934 року відбулися загальні збори т-ва, на яких іменовано почесними членами Я. Макогона, інж. Данчула, д-ра Франца *Єнджейовського*, д-ра Р. Ясеницького і А. Ганицького за їхню багатолітню працю для товариства. До нового проводу ввійшли: Адріян Іванович, голова; В. Добровольський, С. Проць і Аристид Гуменюк, заступники голови; В. Шерей і В. Білинський — писарі; О. Рахмістрюк і Ярослав Шлемко, скарбники; Кость Циганюк, Р. Шлемко і Валеріян Томоруг, ланкові копаного м'яча; М. Іванович, В. Курчак і Петро Григорович — легкоатлетика, В. Собкович — бобслей, В. Білинський — лещета, В. Шерей, С. Будний та Артур Собкович — гаківка; А. Когут — пресовий референт; Євген Масікевич, Осип Горвацький, А. Когут, С. Бриндзан, В. Білинський і В. Войнович — культурно-освітня комісія і пропаганда; Т. Цопа і Катинський — господарі; С. Левкович, Е. Масікевич і В. Карпович — контрольна комісія.

6. Сезон 1934/1935

На початку цього сезону читаємо в «Часі» від 7 жовтня 1934 р. такі зауваги: «Після вступу „Яна” до „Національної Дивізії Б”, „Довбуш” остався мистцем Буковини, а „Робітники” вступили поновно до кляси А і що після послідних виступів поодиноких дружин є дуже тяжко передбачити майбутнього мистця 1934/1935 р. Є три дружини: „Довбуш”, „Драгош-Вода” і „Макабі”, котрі мають вигляди стати мистцем. Дві послідні дружини є сильні технічно через вакаційне вишколення тренерами... „Довбуш”, як ніколи, в добрій формі і розпоряджає добрим матеріалом так, що, коли буде карність, тишина в грі і належне завзяття, то можна з певністю твердити, що цього року здобуде наша дружина перше місце в табелі».

«Новий змагун „Довбуша” — Іван Бернадинюк, який в 1934 р. перейшов з клубу „Робітників” до „Довбуша”, напевно підкріпить нашу дружину, але треба буде ще якогось часу, щоби він зігрався із змагунами».

В першій грі цього сезону проти «Польонії» наша дружина вийшла переможною з вислідом 2:1. Обидві bramки стрілив В. Мигайлюк. Склад синьо-жовтих в цій грі: Попович, Ю. Лесько, С. Будний, Найда Журківський, Т. Цопа, Унгурян, В. Рибак, І. Бернадинюк, В. Мигайлюк, І. Янковий та О. Суховерський.

Чергову гру проти «Залізничників» «Довбуш» програв 2:0. Про ці змагання спортовий звітодавець «Часу» писав: «Довбушанці грали понад сподівання добре. Але не можна нічого вдіяти проти судді, а ще більше, коли мається „пех”».

Але чи програні до «Драгош-Води» 0:4 і «Макабі» 0:2 були також «пехом» для «Довбуша», сумніваємось. Програною до «Макабі» 0:3 закінчив «Довбуш» цей «пеховатий» для нього сезон, опинившись на четвертому місці.

7. Сезон 1935/1936

а) 15-літний ювілей т-ва і здобуття мистецтва Буковини, Басарабії та Східної Ліги

Після здобуття мистецтва Чернівців та Східної Ліги «Драгош-Вода» остаточно був прийнятий до «Національної Дивізії Б». З огляду на те, що в 1935 р. припадало 15-ліття від заснування товариства, провід «Довбуша» і тренер Губер поробили всі заходи, щоби першу дружину підготувати як слід до змагань за мистецтво.

До розгрівок за першість 1935 р. виступив «Довбуш» з «новою» і відродженою дружиною. Була вона новою в духовному значенні, де воля до перемоги й завзяття пов'язалися з новою тактикою. А змагуни — це наші довбушанські ветерани: воротарі Попович і А. Суховерський, оборонці — Ю. Лесько, С. Будний і В. Мигайлюк. Про В. Мигайлюка треба сказати, що цей талановитий змагун грати міг і в нападі, і він часто здобував рішальні ворота. На помочі — це І. Янковий, а в нападі три пробоевики В. Рибак, О. Суховерський та Р. Буш. З нових слід згадати Найду Журківського, Андрія Горського та І. Бернадинюка.

Вже в перших змаганнях довбушанці болючо далися взнаки «Робітникам», яких розгромили 5:1, хоч до того часу наші змагуни мали з ними поважні труднощі. Напочатку ця перемога виглядала як випадкова, одначе, коли в наступних двох грах «Довбуш» розправився без труду з «Польонією» 2:0, а з «Макабі», віцемистцем минулого сезону, навіть 6:0, тоді стало всім ясно, що дружина синьо-жовтих гратиме «першу скрипку» в тому сезоні. Так і сталося, довбушанці ішли нестримно від перемоги до перемоги, продовжуючи свої успіхи теж у весняній рунді 1936 р. Остання гра на весні проти «Залізничників» закінчилася 6:0 в користь синьо-жовтих.

Вигравши всі змагання, «Довбуш» став осіннім мистцем і приступив до відзначення ювілею 15-ліття від свого заснування. Першу частину ювілею відзначено 24 листопада 1935 р. в залі Музичного т-ва. Друга частина відбулась на Зелені Свята на власному спортовому майдані. Свято відкрив голова т-ва Степан Проць промовою, в якій подав історію та діяльність клубу. Він зазначив, що найкраще представляється ланка копаного м'яча та що дружина вибилась на передове місце в чернівецькому спорті, а цього року перемогла всі дружини і стала мистцем Буковини.

Після промови відчитано велике число привітів, які надійшли від різних товариств та установ з Румунії, Польщі (Галичини) та Чехо-Словащини. Відбувались вільноручні руханкові вправи та вежі. Мужеський Хор відспівав низку пісень, головно стрілецьких, вкінці виставлено живий образ у двох відслонах. Перший представляв зруйнування Києва в 1240 році, а другий — сучасність. Провідна ідея: тільки дисципліною, витривалістю і солідарністю доб'ємося кращої долі.

На Зелений Понеділок 1936 року, в програмі святкування ювілею 15-річчя «Довбуша», відбулися товариські змагання між «Довбушем» і представником «Дивізії Б» клубом «Текстілою» з Яс із вислідом 3:1 в користь синьо-жовтих, які грали енергійно й завзято та мали цілий час перевагу. Вже в першій половині вдалося українцям здобути троє воріт. Цією перемогою над

**Знімка з ювілейного свята «Довбуша» в день
24 листопада 1935 року**

Перший ряд (сидять): змагуни першої дружини — Краль, Плскан, Бойчук, Горський, Лесько, С. Будний, Р. Якубович, В. Мигайлюк, Ярослав Якубович, Р. Буш, О. Суховерський, член управи Е. Салабан.

Другий ряд (стоять): резерва «Довбуша», легкоатлети М. Іванович, В. Курчак, Стрільбицька, Федик, голова дентист Степан Проць, тренер Губер, Мігован, Зиновія Федик, Стефанія Берник, Роман Григорович, слідуєть гаківкарі, зправа О. Мигайлюк — запасний воротар.

Останній ряд (лещетарі): І. Бучко, ———, Петро Берник, ———, Сорочинський, О. Рахмістрюк, ———, Негоїца, брати Глібки.

румунською дружиною, «Довбуш» підніс престиж м. Чернівців і виправдав свої кваліфікації для вступу до вищої державної ліги, так званої «Дивізії Б».

В цьому сезоні «Довбуш» не програв ані одних змагань, бо із 10 ігор виграв 8, розіграв 2, з прекрасним відношенням воріт 30:6. Цим дружина «Довбуша» здобула вперше мистецтво міста Чернівців у класі А і тим самим Буковини.

**Табеля мистецтва копаного м'яча в класі А —
сезон 1935/1936 — Чернівці**

Клуби	Гри	Вигр.	Розігр.	Прогр.	Ворота	Точки
«Довбуш»	10	8	2	—	30:6	18
«Робітники»	10	6	1	3	25:15	13
«Макабі»	10	5	1	4	19:25	11
«Вікторія»	10	4	—	6	16:16	8
«Вавел»	10	3	—	7	8:23	6
«Залізничники»	10	2	—	8	8:21	4

«Довбуш» доказав, наперекір усім своїм противникам, що він дійсний майстер копаного м'яча. Редакція львівського «Діла», з 2 травня 1936 року писала: «Вітаємо і від себе чернівецьких змагунів з їх великим успіхом і сподіємося, що довбушанці доложать усіх зусиль, щоб і надалі якнайгідніше заступати синьо-жовті барви перед своєю і чужою публікою!»

б) Клопітливі кваліфікаційні змагання

Тоді, коли попереднім мистцям Чернівців, як «Янові» та «Драгош-Воді» прийшлося розігравати три змагання за вступ до «Національної Дивізії Б», то «Довбуш» мусів розіграти змагання з мистцем Басарабії, Молдавії і трьома іншими клубами із Східньої Ліги, отже разом п'ять змагань.

Почалось воно так: **Перша кваліфікаційна гра** була «Довбуш»-«Драгош-Вода»-«Ботошани з вислідом 9:0 в користь «Довбуша». Пізніше цю гру уневажнено, бо, мовляв, клуб з Ботошан не мав права грати в цій лізі.

Друга гра: «Вікторія ЧФР» (Яси)-«Довбуш» 1:0. Причина невдачі синьо-жовтих в Ясах — це терор публіки і партійність судді.

Третя гра: «Довбуш»-«Текстіла» (Бугуші) 7:1. Ворота здобули: по 3 — Бернадинюк і Горський, одні — В. Рибак. Склад синьо-жовтих: А. Суховерський, Ст. Будний, В. Мигайлюк, Н. Журківський, І. Янковий, Кульчицький, В. Рибак, А. Горський, І. Бернадинюк, Р. Якубович та О. Суховерський.

Четверту гру із «Траяном» (Тігіна), мистцем Басарабії, «Довбуш» програв, зложив протест і виграв відплатні змагання з вислідом 5:0. В грі із значною перевагою синьо-жовтих визначилися в нападі Бернадінюк, Горський та О. Суховерський, а на обороні Янковий, Журківський, С. Будний та воротар А. Суховерський.

12 липня 1936 року федерація в Букарешті визнала «Довбуша» мистцем Східньої Ліги і призначила розгровку за вступ до «Національної Дивізії Б» із «Стадіюл Бакован» у Бакові.

З цієї нагоди «Діло» підкреслило з задоволенням, що дві українські дружини стоять перед воротами — «Русь», Ужгород, чехо-словацької і «Довбуш», Чернівці, румунської ліги.

На жаль, не маємо відомостей про вислід цієї гри «Довбуша» проти «Стадіюл Бакован». Але, як ми пізніше довідаємося, ці клюби, як «Вікторія ЧФР»-Яси, «Текстіла»-Бугуші, «Траян»-Тігіна, «Стадіюл Бакован», були пізніше призначені разом з «Довбушем» до новоствореної «Національної Дивізії Ц». Тому ставиться питання, пощо було «Довбушеві» грати елімінаційні змагання з цими клюбами?

в) Заборона виїзду на ювілей СТ «Україна»-Львів

«Довбуш» був запрошений до участі в святкуванні ювілею 25-ліття СТ «Україна» у Львові в днях 13 і 14 червня 1936 р. З цього приводу мав відбутися у Львові турнір 4-ох українських дружин, а саме «України» зі Львова, «Сяну» з Перемишля, «Пролому» зі Станиславова та «Довбуша» з Чернівців. «Довбуш» не отримав дозволу на виїзд до Львова.

Датою з 5 липня 1936 р. «Діло» так відмітило цю нову заборону румунських чинників: «Так само не поєвропейському було унеможливити виїзд „Довбуша” до Львова на ювілей „України” і з другої сторони домогаться від української дружини, щоби грала в користь всяких „загальних цілей”».

На місце «Довбуша» організатори ювілею запросили українську дружину «Поділля» з Тарнополя. Вислід цього турніру: «Пролом»-«Сян» 4:3, «Україна»-«Поділля» 8:3, «Пролом»-«Поділля» 0:0, «Україна»-«Сян» 1:0. Перше місце в турнірі зайняла «Україна» з 4 точками і відношенням воріт 9:3 та здобула на власність чашу фірми «Елегант». «Пролом» з 3-ма точками і воротами 4:3 одержав різьблену гуцульську чашу. «Поділля» з одною точкою і воротами 3:8 та «Сян» — 0 точок, ворота 3:5 — отримали мистецькі тризуби.

Звісно що «Україна» вже давно змагалась в Окружній Лізі у Львові і до цієї ліги увійшов у 1939 р. також «Сян» з Перемишля. Для ознайомлення наших читачів із розвитком цих двох українських клубів, а зокрема «України», яка весь час займала чоловічу позицію серед польських клубів у Галичині, подаємо дві табелі (стор 67).

г) «Довбуш»-«Спортул Студенцеск» 2:1.

З датою 1 липня 1936 р. «Час» писав: «У нашому місті гостювала дружина „Національної Дивізії Б” з Букарешту „Спортул Студенцеск”. Першого дня в суботу грала букарештська дружина проти буковинського мистця „Довбуша”. В першій половині гості були постійно в нападі й наші довбушанці тільки часами приходили до себе й було видно гарні акції. В початкових тридцяти хвилинах гості напірають, і тільки завдяки холонокровності нашого воротаря А. Суховерського удалося скінчити півгру з вислідом 0:0.

«У другій половині „Довбуш” робить деякі зміни, вставляючи на ліве крило Возняка, який тягне напад вперед і синьо-жовті наступають. Перші ворота для „Довбуша” здобуває гострим стрілом Р. Якубович. Двадцять хвилин пізніше Возняк подає м'яч на ногу Горському, який сильним стрілом здобуває другі ворота. В останній хвилині здобувають букарештці свої одинокі ворота. Вислід 2:1 для „Довбуша”. Гості зробили приємне вражіння на чернівецьку публіку, граючи

1. Табеля Окружної Ліги Львова з 8 червня 1938 року

Клуби	Гри	Ворота	Точки
«Чарні»	23	65:24	35
«Україна»	24	57:36	32
«Гасмонея»	22	36:23	28
«Польонія»	23	47:39	25
«Юнак»	23	50:45	24
«РКС»	22	27:25	24
«Погонь»-Стрий	23	56:38	23
«Погонь» І Б	22	56:51	23
«Лехія»	22	50:44	22
«Ресовія»	22	38:44	22
«ВКС»-Ярослав	23	44:57	22
«Чувай»	23	26:51	15
«Корона»	23	35:74	12
«Сокіл ІІ»	23	17:55	8

2. Табеля Окружної Ліги Львова з 10 червня 1939 року

Клуби	Гри	Ворота	Точки
«Юнак»	22	61:27	34
«Україна»	22	57:33	28
«Чарні»	22	41:31	26
«Погонь»-Стрий	23	53:44	24
«Погонь» І Б	22	48:41	23
«Гасмонея»	22	30:29	23
«Лехія»	22	30:32	22
«Ресовія»	23	39:46	20
«Сян»	22	29:45	20
«Польонія»	21	34:47	19
«РКС»	23	23:29	18
«Корона»	22	36:66	17
«ВКС»-Ярослав	22	32:42	14

інтелегентно мимо завзятої і скорої гри.»

У неділю рано відбувся концерт «Буковинського Кобзаря» в Музичному домі, на який запрошено зма-

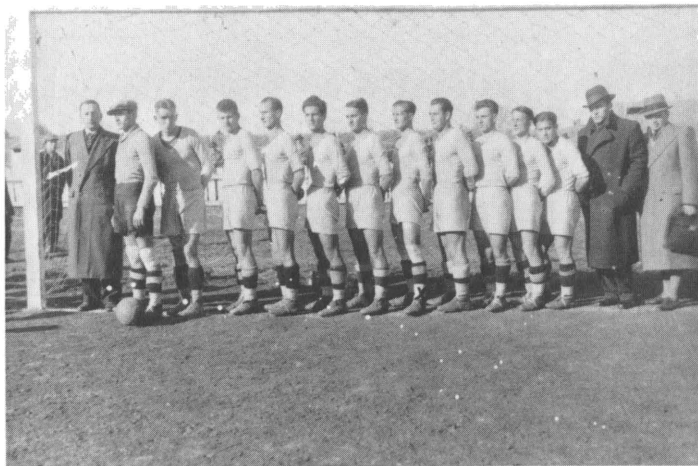
гунів з Букарешту і приділено їм як зв'язкового С. Будного. Він сидів з ними в льозжі і пояснював їм усе, що їх цікавило. Концерт їм подобався і вони були вдячні за пояснення та опіку. Після обіду відбулося змагання гостей проти «Драгош-Води», яку вони легко перемогли 3:0. Зайшли було навіть сутички між змагунами обидвох сторін. У понеділок в часописі «Спортул», який виходив у Букарешті, появилася стаття під заголовком «Як нас приймали в Чернівцях українці, а як так звані румуни з «Драгош-Води». В цій статті були похвали на адресу «Довбуша» як з спортової, так і організаційної сторони. «Спортул Студенцеск» був якийсь час віце-мистцем «Національної Дивізії Б».

Під заголовком «Нова перемога „Довбуша”», «Діло» з 5 липня 1936 року цю гру коментувало так: «„Довбуш” переміг букарештську лігову дружину „Спортул Студенцеск” 2:1. Як відомо, „Довбуш” виграв уже кілька змагань з передовими румунськими дружинами, але цим разом доказав, що не тільки здобув перемогу для своїх жовто-блакитних барв, але й уміє гідно та поспортовому протиставитись і технічно сильному противникові. Бажаємо нашим змагунам дальших таких перемог, які переконали би Румунський Спортовий Союз, як недоцільно є робити „Довбушеві” всякі можливі труднощі в його змаганнях добитись до ліги. Боездатности і технічного вміння спортової дружини не зменшать відомі офіційальні методи. Навпаки. Тішить нас також, що добра постава і постійні виграші нашої дружини переконали критиків „Довбуша”, яку велику пропагандивну діяльність виконує „Довбуш”, що навіть унеможлиблюють його виправу „за границю”».

Склад дружини в цій грі:

А. Суховерський, В. Мигайлюк, Ст. Будний, Кульчицький, І. Янковий, Н. Журківський, Возняк, В. Рибак, Р. Якубович, Бернадинюк, Горський, О. Суховерський.

На знімці внизу — перша дружина «Довбуша», яка здобула мистецтво Буковини, Басарабії та Східньої Ліги в 1936 році

Зліва: ланковий Роман Шлемко, А. Суховерський, Ю. Лесько, А. Горський, Р. Буш, Р. Якубович, Я. Якубович, С. Будний, В. Мигайлюк, О. Суховерський, І. Бернадинюк, Н. Журківський, О. Мигайлюк (запасний воротар), А. Собкович. Відсутні на знімці В. Рибак, І. Янковий та Возняк.

Досягнення першої дружини в другому періоді

Сезони	Місця в чернівецькій окрузі
1929/1930	п'яте на 8 дружин
1930/1931	третє на 8 дружин
1931/1932	останнє — виграла бараж із «Залізничниками»
1932/1933	третє на 8 дружин
1933/1934	друге на 6 дружин
1934/1935	четверте на 6 дружин
1935/1936	мистецтво Буковини, Басарабії та Східньої Ліги

Знімка внизу — збірна м. Чернівців з 14 липня 1936 року

У складі цієї збірної були 4 змагуни «Довбуша»: О. Цопа, І. Янковий, А. Горський, В. Мигайлюк та С. Будний, а також 5 українців із інших клубів.

Третій період 1936-1940

1. Сезон 1936/1937

а) Поділ на дивізії — «Довбуш» в «Дивізії Ц»

В Румунії державною лігою уважалася «Національна Дивізія А», яка була створена в 1932 р. і до якої первісно належали 12 клубів: «Уніря Тріколор», «Венус» і «Спортул Студенцеск» — всі з Букарешту, «АКФР» з Брашову, «Амефа» і «Глорія» з Араду, «Ріпензія» і «Кінізі» з Тімішори, «Універсіатя» з Ключу, «КАО» та «Крішана» з Орадія Маре та «Фенікс» з Бая Маре. Як уже раніше згадано, «Довбуш» гостював у себе дві дружини з цієї дивізії, розігравши в серпні 1934 року 0:0 із «Феніксом» та вигравши в липні 1936 року 2:1 із «Спортул Студенцеск», який тоді вже грав у нижчій «Дивізії Б».

«Національну Дивізію Б» створено 1934 року в двох групах. До одної групи увійшли «Ян» і «Драгош-Вода» з Чернівців (Дивись таблицю на сторінці 73).

Створивши «Національну Дивізію А», в якій переважали зорганізовані семигородські мадярські дружини та дві групи «Національної Дивізії Б», недосвідчена Румунська Федерація Футболу створила «Національну Дивізію Ц», яка кульгала від самого початку, занепадала та провалилася майже у всіх округах, приносячи фінансові втрати багатьом учасникам цієї «дивізії». На нещастя «Довбуша», який мав слушні претенсії на вищу «дивізію», призначено до цієї «Дивізії Ц».

Коли «Довбуш» приготовлявся до кваліфікаційних ігор за вступ до «Дивізії Б», 3 вересня 1936 року прийшла телеграма від Східньої Ліги з Яс, яка повідомила про створення нової «Дивізії Ц» та що «Довбуша»

прийнято в її склад разом із деякими іншими клубами, яких «Довбуш» раніше виєлімінував в розгрівках за мистецтво Східньої Ліги, як «Текстіла»-Бугуші, «Траян»-Тігіна та іншими, як «Стадіюл Бакован», «Вікторія ЧФР»-Яси, «Гатманул Лука Арборе» з Радівців, «Четатя Сучевей» з Сучави та «Макабі» з Кишинева.

«Час» від 11 вересня 1936 року писав: «Після довгих крутанин, положення „Довбуша” вияснено тим, що під-найдено йому місце (чи не з „ласки”?) в третьорядній дивізії, так званій „Дивізії Ц”.

Три дні раніше, тобто 8 вересня 1936 року, львівське «Діло» повідомляло, що «Русь» з Ужгороду вже відбувала змагання в Чеській Державній Лізі. Думаємо, що коментарі зайві.

Разом з повідомленням про створення «Дивізії Ц» ліга зажадала, щоб «Довбуш» поклав завдаток на 5000 леїв, якщо бажає грати в цій дивізії. А тому, що в касі т-ва цієї суми не було, бо всі гроші видано на гри за вхід до «Дивізії Б», провід звернувся із закликом про матеріальну допомогу до ширшого громадянства. Треба підкреслити, що участь в розграх «Дивізії Ц» була зв'язана з великими видатками. Тільки транспорт дружин з Тігіни, Кишинева, Яс та Бакова мав коштувати понад 18000 леїв. Вкінці вдалося зложити вимаганий завдаток і рішено приступити до дивізії.

Влітку 1936 року, саме в той час, коли відбувався спортовий ювілей 25-ліття СТ «Україна» у Львові, і на який дружина не одержала дозволу виїхати, «Довбуш» був приневолений брати участь в грах за чашу «Червоного Хреста». Маємо висліди двох таких ігор: проти «Залізничників» 3:0 і «Ювентус»-Сторожинець 2:1, обидві гри в користь синьо-жовтих. Як правило, «Довбуш» рідко виставляв до змагань за чашу повний склад першої дружини. В грі проти «Ювентуса» грало всього 5 змагунів з першої дружини і то не на своїх позиціях, як видно з цього складу: Горський — воротар, Горн і Паверлович — оборона, Горюк, Янковий і Балковський на помочі, О. Суховерський, Р. Якубович, Бернадинюк, Юра Сташко і Вебер — у нападі.

Табеля «Національної Дивізії Б» з 9 жовтня 1936 року

1. «АКФР» — Брашов	— 10 точок
2. «Макабі» — Букарешт	— 8 точок
3. «Драгош-Вода» — Чернівці	— 8 точок
4. «ДУІГ» — Браїла	— 8 точок
5. «Вікторія» — Констанца	— 6 точок
6. «Франко-Романа» — Браїла	— 5 точок
7. «Ян» — Чернівці	— 5 точок
8. «Спортул Студенцеск» — Букарешт	— 5 точок
9. «ДВА» — Галаці	— 3 точки
10. «Тріколор» — Плоєшти	— 3 точки
11. «ІАР» — Брашов	— 3 точки
12. «Текстіла» — Яси	— 2 точки
13. «Спортінг» — Кишинів	— 1 точка

Це табеля румунської «Національної Дивізії Б», до якої «Довбуш» намагався увійти, але це йому не вдалось через негативне наставлення Румунської Федерації Футболу. Помітно, що в цій дивізії знайшлися такі дружини, з якими «Довбуш» змагався і виходив переможцем або розігравав. Число глядачів на таких змаганнях було досить велике, наприклад, на змаганнях «Драгош-Вода»-«Макабі», Букарешт, було біля 6000 глядачів, цебто 10 разів більше як на змаганнях «Довбуш»-«Вікторія ЧФР», Яси.

Перша гра в «Дивізії Ц»

В неділю, 6 вересня 1936 року, на площі «Макабі», «Довбуш» розіграв перші свої змагання за мистецтво «Дивізії Ц». Противником була тверда дружина «Гатманул Лука Арборе» із Радівців.

Уже після кільканадцяти хвилин гри оборонця В. Мигайлюка контужено та відвезено до лікарні. Його місце побіч Леська зайняв напасник А. Горський, так що «Довбуш», який виступив із трьома запасними змагунами, мусів грати вдесьтку до кінця.

Це відбилось на грі синьо-жовтих, бо середня лінія грала мляво та дозволяла противникові підходити до

воріт. Першу брамку здобув Роман Якубович, який обійшов оборону і воротаря «Гатманул Лука Арборе». Арборівці віддячуються вирівнянням; ворота О. Суховерського суддя не признає через відсторонь. Гарною акцією противник здобуває другі ворота, а в замішанні перед його брамкою криловий Вебер вирівнює, і перша половина закінчується 2:2.

У другій півгрі довбушанці прочунялись. О. Суховерський перехопив м'яча та із сольового рейду здобуває ведення для синьо-жовтих 3:2, а дещо пізніше Бернадинюк, із його подачі, блискавичним стрілом підносить вислід до 4:2 для господарів. П'яті ворота суддя уневажнив, мовляв, через відсторонь. Заохочений румунською публікою, противник веде атаки та з наріжняка і підворітного замішання змінює вислід до 4:3. Далеким, невловимим стрілом Я. Якубович усталює вислід змагань 5:3 для синьо-жовтих.

До цих змагань «Довбуш» виступив у такому складі: А. Суховерський, В. Мигайлюк, Ю. Лесько, Журківський, Я. Якубович, Балковський, Вебер, Бернадинюк, Горський, Р. Якубович, О. Суховерський.

Друга гра «Довбуш»-«Вікторія ЧФР», Яси, 4:3 (1:2)

«Вікторія ЧФР» — це дружина, з якою «Довбуш» програв у Ясах 0:1 та яка наробила синьо-жовтим багато неприємностей під час гри за вхід до дивізії, і це все коштувало непередбачених 20000 леїв видатків. Тому синьо-жовті заміряли відплатитися за це. Але вийшло інакше.

На свисток судді Ерліха починають гру синьо-жовті. Прориваються через оборону «Вікторії» і прострілюють певну нагоду вже в першій хвилині. У відповідь наступає сильна атака гостей, які в четвертій хвилині здобувають ведення 0:1. Після цього проривається О. Суховерський через оборону «Вікторії» і гарним сольовим бігом здобуває вирівняння 1:1. Решта довбушанців за вийнятком воротаря А. Суховерського, якому противник завдав багато роботи, і його однойменника на

правому та Вебера на лівому крилі, начебто розгубились, грали непевно та не могли віднайти себе. Навіть завжди надійна оборона не виявила стійкості. Перед кінцем півгри «Вікторія» здобуває другі ворота — 1:2 в користь гостей. Немає сумніву, що гості переважали та були кращою дружиною в першій півгри.

У другій половині стало очевидним, що рівновага сил цілком змінилася та що вікторіянці не будуть у стані витримати своє темпо, з яким вони грали спочатку. Ще раз удається гостям прорвати ворота синьо-жовтих. Із моментом 1:3 починається безперервна атака довбушанців. Гарні комбінації Горський-Бернадинюк-О. Суховерський приносять три брамки для «Довбуша». Всі три ворота здобув А. Горський сильними стрілами з 20, 16 і 10 метрів. 4:3 для господарів. На закінчення треба зазначити, що наше громадянство не забуло за своє спортове товариство. З усіх 650 проданих квитків — 550 закупили українці.

Склад дружини проти «Вікторії ЧФР» був: А. Суховерський, Ю. Лесько, Горн, Журківський, Янковий, Я. Якубович, Вебер, Горський, Бернадинюк, Р. Якубович, О. Суховерський.

Ми спинилися на детальних рецензіях перших лігових змагань «Довбуша», щоб довести до відома нашим читачам, що могла доконати дружина синьо-жовтих у неповному складі і навіть із резервовими змагунами. Слід ствердити, що «Довбуш» усвідомив собі, що титул мистця Буковини, Басарабії та Східної Ліги зобов'язує. Наступні змагання принесли такі висліди: з «Траяном»-Тігіна 1:0, із «Стадіюл Бакован» 1:1 — (обидві гри в Чернівцях), із «Четатя Сучевей» в Сучаві 3:2 та програ до «Макабі» в Кишиневі 1:2.

б) Нефортунні змагання за чашу

4 жовтня 1936 р. відбулася гра за чашу Румунії проти «Макабі»-Чернівці з вислідом 0:6. Ці змагання відбулись тоді, як «Довбуш» мав ще 4 гри за мистецтво «Дивізії Ц».

Кінцева таблиця осіннього сезону 1936/1937 в «Дивізії Ц»

Клуби	Гри	Вигр.	Розігр.	Прогр.	Ворота	Точки
«Стадіюл ЧФР»-						
Баков	6	4	2	—	18:7	10
«Макабі»-Кишинів	6	4	1	1	13:9	9
«Довбуш»-Чернівці	6	4	1	1	15:11	9
«ГЛА»-Радівці	6	3	1	2	15:13	7
«Траян»-Тігіна	6	2	1	3	10:10	5
«Вікторія ЧФР»-Яси	6	1	—	5	6:17	2
«Четатя Сучевей»-						
Сучава	6	—	—	6	4:18	—

«Текстіла»-Бугуші, як восьмий клуб «Дивізії Ц», відмовився грати з початку сезону через матеріальну неспроможність.

Ось що писав «Час» про ці змагання: «Гра наскрізь нецікава й брутальна по обидвох сторонах. В перших чотирьох хвилинах макабійці здобувають три ворота. Завинив усі ці ворота оборонець Рус, який хоча й фізично сильний, одначе не має ще спортової рутини. При стані 3:0 починається сварка між синьо-жовтими, через що Журківський самовільно опускає площу. Довбушанці починають іти на кості, а не на м'яча. Це не спортове поступовання».

«В наслідок брутальностей потерпіли задармо два найліпші змагуни „Довбуша“: Ю. Лесько, якому зломлено ногу, та О. Суховерський, якому покалічено коліно. „Довбуш” остався тепер без оборонців. Три гри знищили трьох оборонців, В. Мигайлюкові зломлено руку, Горнові зранено голову, а тепер Леськові ногу. Провинився цього разу також і воротар Попович, бо три ворота були до оборони. Найкращий досі оборонець Юрій Лесько, який гідно заступав синьо-жовті барви більше як десять років, перестане, мабуть, грати, а операція зв'язана з великими коштами».

Ще перед початком сезону провід «Довбуша» повідомляв своїх членів та ширше громадянство, що його участь в змаганнях «Дивізії Ц» зв'язана з великими видатками. Фінансові труднощі «Довбуша» досягли свого

вершка на весні 1937 року, коли то за невплатення боргів за 1936 рік Східня Ліга завісила дружину. Для відновлення своєї діяльності т-во було змушене заплатити 12000 леїв до ліги, 1000 леїв до федерації, 3000 леїв до округи. Провід «Довбуша» звернувся до українського громадянства з поновним проханням про матеріальну підтримку, бо дружині грозило скреслення з ліги. А, якщо б до цього дійшло, шкода була б велика, бо дружина мала всі дані досягнути першенство «Дивізії Ц» та ввійти до вищої «Дивізії Б». У звіті зазначено, що в минулому році було видатків понад 120000 леїв, а наступного року буде багато менше, бо майже всі гри відбуватимуться поза Чернівцями. Цей заклик знайшов прихильний відгук і потрібну суму грошей зібрано так, що дружина могла далі змагатись.

У дальших розграх дружина мала успіхи, як і поразки, причиною яких був відхід чотирьох передових змагунів: Ю. Леська, С. Будного, В. Мигайлюка та В. Рибак. На весні «Довбуш» виграв свої дві гри вдома — проти «Четатя Сучевей» 5:0 і «Макабі»-Кишинів 4:1, зате програв усі змагання на виїзді: із «Стадіюл Бакован» 3:5, із «Гатманул Лука Арборе» 0:2, із «Траяном» 1:2 та із «Вікторією ЧФР»-Яси 0:3.

Після цих вислідів «Довбуш» опинився на третьому місці із 6 виграними, 5 програними та одними розіграними змаганнями і відношенням воріт 28:24.

Із ігор у весняній рунді 1937 року слід відмітити програну на виїзді в Бакові. В першій половині синьожовті грали з вітром і здобули провадження. Із сімох стрілів на ворота три опинилися в сітці, здобуті І. Бернадинюком, О. Суховерським та Возняком. В другій півгрі бакованці, які грали з вітром, вирівнюють та здобувають перемогу 5:3, завдяки брутальній грі, сторонничості судді й терору публіки.

В першій рунді побуту «Довбуша» в «Дивізії Ц» такі змагуни брали участь у грах: На воротах — А. Суховерський і Теофіль Сорочинський, на обороні — Ю. Лесько (тільки дві гри), В. Мигайлюк (одна гра), Горн, Кульчицький та А. Горський, на помочі — Журківсь-

кий, Янковий, Я. Якубович, Балковський, в нападі — Вебер, Возняк, Горський, Бернадинюк, Сташко, Р. Якубович та О. Суховерський.

2. Сезон 1937/1938

а) Поділ «Дивізії Ц» на Північну і Південну частини

В половині червня 1937 р. управа «Довбуша» звернулася до громадянства із черговим закликком дальшої матеріальної піддержки. Управа повідомляла також про переорганізацію першої дружини, в якій мали б залишитися тільки змагуни аматори, що грали б *без винагороди*, та про заангажування одного з кращих тренерів Чернівців Вінклера.

Із відмолодженою дружиною приступив «Довбуш» до підготовки до розгрівок осінньої рунди 1937 р. 15 серпня дружина розіграла товариські змагання з «Яном» з вислідом 1:1. Гра була цікава, помітно було, що дружина поправилась. Вирізнялись в цій грі А. Суховерський, Тихович і Р. Якубович.

21 серпня в товариській грі проти дружини «Національної Дивізії А» «КАО» з Орадії Маре програв «Довбуш» як ніколи 10:1. В «КАО» грали кілька змагунів із репрезентації Румунії. Другого дня проти «КАО» «Драгош-Вода» програв 1:0. Дружина з Орадії, як і можна було сподіватись, виказала першорядну техніку і високу гру.

«Довбуш» виставив до обидвох змагань дещо ослаблений склад із такими змагунами: А. Суховерський, Кульчицький, Тихович, Поклітар, Р. Якубович, Журківський, О. Суховерський, Ю. Сташко, Бернадинюк, Матас і Возняк.

Як читач запримітить, в цьому складі бракували такі визначні змагуни першої дружини, як Ю. Лесько, В. Мигайлюк, І. Янковий, А. Горський, Я. Якубович, Р. Буш та В. Рибак. Високу програу до «КАО» слід приписати не тільки на conto ослабленого складу, але також недостатньої моральної підготовки до цієї гри. Як згадує учасник цих змагань О. Суховерський, всі зма-

гуни рухались, мов спаралізовані страхом перед високою клясою гри противника і нічого їм не клеїлось на грищі.

В кінці серпня 1937 р. з рамени Східньої Ліги відбулися в Ясах наради, на яких рішено поділити «Дивізію Ц» на дві частини: Північну і Південну. До складу Північної приділено: 1. «Довбуш», 2. «Робітники», 3. «Макабі», 4. «Залізничники» — всі з Чернівців, 5. «Четатя Сучевей» зі Сучави, 6. «Стадіюл Бакован» з Бакова, 7. «Ян» з Радівців, 8. «Венус» з Ботошан та 9. «Чаглуй» з Пятра Нямц. Слід зазначити, що новоприйняті чернівецькі клуби не переходили ніяких кваліфікаційних змагань до цієї дивізії.

У першій грі з «Робітниками» «Довбуш» зазнав високу поразку 0:6. Ціла дружина грала слабо, за винятком О. Суховерського і Р. Якубовича. Дальші висліди були такі: виграні із «Залізничниками» 4:2, з «Яном» 8:1, з «Венус» 4:1 та з «Четатя Сучевей» 4:1, і розіграні гри: з «Стадіюл Бакован» 3:3, «Макабі» 1:1 та «Чаглуй» 1:1.

Табеля осінніх ігор Північної «Дивізії Ц» 1937 року

Клуби	Гри	Ворота	Точки
«Робітники»-Чернівці	8	29:6	14
«Довбуш»-Чернівці	8	25:16	11
«Стадіюл Бакован»	8	18:13	11
«Макабі»-Чернівці	8	17:12	9
«Залізничники»-Чернівці	8	28:19	8
«Четатя Сучевей»-Сучава	8	14:14	7
«Чаглуй»-Пятра Нямц	8	9:9	7
«Венус»-Ботошани	8	6:26	2
«Ян»-Радівці	8	6:34	1

Спортовий кореспондент «Діла» з 21 грудня 1937 року писав: «Подиву гідний фініш, який хоч і прийшов трохи запізно, то все ж таки перекинув коміть головою всі песимістичні передбачування своїх недовірків і чужих спекулянтів, та „Довбушеві” дав віцемистецтво».

На загальних зборах, які відбулись 16 жовтня 1937

р., на порядку денному поставлено також і точку розв'язання товариства. Причиною цієї пропозиції було знеохочення управи деякими неуспіхами т-ва, зокрема його невідрадним фінансовим станом. Після звітів управи, голова Контрольної Комісії проф. Теофіль Бриндзан заявив, що немає причини для обговорення цієї точки і тому без дискусії над нею приступлено до порядку нарад, уділено абсолюторію та вибрано нову управу, до якої увійшли: голова — Адріян Іванович, заступники голови — Осип Яворський і адв. Василь Руснак, секретарі — Онисим Аврам і Н. Ліщинський, скарбники — Василь Циганюк та О. Рахмістрюк, господарі — Г. Катинський і М. Мичковський, члени без функції — д-р А. Гуменюк, Губка-Безбородько, адв. Кость Циганюк, П. Берник та А. Когут, провід копального м'яча — Я. Сінгалевич, Орест Циганюк та І. Гуцуляк, провід легкоатлетики — М. Іванович, Мандрик, А. Довганчук, провід гаківки — Василь Шерей та Іван Радомський, Культурно-освітня Комісія — Теофіль Бриндзан, М. Гарас, С. Проць, Контрольна Комісія — Коляска, С. Левкович та О. Кушнірюк.

18 квітня 1938 р. відбулись передостанні змагання за мистецтво «Дивізії Ц» між «Довбушем» та «Робітниками». Тому, що восени синьо-жовті програли аж 6:0, всі сподівалися реваншу, але ця гра закінчилась вислідом 2:2 і таким чином «Довбуш» утратив усі вигляди на здобуття мистецтва.

13 травня 1938 року відбулись останні змагання «Довбуша» проти «Залізничників» із вислідом 5:3 (2:1) в користь синьо-жовтих. Гра була гарна і ведена у швидкому темпі. Ворота для «Довбуша» здобули: Бернадінюк З, Возняк і Балковський. Склад «Довбуша» в цій грі: А. Суховерський, Кульчицький, Р. Якубович, Балковський, Я. Якубович, Журківський, О. Суховерський, Янковий, Бернадінюк, Ю. Сташко та Возняк. Суддював енергійно Ерліх. Глядачів приблизно 1500.

«Стадіюл Бакован», який був здобув третє місце в осінньому сезоні, відтягнувся на весні 1938 р. від дальших змагань через великі видатки, з якими були пов'я-

зані ці гри. Отже не тільки «Довбуш» потерпів через немудру політику Східньої Ліги. Перевага чернівецьких клубів говорить сама за себе.

Кінцева таблиця сезону 1937/1938 «Дивізії Ц» — Північ

1. «Робітники»-Чернівці	5. «Четатя Сучевей»-Сучава
2. «Довбуш»-Чернівці	6. «Венус»-Ботошани
3. «Макабі»-Чернівці	7. «Ян»-Радівці
4. «Залізничники»-Чернівці	

б) Розпад «Дивізії Ц»

По закінченні сезону 1937/1938 всі чернівецькі клуби з «Дивізії Ц», а саме «Робітники», «Довбуш», «Макабі» та «Залізничники» рішили покинути цю дивізію і повернутись до чернівецької округи, в якій були значно сильніші клуби як позамісцеві дивізійні дружини. Змагання із немісцевими дружинами не притягали публіки, натомість приносили тільки грошові втрати. В наслідок цієї дефіцитної господарки Східня Ліга остаточно провалилася.

3. Сезон 1938/1939

а) Знову в чернівецькій окрузі

На чергових загальних зборах, які відбулися 19 червня 1938 року, вдруге поставлено на порядок нарад точку розв'язання товариства через фінансові труднощі. Як на минулих, так і на цих зборах, дискусії над цією справою не було. Збори перейшли до денного порядку та вибрали нову управу в такому складі: голова — адв. Кость Циганюк, заступники голови — адв. Василь Руснак, дир. Николай Запаринюк, перший писар — А. Когут, другий писар — Гриць Катинський, скарбник — Сидір Циганюк, члени проводу без функцій — О. Рахмістрюк, Е. Салабан, Кароль Томко, Володимир Попик, В. Рибак. До Контрольної Комісії увійшли: надр. О. Яворський, д-р Михайло Івашко та С. Левкович.

Крім вищезгаданих 4-ох клубів, які покинули «Диві-

зію Ц», в новоствореній клясі «А» чернівецької округи змагалися ще «Месеріяшул Роман», «Вікторія» та «Борохов» — разом 7 дружин.

«Довбуш» розпочав сезон з двома помітними перемогами: з «Робітниками» 3:2 та «Залізничниками» 4:1. В обидвох грах дружина виступила в складі: А. Суховерський, Р. Якубович, Корольюк, Балковський, Я. Якубович, Півторяк, О. Суховерський, І. Бернадинюк, Ю. Сташко, Вебер, Возняк. Проти обидвох противників дружина заграла жертвенно та з великим зрозумінням взаємної співпраці змагунів. Ворота здобули в першій грі Возняк (2), Бернадинюк, а в другій О. Суховерський, Сташко, Бернадинюк і Возняк. В третіх змаганнях проти «Месеріяшул Роман» наша дружина зазнала болючу поразку з вислідом 0:3. До цієї гри «Довбуш» виступив у неповному складі — відсутні були брати Якубовичі.

У весняному сезоні занотовуємо дві високі прогри, одну перемогу та розіграні змагання: прогри проти «Робітників» 2:5, проти «Месеріяшул Роман» 0:5, виграна проти «Вікторії» 3:1, розіграні із «Залізничниками» 2:2 та «Макабі» 1:1. Склад «Довбуша» при кінці сезону був: А. Суховерський, Я. Якубович, Корольюк, Адам Суховерський, Янковий, О. Возняк, О. Суховерський, Бернадинюк, Сташко, Р. Якубович, І. Ткач.

Табеля осінніх змагань 1938 року кляси «А» — Чернівці

Клуби	Гри	Вигр.	Розігр.	Прогр.	Ворота	Точки
1. «Робітники»	6	5	—	1	21:10	10
2. «Довбуш»	6	3	2	1	15:11	8
3. «Месеріяшул Роман»	6	4	—	2	17:10	8
4. «Залізничники»	6	2	1	3	9:11	5
5. «Вікторія»	6	2	1	3	13:15	5
6. «Макабі»	6	1	—	5	6:16	2
7. «Борохов»	6	—	2	4	6:15	2

б) Особлива родина Суховерських

Протягом існування «Довбуша» було ряд родин,

братів чи споріднених членів, які спричинилися до розвитку товариства. Так, наприклад, були Івановичі — Адрія́н, голова і член управи, д-р Володимир — провідник двох ланок і змагун відбиванки, та його брат Микола (Бобо), чільник першої дружини; брати Буші — Стахо, член управи і Рудольф, довголітній напасник першої дружини; Циганюки — адв. Кость, голова і член управи, Василь, член управи і змагун резерви, Орест і Сидір, члени управи; брати Тарки — Мицьо (змагун резерви), Сильвестер (Коко) і Володимир (Нюня); брати Рибакі — Володимир, Микола та Осип; брати Теофіль і Омелян Цопи, Володимир К. і Степан Будні, Ярослав та Роман Якубович — всі змагуни першої дружини.

А родина *Суховерських* заслуговує на окреме відзначення. Серію започаткував д-р Ілярій (Туцьо), перший капітан «Довбуша», за ним слідували Омелян, Мирослав, Тарас, Антін, Микола та Адам.

Але навряд чи в історії спорту можна знайти явище подібне до родини Суховерських. В найбільшому селі Буковини, в Кучурові Великому, проживало кілька родин цього імені. Згідно з неписаним законом, тільки підтягнулися, хлопці вправляли гру копаного м'яча, а як підросли, то доповнювали поступово ряди першої дружини.

Ще такого не було, щоб у дружині «Довбуша» не грав принаймні один із Суховерських; звичайно бували два, а як із повищого списку виходить, то аж три. Часом, змобілізувавши своє плем'я, Суховерські приїжджали до Чернівців, де розігравали товариські змагання проти «Довбуша», і вони не були легким противником.

Що вирізняло їх — це було завзяття, з яким ставав на стійку кожний Суховерський. Так прим. *Мілько*, потрудившись 15 літ на правому крилі (найдовше за всіх змагунів), став королем стрільців, тоді як *Антін* боронив найдовше (14 років) ворота «Довбуша». В одних змаганнях Антін, кинувшись, щоб зловити одинадцятку, вдарився об стовп брамки, зомлів, але вже в чергових змаганнях зайняв своє місце, боронячи довірену йому твердиню.

Внизу знімка дружини Суховерських, з яких шість грали в першій дружині «Довбуша»

**Всі ряди зліва: перший ряд — Володимир, Антін(Михайло) — воротар, Мирослав;
Другий ряд — сидять: Теофіль, Целестин, Євген;
Третій ряд — стоять: Омелян, Іван, Ілярій(основоположник «Довбуша»), Тарас і Лаврентій.**

Родина Суховерських — це був незаперечний унікат.

Кінцева таблиця сезону 1938/1939 класи «А» — чернівецької округи

Клуби	Гри	Ворота	Точки
1. «Робітники»	12	43:20	19
2. «Месеріяшул Роман»	12	31:19	17
3. «Довбуш»	12	25:26	14
4. «Залізничники»	12	25:25	12
5. «Вікторія»	12	24:32	7
6. «Макабі»	12	12:35	7
7. «Борохов»	12	14:25	6

4. Сезон 1939/1940 — недокінчений

Перебувши майже 4 роки в «Національній Дивізії Б», німецька дружина «Ян» злетіла при кінці 1938/1939 сезону до чернівецької округи. Також і ця дружина, яку щедро підтримували німецькі купці та промисловці Буковини, не витримала фінансового тягара, пов'язаного з коштами транспорту, і рішила так, як «Довбуш» та інші три чернівецькі клуби, повернутись до місцевої ліги. З «Яном» заграв «Довбуш» товариські змагання і програв із вислідом 3:5.

Другі товариські змагання відбулися з «Робітниками» із вислідом 1:1. В цих грах «Довбуш» виступив у такому складі: Т. Сорочинський і А. Суховерський — воротарі, Тихович і Королук — оборона, Р. Якубович, Адам Суховерський, Янковий, Журківський, Целестин Суховерський (позичений з «Мазепи»), І. Гладиш — поміч, О. Суховерський, Степан Лютак, Григорій, Возняк, Вебер, Ю. Сташко, Бернадинук — напад.

У вересні 1939 року почалася Друга світова війна, в наслідок чого Румунія проголосила загальну мобілізацію, покликаючи до військової служби багато змагунів, і через це заплановані мистецькі змагання не могли відбутися.

Останній виступ «Довбуша» відбувся в Зеленосвяточному турнірі, а саме 16 червня 1940 р. програ проти «Драгош-Води» 3:8, а на другий день перемога над «Бороховом» 4:2. Всі чотири ворота в цій останній грі здобув Юра *Сташко*.

28 червня 1940 р. совети зайняли Буковину і Басарабію. Змагуни «Довбуша» старалися ще якось продовжувати свою діяльність, але після кількох перемог синьо-жовтих над червоноармійцями, почалась нагінка проти довбушанців, мовляв, це кубло «націоналістичної буржуазії». Змушені невідрадними обставинами та загрожені арештами змагуни розбіглися хто-куди міг та уважав за відповідне в тому непевному часі.

Проіснувавши два десятиліття, «Довбуш» перестав існувати. На площі «Довбуша» отаборились советські

танки. Після цього вжито її на склад палива, а весь виряд т-ва сконфісковано. Численні трофеї «Довбуша» потрапили в руки нових окупантів. Разом із невеликим майном пропав і весь архів так, що його двадцятирічну діяльність доводиться відтворювати частково з пам'яті живучих членів, а частково зі спортових звідомлень, друкованих в українській пресі в краю або за кордоном.

Досягнення першої дружини в третьому періоді

- 1936/1937 — третє місце в «Національній Дивізії Ц» на 9 дружин.
- 1937/1938 — *друге* місце в тій же дивізії на 8 дружин.
- 1938/1939 — третє місце в чернівецькій окрузі на 7 дружин.
- 1939/1940 — недокінчений сезон.

Резерва «Довбуша»

Тоді, як в сезоні 1921/1922 перша дружина «Довбуша» вправляла на площі «Гореча», туди приходила на вправи також і доростаюча гімназійна молодь, помімо того, що це грище було положене далеко за містом, як пригадує В Карпович. Із цієї молоді створено резерву, а

**Внизу на знімці бачимо один із складів резерви
в сезоні 1928/1929**

Всі ряди зліва. Перший ряд — Маріян Пестик, Віктор Мигайлюк, Степан Будний;

Другий ряд — Ярослав Омельський, Василь Циганюк, Роман Городиський;

Третій ряд — А. Кулішір, Найда Журківський, Тарас Суховерський, Кусь і П. Кулішір.

саме: Мицьо, Сильвестер і Нюня Тарки, Довганчук, В. Томоруг, Б. Мандрик, Е. Данилевич, Лупуляк, Єдан, М. Пестик та інші. Під час вакацій ці змагуни випробували свої вмілості в товариських змаганнях.

Перший виступ цієї резерви відбувся влітку 1922 р. Підкріплена кількома змагунами з першої дружини, резерва виїхала до міста Сторожинця, де заграла товариські змагання з тамошньою новозаснованою дружиною, також із назвою «Довбуш».

В міру можливості «Довбуш» дбав про свій доріст та запасних змагунів. Зчаста резерва пописувалась у своїй клясі краще, ніж перша дружина.

З цієї резерви грали пізніше в першій дружині В.

На знімці внизу видко склад резерви, яка виступила на площі «Драгош-Води» проти резерви «Робітників». Вислід гри 1:1.

Зліва: Р. Сідак (в одязі), воротар Лупуляк, С. Будний, Т. Суховерський, П. Кулішів, Славко Драчинський, Палійчук, В.К. Будний, Р. Городиський, — — —, Кушнірук, М. Пестик і Алексюк (в одязі).

Мигайлюк, С. Будний, Н. Журківський і Т. Суховерський.

Нижче бачимо інший склад резерви, яка 28 вересня 1929 р. перемогла на грищі «Боїско-Польське» резерву «Гакоаг» з вислідом 6:0.

Зліва: Перший ряд — М. Пестик, Ліщинський, С. Будний;
Другий ряд — Віллі Собкович, Т. Суховерський, В. Циганюк;
Третій ряд — А. Кулішір, Н. Журківський, В.К. Будний,
Унгурян і П. Кулішір.

Із сезону 1929/1930 маємо висліди тільки двох змагань резерви: виграна проти резерви «Борохов» 2:0 і програ до «Робітників» 1:4.

Хоч про довбушанську резерву мало писалося тоді, проте час від часу появлялась якась вістка про неї. Ось 1 жовтня 1936 року в передзмагу «Довбуш»-«Робітники» за чашу, запасні дружини грали із собою. Резерва «Довбуша» виграла 2:1, при чому визначилися такі змагуни: Адам Суховерський на обороні, Балковський на помочі, Коман і Гладиш у нападі. Пізніше всі ці змагуни підкріпили ряди першої дружини.

Внизу подасмо знімку дружини, яка змагалася в 1934 році проти «Залізничників» на їхній площі.

Зліва: Перший ряд — Отто Мигайлюк, Лавтербах;
Другий ряд — Плескан І, Т. Суховерський, Плескан ІІ;
Третій ряд — ———, ———, В. Собкович, С. Будний, Кульчицький, Біланик і Віктор Тевтул.

У своїх споминах С. Будний вважає, що із змагунів треба згадати і таких, які не ввійшли до першої дружини, але були вартісними для резерви та вірними своєму «Довбушеві». Ними були: Габор, Єдан, Чупка, Василь Чунтуляк, Р. Городиський, В. Собкович, П. Кулішір, В. Циганюк, Антін Довганчук, Я. Омельський, С. Драчинський, М. Пестик, Краль (заграв кілька разів у першій дружині), В. Тевтул, Біланик, брати Плекани.

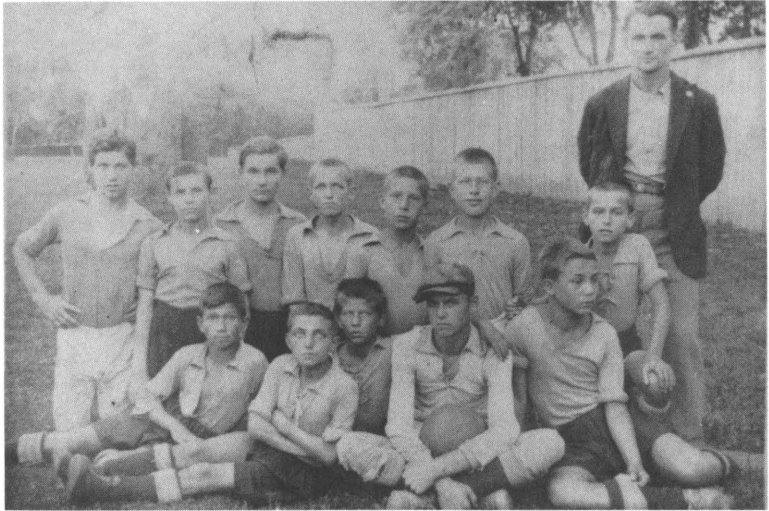
Юнійори «Довбуша» — віцемистець Румунії

Вістки про юнійорів маємо вже в 1925 р. У своїх споминах В. Карпович згадує, що в тому часі «Довбуш» мав надійну й найсильнішу дружину юнаків, яка ішла від перемоги до перемоги. Тоді «Довбуш» гордився, опікувався нею і підготовляв її до першої дружини. Припускаємо, що В. Карпович мав на думці пізніші роки, тобто 1935-1938, коли юнаки «Довбуша» здобули мистецтво Буковини й навіть віцемистецтво Румунії. На початку діяльності, не тільки «Довбуша», а й інших клубів, не існували юнацькі дружини взагалі.

Щойно в 1930-их роках бачимо спроби врухомити такі дружини. Філярет Лукіянович подає, що в травні 1930 року він разом з Ярославом Якубовичем, Ярославом Омельським, всі три вихованці бурси ім. О.Ю. Федьковича, вперше заграли в юнацькій дружині «Довбуша» проти таких же юнаків «Яна» на їхній площі над Прутом. Їхнім опікуном був Василь Шерей. Змагуни «Яна» були старші та фізично сильніші і тому змаг був нерівний, в наслідок чого юнаки синьо-жовтих програли 3:1.

Із цієї трійки бурсаків, кілька літ пізніше два з них змагалися в першій дружині, тоді як Я. Омельський в резерві «Довбуша». Але вони не були вихованцями «Довбуша», бо систематичної опіки над юнаками не було. Для прикладу, ніхто з управи т-ва не звернувся до вихованців бурси, яких тоді було 150-200 душ, щоб приходили на вправи та брали участь у змаганнях. Цей великий людський потенціал не використано, бо всього-на-всього тільки п'ять бурсаків убрали синьо-жовті сорочки: крім Ф. Лукіяновича, Я. Якубовича та Я. Омельського, ще Палійчук та О. Суховерський.

Нижча знімка показує дружину юнійорів, яку тренував В. Рибак. Вона змагалася 14 липня 1930 року в Садигурі проти резерви тамошнього «Довбуша». З цих молодих хлопців в пізніших роках постала та славна юнійорка «Довбуша», що здобула мистецтво Буковини і віцемистецтво Румунії.

Шовіністичний розпорядок міністерства шкільництва

Змагуни юнацької дружини, як учні середніх шкіл, були наражені на всякі неприємності зі сторони шкільної влади. Після того, як вони в 1937 році здобули мистецтво їхньої кляси, появився обіжник міністерства освіти до всіх середніх шкіл, яким заборонялося учням цих шкіл брати участь у спортових товариствах меншостевих клубів. Крім того міністерство внутрішніх справ визначило окрему комісію, яка мала перевірити діяльність поодиноких меншостевих товариств, мовляв, існує підозріння, що вони мали б провадити протидержавну діяльність. Так ставилась румунська влада до небажаних їй нерумунських дружин. Згідно з цим обіжником, учні української та мадярської національності не мали права змагатись у своїх дружинах.

В неділю 13 травня 1938 р. юнаки «Довбуша» відбули свої останні весняні змагання із «Залізничниками», виграли 4:2 і таким чином здобули мистецтво Буковинсько-Молдавської округи. «Всі змагуни добрі спортсменці і свідомі українці» — писав «Час» після цієї гри. 8 червня 1938 р. жде їх найважливіше: вони їдуть до Букарешту, де будуть змагатися за мистецтво Румунії.

І так того ж дня відбулися в Букарешті змагання за мистецтво Румунії. У цій грі синьо-жовті провадили до перерви 3:1. Але суддя старався не допустити до перемоги нашої дружини і, що він не робив, вислід все таки залишився нерішеним. Тоді, щоб унеможливити юнакам «Довбуша» здобути перше місце, в лізі вичислили, що вік наших змагунів був на три роки вищий від віку румунської дружини і на цій підставі позбавили наших юнаків звання мистця.

Склад цієї переможної дружини був такий:

	<i>Сорочинський</i>		
	<i>Королук</i>	<i>Горн</i>	
	<i>Формінти</i>	<i>Сеник</i>	<i>Вебер</i>
<i>Деркач</i>	<i>Антоняк</i>	<i>Йотик</i>	<i>Циганюк</i>
	<i>Стрільбицький</i>		

24 травня 1939 року відбулася в Букарешті, як передзмаг до міжнародної гри Румунія-Англія, гра юнацької дружини Чернівців проти юнаків міста Сібіву. В збірній Чернівців були три змагуни довбушанських юнаків: Півторяк, Вебер і Формінти.

Останню вістку про цю славу ланку маємо з вересня 1939 року, коли то юнійори «Довбуша» розгромили в товариських змаганнях юнаків «Вікторії» з вислідом 8:0. Так грав віцемістець країни!

Слід також згадати, що крім запасної та юнацьких дружин копаного м'яча, існувала також при «Довбуші», дружина *новаків*, яких тоді звали «жовтенятами». Їхній перший виступ занотовуємо 21 серпня 1937 року, як передзмаг до лігової гри «Драгош-Вода»-«КАО», проти новаків «Драгош-Води». На жаль, не знаємо вислиду цієї зустрічі.

«ГАЗЕНА»

В 1925 р. введено нову галузь спорту «Газена» — дівочий ручний м'яч. Також і при «Довбуші» зорганізовано таку ланку, провідником якої спочатку був В. Шерей; пізніше були С. Бриндзан, Богдан Сірецький, а вкінці Евген Дубіневич.

Інші клуби в Чернівцях, які також мали ланку «Газени», це — «Ян», «Макабі», «Робітники», «Драгош-Вода» і «Борохов».

На знімці внизу один склад довбушанської «Газени».

**Зліва: Перший ряд — сестри Бігей і Мицак;
Другий ряд — Клавдія Медвецька, Циганюк, ланковий Евген Дубіневич, Нуся Качуровська і Дембінська.**

Інша знімка «Газени» і членів управи та змагунів «Довбуша»

**Зліва: Перший ряд — сестри Бігей і Мицак;
Другий ряд — ланковий Е. Дубіневич, К. Медвицька, Нуся Качуровська, Циганюк і Дембінська;
Третій ряд — ———, М. Суховерський, Т. Цопа, Р. Шлемко, М. Рибак і О. Омельський.**

Повищі знімки показують склад дружини «Газени» в роках 1927-1929. В 1931 році з причини фінансових нестач та борю зацікавлення ця ланка перестала існувати.

На початку у «Газені» «Довбуша» грали такі дівчата: сестри Штрайхер, Ваксай, Пестики, Термени, далі Гребінська і Мицак. В початкових роках свого існування українська дружина здобувала мистецтво Чернівців.

У своїх споминах В. Карпович згадує про одну змагунку польського походження, яка, граючи на воротах «Газени», завсіди вдягала синьо-жовту шапку та заповзято боронила свою твердиню. Бігаючи взимі 1926 року на льоду, вона впала нещасливо і вдарилася об голову, що спричинило передчасну смерть її. Під час похорону товаришки несли на подушці синьо-жовту шапку. Про-

щаючи від управи «Довбуша», д-р Ф. Єнджейовський поклав цю шапку на її домовину. Хай ця скромна згадка буде їй на «Вічну пам'ять»!

ГОКЕЙ НА ЛЬОДУ

Зимом 1929 р. спортові товариства Чернівців, включно з «Довбушем», заснували ланку гокею на льоду. Цей рід спорту появився вперше в Канаді, звідкіля розповсюдився також на Європу. Організатором, провідником та душею гокею на льоду впродовж цілого часу його існування був В. Шерей.

В першому сезоні гокейних розгривок за мистецтво

Знімка внизу показує перший склад нашої гокейної дружини зимою 1929 р.

Зліва: Антін Дучак, М. Пестик, Яромир Дмитрюк, С. Будний (воротар), Ю. Лесько, Роман Мігуля, С. Бриндзан — капітан та В. Шерей — провідник ланки.

Знімка внизу: студенти УАК «Запороже» і «Чорноморе» створили ланку хокею на льоду. Знято на сходах Українського Народного Дому в Чернівцях.

Зліва:
Перший ряд —
С. Будний,
П. Фаранич,
———;
Другий ряд —
М. Пестик,
Олесь Хортик,
Отто Венке,
———;

— гра була на примітивному рівні. В той час не було відповідного виряду, а гаківкарі виступали до змагань у щоденному одязі, накинувши на себе тільки сорочку дружини копаного м'яча з причепленими до неї великими числами. Особливо брак належного виряду відчували воротарі.

Провід «Довбуша» виведнав в управі міста для своїх

членів знижкові квитки вступу на майдан для бігання на льоду і це спричинилось до поширення цього спорту серед українців.

На Різдво 1930 року Чернівці гостили в себе хокейну дружину «Телефони» з Букарешту, яка в той час була мистцем Румунії в цьому спорті. «Телефони» перемогли збірну Чернівців із вислідом 5:0 (2:0, 0:0, 3:0). Чернівецькі гаківкарі вперше побачили правильну гру, техніку володіння кружком та належний хокейний виряд. Наука, яку «Телефони» дали молодим ентузіястам хокейної гри з Чернівців, не пішла намарно. Вже наступної зими чернівецька дружина перемогла букарештців і навіть дійшло до того, що для зміцнення своїх дружин вони не погорджували гаківкарями з Чернівців, намагаючись перетягнути їх до себе.

В зимовому сезоні 1930/1931 управа міста поставила до розпорядження майдан бігу на льоду та збудувала для того потрібні приміщення, як роздягальню, буфет, подбала про музику та краще освітлення площі. До мистецьких змагань зголосили свою участь такі клуби: «Довбуш», «Ян», «Драгош-Вода», «Макабі» і «Польонія».

Перші змагання «Довбуш»-«Макабі» закінчились вислідом 2:2 (1:1, 0:0, 1:1). До них «Довбуш» виступив у складі: В. Собкович, Дмитрюк, Е. Добровольський, М. Пестик, Загородніков, Стефанюк, Дучак, Алексюк і Шварц. Брамки для «Довбуша» здобули Стефанюк і Загородніков. Другі змагання проти «Яна» відбулися 2 лютого 1931 року з програю 0:1. Треті змагання проти «Драгош-Води» закінчились 1:1. Брамку для «Довбуша» здобув Стефанюк.

7 та 8 лютого 1931 року «Довбуш» і «Макабі», як гостей, вітали в себе жидівську дружину «Гасмонею» зі Львова. В імені «Довбуша» привітав гостей д-р Р. Ясеницький. Першого дня ця дружина заграла проти «Довбуша», а наступного дня проти «Макабі». Обидві гри закінчились перемогою гостей — проти «Довбуша» 3:0 (0:0, 1:0, 2:0), а проти «Макабі» 2:0 (2:0, 0:0, 0:0). В цих змаганнях гості показали високу техніку та зав-

зяття. Склад «Довбуша» в цій грі видно на знімку внизу — довбушанці в чорних беретках.

Перший ряд — навколішки біля воротаря «Гасмоней» з гербом «Довбуша» С. Будний, стоїть у кучмі д-р Р. Ясеницький; Другий ряд зліва — Дмитрюк, Е. Добровольський, Загородніков, Шварц, Стефанюк, Алексюк і Пестик.

Останні мистецькі змагання «Довбуш»-«Польонія», які відбулися 22 лютого 1931 року, закінчилися перемогою «Довбуша» 1:0. Єдину брамку здобув Дмитрюк.

У днях 29 січня — 2 лютого 1932 року «Довбуш» гостив у себе львівську дружину «Україну». На кордоні в Неполоківцях представники «Довбуша», Завадовський та А. Слюсарчук, щиро вітали змагунів «України», а на дворці в Чернівцях привітав гостей голова т-ва А. Ганицький та ланковий В. Шерей. Присутніми при цьому були також представники українських жіночих організацій, УАК «Запороже» і «Чорноморе» та багато громадян Чернівців.

Першого дня, цебто 30 січня 1932 року ввечері, відбулись товариські змагання «Довбуш» — «Україна» з

вислідом 7:0 (2:0, 3:0, 2:0). Глядачів приблизно 1000. Суддював добре С. Мічінські. «Україна» переважала цілий час, а «Довбуш» тільки оборонявся. Другого дня відбулися змагання «Україна»-«Макабі», також у присутності 1000 глядачів, з вислідом 2:0 (0:0, 2:0, 0:0) в користь «України». «Україна» показала гарну гру і мала перевагу. Макабійці грали брутально, а суддя Айзенбайсер був крайньо сторонничим. На третій день, 1 лютого 1932 року, відбулися змагання «Україна»-«Драгош-Вода» з вислідом 0:1 (0:1, 0:0, 0:0). Вже на початку гри вдалося Айзенбайсерові стрілити єдині ворота. «Україна» наступала майже цілий час, але без успіху. Крім цього противник грав неспортивно і брутально, в наслідок чого одному змагунові «України» розбито чоло і його відвезено до лікарні.

31 січня влаштовано прийняття для гостей в дружній

Знімка внизу показує склад «Довбуша» в грі проти «України»

Зліва: В. Собкович, Е. Добровольський, Алексюк, Щварц, Дмитрюк, Стефанюк, А. Дучак і С. Будний.

Знімка внизу: гокейна дружина «України» на вправах в Публічному Городі в Чернівцях. На знімці видно провідника «України» Степана Конашевича та ланкового «Довбуша» В. Шерея.

атмосфері, яка залишила в присутніх гарні й незабутні враження. Це були перші й останні зустрічі між галицькими та буковинськими спортсменами в Чернівцях.

Маємо відомості тільки про два змагання, які відбулися взимі 1933/1934 рр., а це з «Робітниками» та «Польонією», із перемогами «Довбуша» 2:1 в обидвох змаганнях.

Про роки 1934-1936, на жаль, ми не маємо ніяких даних, але нам відомо, що в 1937 році дружина не брала участі в розграх за мистецтво через матеріяльні недостатки.

В той час гокей на льоду в Чернівцях стояв на високому рівні, бо, як показує табеля із 3 січня 1937 року, дві місцеві дружини змагалися в Румунській Національній Дивізії та займали перші місця:

1. «Драгош-Вода»-Чернівці	— 10 точок
2. «Телефони»-Букарешт	— 7 точок
3. «Ян»-Чернівці	— 7 точок
4. «Брагадіру»-Букарешт	— 4 точки
5. «Універсіатя»-Клюж	— 2 точки
6. «Мієркурія-Чукулуй»	— 2 точки

Знімка внизу: склад «Довбуша» у грі проти «Робітників».

Зліва: Перший ряд (навколішки) — В. Собкович, С. Будний і Польо Довганчук;

Другий ряд — Смерека, Загородніков, М. Пестик, Пентелейчук і В. Тевтул. Ззаду посередині ланковий С. Бриндзан.

26 січня 1937 р. відбувся в Чернівцях великий *попис бігу на льоду*, в якому показували свої вмілості найвизначніші бігуни Румунії. Найкращою точкою був виступ мистця Румунії у фігурному бігові, члена УАК «Запороже» Романа *Турушанка*. Роман Турушанко брав участь в подібному пописі у Празі, як також 1936 року в Олімпіаді в Гарміш Партенкірхен, де він заступав барви Румунії та здобув дуже гарні успіхи. За це міні-

Спільна знімка «Довбуша» з «Польонією». Довбушанці в ясних сорочинках.

Зліва: Перший ряд — С. Будний, Е. Добровольський;
Другий ряд — М. Пестик, Людвік, Загородніков і Пентелейчук.

стерство освіти нагородило його *«Медалею Культури Спорту»*.

Другий українець, якого 1938 року наділено такою самою медалею, як голову суддівської комісії хокею на льоду, був Василь *Шерей*, заслужений член управи «Довбуша».

**Внизу виказка Міжнародного судді гокею на льоду
Василя Шерея.**

**Василь Шерей
(1903 — 1971)**

Довголітній ланковий копаного м'яча, перший ланковий «Газени», засновник ланки гокею на льоду та її провідник за весь час її існування, міжнародний суддя гокею на льоду, президент суддівської комісії гокею на льоду в Румунії.

Знімка внизу: склад «Довбуша» з 1936 року.

Зліва: Перший ряд (навколішки) — Пентелейчук, С. Будний, Стефанюк;

Другий ряд — В. Балуш, Е. Добровольський, ланковий В. Шерей, М. Пестик, Загородніков і Людвік.

ЛЕГКОАТЛЕТИКА Й ВІДБИВАНКА

В «Часі» з 24 червня 1934 року появився заклик управи т-ва до української молоді вступати та брати участь в різних ділянках спорту. В цьому заклику повідомлялося про урухомлення двох нових ланок, а саме наколесників та легкоатлетики. Хоча власна площа й не була пристосована до легкоатлетичних вправ, усе ж таки вони розпочались під проводом фахівця тіловиховання проф. Руснака.

В днях 22 і 23 вересня 1934 р. відбулися в Чернівцях на площі «Макабі» легкоатлетичні змагання за мистецтво Буковини з участю наступних товариств: «Яна», «Макабі», «Драгош-Води», «Залізничників», «Польонії» і вперше від його існування, «Довбуша». До цих змагань «Довбуш» виступив з такими учасниками:

Чоловіки

100 м: Янковий, М. Іванович, Р. Буш, Курчак.

200 м: Янковий, Р. Буш, Курчак.

400 м: Курчак, І. Григорович, Т. Цопа.

800 м та 1500 м: І. Григорович, Т. Цопа.

5000 м та 10000 м: А. Довганчук.

Диск: М. Іванович, Р. Григорович, Т. Франціян, Ю. Лесько.

Ратище: Алексюк, А. Когут.

Куля: В. Мигайлюк, Р. Григорович, О. Мигайлюк, Т. Фраціян.

Скок на віддаль і скок угору: П. Григорович і А. Когут.

Жінки

60 м і 100 м: С. Берник, А. Федик, Д. Кигайчук.

Диск: С. Берник, З. Федик, Д. Кигайчук, Н. Федик, Стрільбицька.

Висліди цих змагань: У бігові на 60 м, як і на 100 м наші змагунки програли, а в меті диском здобули 4-те місце (З. Федик).

У бігові на 100 м чоловіків Янковий закваліфікувався до фіналу, але через спізнення другого дня не ставився до рішального бігу. В передзмагу бігу на 200 м один із змагунів «Польонії» втрутив Янкового в чужу трасу, по якій він прибіг другим. За це його дискваліфіковано і «Довбуш» вніс протест.

В інших бігах змагуни «Довбуша» не мали успіхів через брак досвіду та заправи. В меті диском Т. Фраціян зайняв 4-те місце. В меті ратищем, стусані кулею та скоках — висліди були слабкі.

Протест «Довбуша» проти дискваліфікації Янкового узгляднено, змагання повторено і Янковий зайняв третє місце. Д-р Володимир Іванович, організатор цих перших легкоатлетичних виступів «Довбуша», звітуючи про їхні висліди, зазначив, що цей перший виступ його дружини мав більш навчальне значення і що про перемоги буде можна думати тільки після солідних кількарічних заправ.

Про дальші роки не маємо ніяких відомостей про участь та осяги легкоатлетичної ланки. Знаємо, що «Довбуш» старався її відновити влітку 1939 року разом із дружинами відбиванки для чоловіків і жінок.

4 жовтня 1934 року розпочалися мистецтва відбиванки Північної Ліги в Чернівцях. Уперше взяв участь і «Довбуш». Учасниками цих розгровок були: «Польонія», «Ян», «Гакоаг», «Робітники», «Залізничники» і «Довбуш».

Склад «Довбуша»: Р. Григорович, М. Іванович, С. Будний, д-р Володимир Іванович, О. Мигайлюк та Алексюк.

Перша зустріч принесла такі висліди: «Довбуш»-«Робітники» 2:0 (15:13, 15:11). «Довбуш» завдяки кращій грі переміг віцемістця минулого сезону. В цій грі відзначились Мигайлюк та М. Іванович. «Польонія»-«Залізничники» 2:0 (15:9, 15:1), «Ян»-«Гакоаг» 2:1 (15:1, 8:15,

15:8). Далі маємо такі висліди: «Довбуш»-«Гакоаг» 2:0 (30:0) і «Польонія»-«Робітники» 2:0 (30:0) — виграні воковером.

Стан мистецтва відбиванки на день 14 жовтня 1934 року

Товариства	Гри	Перемоги	Точки
«Польонія»	2	2	4:0 (60:10)
«Довбуш»	2	2	4:0 (60:24)
«Ян»	1	1	2:1 (38:24)
«Залізничники»	1	0	0:2 (10:30)
«Гакоаг»	2	0	1:4 (24:60)
«Робітники»	2	0	0:4 (24:60)

Не маємо даних про те, як цей сезон закінчився. Д-р В. Іванович, який урухомив ланку легкоатлетики, був також ініціатором відбиванки. Під його наглядом працювали студенти «Запорожа», «Чорноморя» і «Залізняка» у побудові спортової площі «Довбуша».

НАЛЕЖИТЬСЯ ПРИЗНАННЯ

Було б великою кривдою не згадати про колишніх голів товариства та ряд інших працівників, які жертвенною працею та матеріальними засобами спричинилися до існування й розвитку «Довбуша». Це були на-самперед *рад. Антін Ганицький і д-р Франц Єнджейовський*. У своїх споминах В. Карпович підкреслює вклад праці цих двох найвидатніших діячів товариства. Про останнього чужинці висловлювалися, що «Довбуш» був його дитиною, що «Довбуш» був д-ром Ф. Єнджейовським, а д-р Ф. Єнджейовський був «Довбушем». Навіть коштом занедбання власної родини він високо тримав прапор «Довбуша».

За ними слідують Степан Левкович, д-р Ясеницький, д-р Аристид Гуменюк, адв. Кость Циганюк, дентист Степан Проць, Адріян Іванович, д-р Микола Смерчинський, дир. Николай Горчинський, дир. Іван Коляска, дир. Николай Запаринюк, д-р Степан Попович, Олександр Омельський, Роман Шлемко, Адріян Когут, Станислав Буш, д-р В. Іванович. До розвою і діяльності «Довбуша» спричинилися також багато почесних членів, членів управи, провідників поодиноких ланок і цілої плеяди змагунів усіх діючих ланок, неповний список яких подано в окремому розділі цієї книжки.

УАК «Запороже» — засновник «Довбуша»

Згідно зі спогадами В. Карповича, першу українську дружину копаного м'яча заснувало ще перед Першою світовою війною УАК «Запороже» з тією ж назвою. Не маємо даних про змагання цієї короткоіснуючої дружини.

У 1920 році, мабуть із наміром поширити рамки клубу та притягнути, крім студентської, також учнівську й робітничу молодь, змагуни і члени «Запорожа» заініціювали та стали засновниками «Довбуша».

Отак членом-засновником, першим та довголітнім головою, душею «Довбуша» та його почесним членом був д-р Ф. Єнджейовський, а після нього перебрали віжки товариства Адріян Іванович та Кость Циганюк, всі батьки «Запорожа». Впродовж ряду літ ланковими були вищезгаданий К. Циганюк та О. Омельський, обидва члени Козацтва. А вже годі вичислити тут прізвища заслужених членів управи «Довбуша», бо це зайняло б півсторінки, але не можемо не відмітити В. Шерея, спомагаючого члена «Запорожа», співініціатора видання цього твору. Також постійний спортовий кореспондент щоденника «Часу» А. Когут, він же і член управи, був членом Козацтва.

З поміж членів Козацтва, які змагались в синьо-жовтих сорочинках у першій дружині, подаємо неповний список: д-р І. Суховерський (перший капітан), С. Бошняк, В. Карпович, Алексюк, І. Бзовий, П. Козуб, Палійчук, Р. Буш, М. Іванович, В.К. і С. Будні, Ф. Лукіянович, Я. Якубович, М. Суховерський та інші. Зчаста члени Козацтва творили скелет дружини.

Та на цьому вплив «Запорожа» не кінчається. Не будь С. Будного, який заініціював видання цього твору разом з В. Шереєм, В. Карповича, голови Видавничого Комітету, який з пам'яті опрацював перший період діяльності «Довбуша», та П. Григоровича, який переписував, збирав та координував цей матеріал, — усі вони Запорожці, — цей твір ніколи не побачив би світу.

Як у 1920 році, коли члени УАК «Запороже» заініціювали та створили «Довбуша», так і 60 років пізніше члени цього самого Козацтва, вже на еміграції, відтворили його діяльність і спричинились до видання цієї книжки, щоб його «слава не пропала».

Після заснування «Довбуша», в його діяльність включилися також члени братнього УАК «Чорноморе». Між найбільш діяльними в «Довбуші» були такі чорноморці:

Гнат Захаряевич, адв. Василь Руснак, Роман та Ярослав Шлемки, Сергій Бриндзан, проф. Теофіль Бриндзан, Богдан Сірецький, Іван Радомський, Володимир Антонюк та інші.

Знімка внизу: колишні змагуни, ланкові та члени проводу.

**Зліва: Перший ряд — Теофіль Цопа, Юрій Лесько, Микола Рибак;
Другий ряд — Степан Попик, Олександр Омельський, Антін Коваль, Валеріян Томоруг;
Третій ряд — В. Собкович, Володимир Рибак, Іван Бучко, Іван Бернадинюк.**

ЗАКІНЧЕННЯ ТА ПІДСУМКИ

Підсумовуючи 20-літню діяльність «Довбуша», можемо ствердити, що, в міру можливости, товариство виконало своє завдання в ділянках організаційній та спортивно-пропагандивній.

В організаційній площині бачимо намагання товариства об'єднати у свої ряди не тільки гімназійно-студентську, але також міщансько-робітничу молодь. Осяги «Довбуша» в першому десятилітті існування — це здобуття чаші міста Чернівців, успішна гостина в СТ «Україна»-Львів, набуття власної спортової площі та здобуття третього місця в першій клясі.

В другому десятилітті «Довбуш» здобув мистецтво копаного м'яча Буковини, Басарабії, Північної Молдавії та Східньої Ліги із правом вступу до «Національної Дивізії Б», відзначився здобуттям віцемистецтва «Дивізії Ц» та віцемистецтва Румунії своєю юнійорською дружиною.

Крім ланки копаного м'яча, «Газени» та гокею на льоду, в товаристві уривками вправляли інші види спорту, як легкоатлетику, відбиванку та біг на льоду.

В пропагандивній ділянці роля «Довбуша» була дуже успішною. Виступаючи в синьо-жовтих барвах, він усюди виразно наголошував факт існування українського народу під румунською займанщиною. Реакція румунських державних чинників була свідомством успіхів «Довбуша» в цій ділянці.

Ця реакція виявилась зокрема тоді, коли оцінено важливу пропагандивну ролю «Довбуша» для української справи. Тоді, як 1925 року не було спротиву відносно виїзду «Довбуша» до Львова, ані 1932 року до Станиславова, бо в цей час «Довбуш» не загрожував румунським клубам у боротьбі за мистецтво Буковини, то вже 1934 року ситуація змінилася: «Довбуш» здобув

звання віцемістця Буковини, він був поважним претендентом на перше місце, його ім'я було відоме в усій Західній Україні.

Коли 1934 року «Довбуш» відважився організувати в рамках Ювілею 100-ліття Ю.О. Федьковича турнір чотирьох українських дружин, а саме СТ «Україна»-Львів, «Сян»-Перемишль та «Русь»-Ужгород, то урядові румунські шовіністичні кола затривожились і заборонили відбуття цієї імпрези разом зі спортовим фестивалем.

Після здобуття «Довбушем» почвірного мистецтва в 1936 році, коли дружину запрошено на 15-літний ювілей СТ «Україна»-Львів, тоді їй відмовлено дозвіл на виїзд, без подання причини відмови. А в цей самий час різні чужинецькі дружини відбували свої гостинні виступи в Чернівцях та Румунії без ніяких перешкод.

Чи треба кращого доказу про шовіністичне наставлення румунської влади до українського клубу? Це наставлення виявилось пізніше також у заходах Футбольної Федерації не допустити «Довбуша» до «Дивізії Б», а приділити його до третьорядної «Дивізії Ц».

У великій мірі «Довбушеві» слід завдячувати також поширення українського спорту в маси та зорганізування «Українського Спортового Союзу» на Буковині.

На своєму шляху «Довбуш» натрапляв не тільки на перешкоди зовнішнього характеру, але також і внутрішнього порядку, з яких найголовніша — це брак розуміння нашого громадянства ваги спорту, його значення для фізичного виховання нашої молоді та спортивно-пропагандивних завдань. В наслідок цього «Довбуш» часто переживав внутрішні кризи з причин матеріальних нестач. Тільки завдяки посвяті одиниць, які своєю жертвенною допомогою роками несли тягар праці товариства, вдалося забезпечити існування «Довбуша».

Отак пройшло 20 літ діяльності товариства в тяжких і несприятливих обставинах. Без огляду на це, провід «Довбуша» виконував свої завдання аж до кінця та золотими буквами записав свій вклад в історію боротьби українського народу за своє споконвічне буття на Буковині.

ДОДАТОК

І. «Український Спортовий Союз»

Великим осягом 1930-тих років слід уважати здобуття українського села на Буковині для спортивного руху. Тверде і консервативне українське село та особливо його старше покоління вже дивилось на спорт як на одну із ділянок виховання молоді здорової і тілом і душею. Це поширення копаного м'яча по селах слід завдячувати гімназійним учням і студентам, як також у великій мірі успіхам «Довбуша» в цій площині.

Ще до 1930 року існували по деяких місцевостях спортові товариства. Це був «Довбуш»-Сторожинець в 1922 р., що скоро перестав існувати, «Буковина» з Кіцманя в 1922-1923 рр., та садигурський «Довбуш», заснований в рр. 1923-1924, якого уважали філією чернівецького однойменника, бо з його рядів «Довбуш» черпав змагунів до своєї дружини. В кіцманській «Буковині» грали також жиди й поляки, а з українців Євген Чупка, Пігуляк, Петро Моргоч і Степан Кантемір.

«Спершу румунська жандармерія, — пише в своїх спогадах Орест Зибачинський, — конфісковувала м'ячі, розганяла змагунів, брала їх на допити, підсувала конфідентів, щоб якось „розкусити справу“, але всі заходи були безуспішні. Жандармерія не спромоглася нікому нічого „пришити“, а заборонити копати м'яча не могла. В 1933 р. існування цих дружин уже було невідступним явищем сільського будня.

Дальшим похідним кроком було оперативне об'єднання цих дружин, за винятком чернівецького „Довбуша“, в „Український Спортовий Союз“, який звано також „українською лігою“ і яким справно завідував І. Бучко з Білої. Протягом більшості 30-тих рр. щорічно розгравались міждружинні змагання за мистецтво Бу-

ковини. Першим таким мистцем краю за 1931-ий рік стала „Січ” з Ленківців».

У Садигурі крім «Довбуша» існували також жидівська дружина «Макабі» та польська «Вісла», як сильні противники. Це суперництво, як і пізніші змагання за мистецтво «Українського Спортивного Союзу», виробили учасників садигурського «Довбуша» на добрих змагунів, які пізніше поповнили ряди чернівецького «Довбуша», як брати Тиховичі, Степан Лютак, Ізидор Магас, Горн та інші. Крім них тут грали ще Александрович, Н. Флора, Гирак, а капітаном дружини весь час був Теодор Салагор. У проводі садигурського «Довбуша» були адв. Кавуля, адв. Іван Пригар, д-р Попович, В. Кміта. Деякий час цю дружину тренував С. Будний.

До кращих клубів у змаганнях за мистецтво «Українського Спортивного Союзу» слід зачислити три інші українські дружини, а саме «Кармелюка» з Кіцманя, «Січ» із Ленківців та «Гонту» з Мамаївців Нових.

У Кіцмані, де вже існувала спортова традиція, студент Елевтерій Павлюк зорганізував 1930 року спортове товариство «Кармелюк». Щоб здобути дозвіл на цю назву товариства, його ініціатор мусів звертатися до міністерства освіти в Букарешті. Е. Павлюк був не тільки організатором цього т-ва, а також його завзятим змагуном та опікуном до 1940 р. Майже все місцеве населення підтримувало фінансово «Кармелюка». Міська управа наділила «Кармелюкові» два гектари землі під спортову площу.

Дружина «Кармелюка» мала значні успіхи не тільки з місцевими, але також і сторонніми противниками: два рази виграла з резервою чернівецького «Довбуша», а раз навіть перемогла з вислідом 1:0 польську дружину з округи Станиславова. «Кармелюк» начислав 175 членів, мав три резерви, одну дружину новаків та навіть дружину «жонатих». Була і дружина «Павлюків», яка часто брала верх над самим «Кармелюком». Місцевими клубами були жидівський «Макабі», польський «Вісла», а румунські урядники й учителі, щоб не залишитись позаду, створили свою «Драгош-Воду».

Українське спортивне т-во «Січ» в Ленківцях було засноване О. Зибачинським і в ньому грали брати Юрій і Дмитро Фотії, брати Глібки, Захарій Бідняк, Микола Насадюк, Я. і Р. Якубовичі.

У спортовому т-ві «Гонта» з Мамаївців Нових змагалися брати Василько та Іван Якубовичі, Іван Комендат — капітан дружини, Корній Орелецький, Вонцьо Димчук, Орест Маковський — голова т-ва, Стефан Маковський, Богдан Федорович, Іван Смерека, Захарій Глібка і Теофіль Панчук. У 1937 р. «Гонта» вступив до другої класи чернівецької округи.

Крім цих чотирьох чоловічих дружин існували ще такі

Внизу знімка першої дружини «Кармелюка»-Кіцмань.

Зліва: Перший ряд — М. Снятинчук, Степан Кантемір, Н. Перегінський;

Другий ряд — Євген Кожухар, Николай О. Павлюк, Василь Прятка;

Третій ряд — Михайло Гнатюк, Іван Бажан, Петро Сухолотюк, Елевтерій Павлюк та Юрій Перегінський.

**Нижче знімка відділу кіцманського
«Кармелюка» — «Павлюки».**

спортові гуртки: «Вільшина» і «Луг» в Рогізні, організовані студентами Українцем і Щербановичем; «Прут» у Старій Жучці, в якому активними були брати Клими і Басараби; далі був «Дністер» у Хрещатику під проводом Володимира Романовського і Лева Ревуцького, де грали брати Ярослав і Борис Паладії та Михайло Никорович; «Сагайдачний» в Борівцях зі студентом Гарбашевським та інж. Олександром Савчуком.

Існували ще спортові гуртки копаного м'яча, які носили назву своєї місцевости, як «Веренчанка», в якій активними були студенти Тарас Марфієвич, брати Семенюки, Васкани, Паунель, а також «Заставна» і «Стефанівка».

Згідно зі споминами В. Карповича, на передмістях Чернівців існували гуртки копаного м'яча вже в 1920-тих роках. 1933 року вони почали між собою правильні розгрівки, які і спонукали учасників до заснування 1934 року в Чернівцях «Українського Спортивного Союзу».

Ініціаторами заснування «Українського Спортивного Союзу» були студенти О. Зибачинський, С. Будний, М. Іванович, Володимир Сідак та А. Когут. Цей «Український Спортивний Союз» скликав наради делегатів від кожної дружини, призначав усі лігові гри на цілий сезон, подавав час і місце розгривок та призначав суддів, яких вибирали з-помежи змагунів чернівецького «Дов-

Спільна знімка садигурського «Довбуша» (в ясних сорочинках) та мамаївського «Гонти» (в смугастих сорочинках).

**Зліва: Перший ряд — Теофіль Панчук (воротар «Гонти»), Івановський (воротар «Довбуша»);
Другий ряд — Володимир Рус (Д), Іван Якубович (Г), — — —, З. Глібка (Г), Грошко (Д), Іван Білик (Д);
Третій ряд — Г. Тихович (Д), С. Маковський (Г), І. Антонович (Д), Б. Федорович (Г), І. Магас (Д), І. Смерека (Г), П. Кміта (Д), В. Якубович (Г);
Четвертий ряд — Н. Івановський — провідник «Довбуша», С. Лютак (Д), К. Орелецький (Г), Я. Кміта (Д), І. Комендат — капітан «Гонти», Т. Салагор — капітан «Довбуша», Мигайлюк (Г), В. Магас (Д), В. Димчук (Г) та О. Маковський — голова «Гонти».**

буша». Створення «Українського Спортового Союзу» мало велике освідомлююче і виховне значення для нашої сільської та міської молоді.

Через велике число зголошених дружин, розгрівки за мистецтво «Українського Спортового Союзу» були поділені на дві групи: місто Чернівці і провінція. До чернівецьких дружин належали: Українські Академічні Козацтва «Запороже», «Чорноморе» та Лицарство «За-

Мистецтво «Українського Спортового Союзу», в першому році його існування здобула дружина «Запорожа», знімку якої подаємо внизу.

Зліва: Перший ряд (сидять) — Роман Дудинський, — — —, Ярослав Бавер;

Другий ряд (навколішки) — А. Когут, Р. Буш, В. Сідак;

Третій ряд (стоять) — старший УАК «Запороже» Володимир Войнович, В. Білінський, Я. Якубович, М. Іванович, С. Будний, Ф. Лукіянович, Тарас Лютик і Олександр Соколишин. Як можна зауважити — в барвах «Запорожа» виступало п'ять довбушанців.

лізняк», а також «Мужеський Хор», «Міщанський Хор», «Пласт-Кооператива», Читальня Полевої вулиці та Читальня-Рошош. До провінційної групи належали: «Довбуш»-Садигура, «Січ»-Ленківці, «Кармелюк»-Кіцмань, «Гонта»-Мамаївці Нові, «Луг»-Рогізна, «Прут»-Жучка, «Дністер»-Хрещатик, «Сагайдачний»-Борівці, «Веренчанка» і «Заставна».

На провінції боротьба за перше місце відігралася між «Довбушем»-Садигура, «Січчю»-Ленківці, «Кармелюком»-Кіцмань та «Гонтою»-Мамаївці Нові. Кожна з цих дружин була хоч один раз мистцем «Українського Спортивного Союзу». Так «Гонта» здобув мистецтво міжпровінційних клубів у 1936 р., а в 1937 р. вступив до чернівецької округи.

Члени управи «Довбуша»-Чернівці — Р. Шлемко, В. Циганюк та В. Шерей допомогли цим клубам оформитись в членство Футбольної Федерації.

Не маючи повних даних, подаємо тільки кілька вислідів із змагань за мистецтво «Українського Спортивного Союзу»:

«Запороже» — «Міщанський Хор»	10:0
«Запороже» — «Мужеський Хор»	5:3
«Запороже» — «Чорноморе»	12:0
«Запороже» — «Залізняк»	7:4
«Запороже» — «Пласт-Кооператива»	7:3
«Запороже» — «Січ»-Ленківці	2:4
«Пласт-Коопер.» — «Мужеський Хор»	2:2
«Міщанський Хор» — «Читальня Пол.»	2:0
«Читальня-Рошош» — «Читальня Пол.»	3:1
«Кармелюк» — «Гонта»	1:1, 2:0
«Кармелюк» — «Луг»	0:1
«Кармелюк» — «Пласт-Кооператива»	3:2
«Гонта» — «Довбуш»	3:2, 0:2

Із зайняттям Буковини советами «Український Спортивний Союз» перестав існувати.

II. «Мазепа» і «Гонта»

7 червня 1936 р. на установчих загальних зборах засновано в Чернівцях нове спортове т-во «Іван Мазепа» і вибрано наступну управу: Голова Іван Циганюк, заступник голови Амврозій Вусик, писар Дмитро Настуняк, скарбник Мирослав Григорчак, господар Осип Бунчаківський, провідник культурно-освітній Одарка Князка, провідник копаного м'яча Володимир Попик, легкоатлетика Антін Довганчук, плавацтво Тарас Городиський. Надзирна Рада: Денис Квітковський, Микола Нимович та Петро Колотило.

А вже на другий рік, а саме 5 червня 1937 р. на площі «Яна» дружина «Мазепа» розіграла перші свої товариські змагання проти «Жандармів»-Чернівці, а «Гонта» проти «Довбуша»-Чернівці. На жаль, не маємо вислідів цих ігор.

Вітаючи обидві українські дружини в чернівецькій окрузі, «Час» висловив сподівання, що вони принесуть для нашого спорту нові сили та цінності. Про «Гонту» було вже відомо, що в минулому він здобув провінційне мистецтво. «Мазепа», однак, виступив уперше. «Час» заохотив українську публіку прибути численно на ці змагання і побажав успіхів новозаснованим товариствам.

26 вересня 1937 р. відбувся виступ цих молодих дружин за мистецтво другої кляси чернівецької округи. Вислід змагань «Мазепа»-«Авентул» та «Гонта»-«Лучаферул» невідомий.

З дальших ігор занотовуємо дві прогри: 17 жовтня 1937 р. «Гонта»-«Авентул» 0:2, та 6 травня 1938 р. «Лучаферул»-«Мазепа» 3:1.

**Кінцева табеля сезону 1937/1938 другої класи
подає такі висліди:**

1. «Людома»	4. «Авентул»
2. «Лучаферул»	5. «Гонта»
3. «Мазепа»	

Але вже в осінньому сезоні 1938 р. «Мазепа» може похвалитись такими вислідами: проти «Лучаферул» 3:3, «Авентул» 2:1 та проти «Університатя» 0:0. Перші два противники мали фінансову підтримку влади, тоді як змагуни «Університаті» були півпрофесіоналісти, здебільша мадярські студенти, які одержували повне утримання та грошеві стипендії.

«В дружині „Мазепи“ відзначилися середущий помічник М. Суховерський, правокриловий Барецький, а передовсім воротар Соя. Вислід всіх трьох змагань це великий успіх молодого дружини, яка притягає на свої виступи досить поважне число глядачів» — так писав «Час» у листопаді 1938 р.

Натомість на весні 1939 р. «Мазепа» виринає на поверхню своєї класи із такими вислідами: проти «Лучаферул» 2:0, «Людоми» 2:4, «Авентул» 3:0 та «Вавеля» 6:1. Перемога української дружини над «Вавелем» заслуговує на увагу тим, що «Вавель» — це давня «Польонія», кількакратний мистець Буковини, заснована ще 1907 р., а «Мазепа» існує щойно 2 роки.

**Кінцева табеля сезону 1938/1939 — мистецтва другої класи
показує, що в цьому сезоні дружина «Мазепи» підійшла на
одне місце:**

1. «Людома»	— 9 точок
2. «Мазепа»	— 7 точок
3. «Університатя»	— 6 точок
4. «Авентул»	— 4 точки
5. «Вавель»	— 2 точки

Невідомо, однак, що сталося з «Гонтою».

Склад «Мазепи»: П. Соя — воротар, І. Гудзик та Я. Ілю — оборонці, С. Рожан, М. Суховерський, А. Сухо-

верський — помічники, В. Барецький, М. Турлик, Ф. Вишневський, І. Бойчук, М. Мойсюк, Ю. Гладиш — напад.

12 березня 1939 р. відбулися річні загальні збори «Мазепи». До нового проводу увійшли: адв. Кость *Циганюк* — голова, І. Циганюк — заступник голови, Володимир Романовський — писар, Іван Сорочинський — скарбник, Володимир Рибак — господар, д-р Володимир Іванович — легкоатлетика, Степан Чирюк — копаний м'яч, В. Попик і М. Суховерський — дисциплінарна комісія, М. Іванович, Роман Завада та Ігор Колотило — контрольна комісія. В складі нового проводу опинилося багато членів «Довбуша», що спричинилося до тісної співпраці обидвох товариств.

В підготовці до сезону 1939/1940, влітку 1939 року «Мазепа» відбув товариські змагання із «Бороховом» з першої кляси. Вислід 5:5, хоч «Борохов» провадив до перерви 4:1. Одинокі мистецькі змагання, про які маємо відомість, це були «Мазепа»-«Лучаферул» 1:0. Цей сезон у другій клясі не закінчився також через військову мобілізацію Румунії. А після зайняття Буковини советами нагло закінчилася багатонадійна діяльність молодого дружини «Мазепа».

III. Списки проводу і змагунів

Члени-засновники УСТ «Довбуш»

1. Д-р Франц Єнджейовський
2. Степан Бошняк
3. Д-р Ілярій Суховерський (Туцьо)
4. Д-р Микола Смеречинський
5. Дмитро Губка-Безбородько
6. Степан Фірманчук
7. Іван Бзовий
8. Степан Левкович
9. Д-р Аристид Гуменюк
10. Юліян Завянський
11. Николай Горчинський
12. Іван Коляска
13. Антін Алексюк
14. Іван Спинул
15. Леонтій Івасюк
16. проф. Чернівчанин
17. А. Грибінський
18. Антін Ганицький
19. Проданюк
20. Орест Шкраба

Імена інших не можемо собі вже пригадати (всіх 40 осіб, майже всі члени УАК «Запороже»-Чернівці).

Виділові «Довбуша» (неповний список).

Аврам Онисим	Кривоніс
Алексюк Антін	Курчак Володимир
Антонюк Володимир	Кушнірюк О.
Берник Петро	Левкович Степан
Білінський Володимир	Леонтій Теофіль
Бошняк Степан	Ліщинський Н.
Бриндзан Сергій	Мандрик Борис
Бриндзан Теофіль	Масікевич Євген
Будний Степан	Микитила
Буш Станислав	Мичковський М.
Войнович Володимир	Омельський Олександр
Гарас Микола	Попик Володимир
Горвацький Осип	Попик Степан
Грибінський А.	Попович Степан, д-р
Григорович Петро	Проданюк
Григорович Роман	Радомський Іван
Губка-Безбородько Дмитро	Рахмістрюк Омелян
Гуцуляк І.	Рибак Володимир
Габора Алойс	Салабан Євген
Довганчук Антін	Сідак Володимир
Живко Антін	Сінгалевич Ярослав
Завянський Юліян	Сірецький Богдан
Захаряевич Гнат	Собкович Артур
Іванович Володимир, д-р	Собкович Віллі
Іванович Микола	Спинул Іван
Івасюк Леонтій	Суховерський Іван
Івашко Михайло, д-р	Суховерський Ілярій
Карпович Володимир	Томко Кароль
Катинський Григорій	Томоруг Валеріян
Коваль Антін	Церкевич
Когут Адріян	Циганюк Василь
Костинюк Володимир	Циганюк Орест

Циганюк Сидір
Цопа Теофіль
Чернівчанин
Шерей Василь

Шкурган Іван
Шлемко Роман
Шлемко Ярослав

Почесні члени «Довбуша»

1. Д-р Володимир Гузар
2. Ярослав Макогон
3. Інж. Данчул
4. Д-р Роман Ясеницький
5. радн. Антін Ганицький
6. Д-р Франц Єнджейовський
7. Д-р Євген Омельський

Голови і заступники голов «Довбуша»

1. Д-р Франц Єнджейовський
2. радн. Антін Ганицький
3. дентист Степан Проць
4. Адріян Іванович
5. адв. Кость Циганюк
6. І. Яворський
7. Василь Тацюк
8. Д-р Роман Ясеницький
9. дир. Николай Горчинський
10. радн. Володимир Добровольський
11. надр. Осип Яворський
12. Д-р Аристид Гуменюк
13. дир. Николай Запаринюк
14. адв. Василь Руснак

Тренери «Довбуша»

1. Модест Купчанко — українець
2. І.Й. Басіка — чех
3. Губер — німець
4. Вінклер — маляр
5. Теофіль Цопа — українець

**Виказ змагунів першої дружини копаного м'яча
«Довбуша»**

Алексюк Антін	— 1921
Антоняк	— 1930-1932
Балковський	— 1936-1938
Бернадинюк Іван	— 1934-1940
Бзовий Іван	— 1921
Бошняк Степан	— 1921-1923
Бриндзан Сергій	— 1927-1930
Будний К. Володимир	— 1929-1931
Будний Степан	— 1929-1936
Буш Рудольф	— 1924-1936
Вебер	— 1936-1940
Возняк О.	— 1937-1940
Горн	— 1936-1940
Григорій	— 1939
Горецький Николай	— 1921-1922
Горський Андрій	— 1935-1937
Горюк	— 1936-1940
Данилевич Євген	— 1924-1926
Добровольський Євген	— 1931
Довганчук Польо	— 1921-1923
Драган	— 1925-1929
Журківський Найда	— 1933-1940
Зеліг Віктор	— 1933-1934
Іванович Никола	— 1926-1930
Івончискул Іполіт	— 1921-1922
Кантемір Степан	— 1924-1926
Карпович Володимир	— 1921-1928
Килер	— 1921
Кирстюк	— 1921
Кінаш Степан	— 1921
Кміта В.	— 1921-1923

Козуб Павло	— 1921-1927
Корольюк О.	— 1938-1940
Кравчук	— 1921
Краль	— 1931
Кривотульський	— 1930
Крістоф	— 1930
Крумголец	— 1933-1934
Кульчицький	— 1931-1933
Купчанко Модест	— 1921-1923
Лайгнер	— 1921
Легкун	— 1921
Лесько Юрій	— 1925-1937
Лукиjanович Філярет	— 1934
Лупуляк	— 1925-1927
Лютак Степан	— 1938-1940
Магас Ізідор	— 1937
Малик Будцьо	— 1921-1925
Мандрик Борис	— 1921-1925
Мигайлюк Віктор	— 1927-1936
Мигайлюк Отто	— 1933-1936
Паверлович	— 1936
Палійчук	— 1930
Поклітар	— 1937
Попик Степан	— 1921-1930
Попович Степан	— 1921
Попович («Панянка»)	— 1926-1936
Райський К.	— 1925
Рибак Володимир	— 1925-1936
Рибак Микола	— 1925-1930
Рибак Осип	— 1925
Рус	— 1936
Серафінович	— 1921-1922
Сорочинський Теофіль	— 1930-1938
Шашко Юра	— 1936-1940
Штовбик	— 1921
Суховерський Адам	— 1938-1940
Суховерський Антін	— 1927-1940
Суховерський Ілярій	— 1921-1923
Суховерський Мирослав	— 1929-1931
Суховерський Омелян	— 1925-1940

Суховерський Тарас	— 1927-1933
Тарко Володимир (Нюня)	— 1924-1926
Тарко Сильвестер (Коко)	— 1922-1925
Тихович І	— 1937-1940
Тіле	— 1921
Ткач Іван	— 1939-1940
Томоруг Валеріян	— 1922
Травнічик Степан	— 1922
Унгурян	— 1933-1935
Фірманчук Степан	— 1921-1922
Цопа Омелян	— 1924-1930
Цопа Теофіль (Тофко)	— 1924-1935
Чепіль	— 1936
Чепига	— 1924-1926
Шміт	— 1925
Якубович Роман	— 1933-1940
Якубович Ярослав	— 1935-1940
Янковий Іван	— 1930-1940

Виказ змагунів із стажем більше як 5 років

1. Суховерський Омелян	— 15 років
2. Суховерський Антін	— 14 років
3. Лесько Юрій	— 13 років
4. Буш Рудольф	— 13 років
5. Рибак Володимир	— 12 років
6. Цопа Теофіль	— 12 років
7. Попович — воротар	— 11 років
8. Янковий Іван	— 11 років
9. Мигайлюк Віктор	— 10 років
10. Попик Степан	— 10 років
11. Сорочинський Теофіль	— 9 років
12. Будний Степан	— 8 років
13. Журківський Найда	— 8 років
14. Якубович Роман	— 8 років
15. Карпович Володимир	— 8 років
16. Бернадинюк Іван	— 7 років
17. Козуб Павло	— 7 років

18. Суховерський Тарас	— 7 років
19. Цопа Омелян	— 7 років
20. Якубович Ярослав	— 6 років

Б і б л і о г р а ф і я

Bukovinian Ukrainians by I.M. Nowosiwsky, Shevchenko Scientific Society, New York, USA, 1970.

Щоденник «Час», Чернівці, Буковина, 1929-1940 (неповний).

Щоденник «Діло», Львів, Галичина, 1925-1939 (неповний).

«Новий Час», Львів, Галичина, 21 жовтня 1938 і 10 червня 1939 р.

«Енциклопедія Українознавства», Словникова частина, стор. 316, 555 і 2653, Вид. НТШ, друкарня «Молоде Життя»-Логос, Мюнхен, Німеччина, 1955.

«Буковина — її минуле і сучасне», Д-р Д. Квітковський, проф. Т. Бриндзан, А. Жуковський, Вид. «Зелена Буковина», Париж-Філядельфія-Детройт, 1956.

Ювілей 25-ліття СТ «Україна», 1911-1936, Львів, Галичина, 1936.

«Ювілейний Альбом» УАК «Запороже», Нью-Йорк, США, 1970.

Володимир Карпович, «Мої спомини про організування українського спорту на Буковині та УСТ «Довбуш», Чикаго, США, 1977 (рукопис).

Д-р Ілярій Суховерський, «Дещо про спортове товариство «Довбуш», спомин, Букарешт, 1966 (рукопис).

Василь Шерей, «Інформаційні Листи ч. 1 і 2 — спогади з життя українського спорту на Буковині», Нью-Йорк, США, 1967 (рукопис).

Степан Будний, «Моя спортова активність», Чикаго, США, 1966 (рукопис).

Володимир Рибак, «Моя участь в УСК «Довбуш», Торонто, Канада, 1977 (рукопис).

Ярослав Хоростіль, «Буковина-стародавня слов'янська земля», Торонто, Канада, 1979 (рукопис).

Філярет Лукіянович, «Мій спомин про „Довбуша”, Філядельфія, США, 1981 (рукопис).

Єлевтерій Павлюк, «Від Прута до Дністра — український спортивний рух на Буковині» 1930-1940, спомин, Балтімор, США, 1982 (рукопис).

Орест Зибачинський, «Спортові дружини копаного м'яча на Буковині», уривок із спогадів, Рівервуд, Австралія, 1982 (рукопис).

Омелян Суховерський, «На зеленій буковинській мураві», «Народна Воля», число 29, 22 липня 1982 р., Скрентон, Пенсільвенія.

Меценати «Довбуша»

1. Кураторія Фонду «Зелена Буковина» — США	—	\$3,500.00
2. Омелян Суховерський — США	—	500.00
3. Петро Григорович — США	—	260.00
4. Олександр Омельський — США	—	255.00
5. Володимир Карпович — США	—	250.00
6. Ярослав Коваль, в пам'ять свого батька св. п. Володимира Ковалю — Канада	—	250.00
7. Андрій Горський — Канада	—	250.00
8. Володимир Суховерський — Австралія	—	250.00
9. Тарас Суховерський — Австралія	—	200.00
10. Микола Шпитко — США	—	200.00
11. Микола Григорович — США	—	200.00
12. Корнило Крізель — Канада	—	155.00
13. Володимир Ленко — Канада	—	150.00
14. Володимир Рибак — Канада	—	150.00
15. Леон Саїн — Канада	—	120.00
16. Петро Семененко — Канада	—	115.00
17. Олександр Ковальський — Канада	—	110.00
18. Володимир Шутак — Канада	—	110.00
19. Ева Гайдук, в пам'ять покійного мужа св. п. Теодора Іленчука — Канада	—	110.00
20. д-р Олександр Соколишин — США	—	105.00
21. Мирослав Роговський — США	—	100.00
22. Теодор Салагор — США	—	100.00
23. Філярет Лукіянович — США	—	100.00
24. Іван Ташук — США	—	100.00
25. Михайло Никорович — США	—	100.00
26. І. Ілашук — Канада	—	100.00
27. Михайло Гречко — Канада	—	100.00
28. Дмитро Яремчук — Канада	—	100.00
29. Ганна Шерей, в пам'ять свого мужа бл. п. Василя Шерея, даруванням 20 награних платівок — США	—	100.00

Добродії «Довбуша»

1. Григорій Гільчук — Канада	—	\$60.00
2. Василь Гавришук — Канада	—	55.00
3. УАК «Запороже» — США	—	50.00
4. УАК «Чорноморе» — США	—	50.00
5. Отто Венке — США	—	50.00
6. Богдан Мигасюк — США	—	50.00
7. Елевтерій Павлюк — США	—	50.00
8. Володимир Романовський — США	—	50.00
9. Володимир Федорович — США	—	50.00
10. Меланія Ревуцька — США	—	50.00
11. С.Х. Борис — Канада	—	50.00
12. Дмитро Гаврилук — Канада	—	50.00
13. Мелетій Лека — Канада	—	50.00
14. С. і Л. Матис — Канада	—	50.00
15. М. Мисак — Канада	—	50.00
16. М. Черевайко — Канада	—	50.00
17. Розалія Генсіровська — Канада	—	30.00
18. Е. Комар — Канада	—	30.00
19. В. Катрюк — Канада	—	30.00
20. М. Ребрик — Канада	—	30.00
21. Василь Солдат — Канада	—	30.00
22. д-р Іван Новосівський — США	—	25.00
23. Еміліян Павліш — США	—	25.00
24. М. Боднар — Канада	—	25.00
25. Ем. Давидюк — Канада	—	25.00
26. Мирослав Данилюк — Канада	—	25.00
27. П. і Е. Грібовський — Канада	—	25.00
28. Юлія Кобилянська — Канада	—	25.00
29. Маруся Ковальська — Канада	—	25.00
30. Ю. Карманін — Канада	—	25.00
31. Р. Козьмін — Канада	—	25.00
32. Дм. Скиданюк — Канада	—	25.00
33. О. Скоцень — Канада	—	25.00

34. Мих. Стрілецький — Канада	—	25.00
35. Всеволод Магас — Канада	—	25.00
36. Лівія Балан — США	—	25.00
37. Юліян Балан — США	—	25.00

Жертводавці «Довбуша»

1. Артеміда Мареш-Джулинська — США	—	\$20.00
2. Ярослав Балан — Канада	—	20.00
3. Володимир Бобинець — Канада	—	20.00
4. Євген Бурак — Канада	—	20.00
5. о. Степан Гуцуляк — Канада	—	20.00
6. Де Мінтич-Кобилянська — Канада	—	20.00
7. Семен Дутчак — Канада	—	20.00
8. Марія Карпюк — Канада	—	20.00
9. Ст. Коваль — Канада	—	20.00
10. Б.С. Кохан — Канада	—	20.00
11. Е. Кушпир — Канада	—	20.00
12. Вілльям Лосон — Канада	—	20.00
13. Іван Филипчук — Канада	—	20.00
14. Ст. Царик — Канада	—	20.00
15. Ерофтей Куфіль — Канада	—	20.00
16. анонімний — Канада	—	20.00
17. анонімний — Канада	—	20.00
18. Остап Кушнірук — США	—	15.00
19. о. Дмитро Фотій — Канада	—	15.00
20. Роман Федорів — США	—	10.00
21. Слонський — США	—	10.00
22. Г. Бадівський — Канада	—	10.00
23. Ст. Винар — Канада	—	10.00
24. Оксана Кузан — Канада	—	10.00
25. Ст. Ірза — Канада	—	10.00
26. Лисан — Канада	—	10.00
27. Б. Матис — Канада	—	10.00
28. Д. Матис — Канада	—	10.00
29. Е. Масний — Канада	—	10.00
30. М. Похмурський — Канада	—	10.00
31. М. Сімкін — Канада	—	10.00
32. Вас. Шилиган — Канада	—	10.00
33. Шилиган — Канада	—	10.00

34. анонімний — Канада	—	10.00
35. Аристид Альбота — Канада	—	5.00
36. Добр. О. Вишиван — Канада	—	5.00
37. П. Гоголь — Канада	—	5.00
38. Корниль Савицький — Канада	—	5.00

Замітка: Із збірки фондів в Канаді, що її провела Управа Українсько-Буковинської Громади в Торонто, зібрано на тризні св. п. *Володимира Коваля*, бувшого члена УСК «Довбуш»-Чернівці, суму \$800.00.

Доповнення списків

1. Сербин, Ярослав — Канада	—	50.00
		(разом 75.00)
2. Скоцень, О. — Канада	—	50.00
3. Жалоба, Г. — Канада	—	50.00
4. Джуравець, Анна — Канада	—	29.00
5. Фадорів, Роман — США	—	25.00
		(разом 35.00)

І Н Д Е К С

А

- «Авентул» — 129, 130
- Аврам Онисим — 80, 135
- Австралія — 142
- Австрія — 56
- Айзенбайсер — 31, 103
- «АКФР» — 71, 73
- Александрович — 122
- Алексюк — 88, 101-103, 109, 110
- Алексюк Антін — 21, 45, 109, 114, 133, 135, 137
- «Амефа» — 71
- Англія — 53, 93
- Андріїшин — 46
- Антонович І. — 125
- Антонюк Володимир — 115, 135
- Антоняк — 42, 46, 137
- Антоняк (юнійор) — 93
- Арад — 71
- АЦСП-Нова Весь — 58

Б

- Бавер Ярослав — 126
- Бажан Іван — 123
- Баков — 65, 72, 76, 77, 79
- Балковський — 72, 74, 78, 80, 82, 89, 137
- Балтімор — 142
- Балуш — 108
- Барецький — 130, 131
- Басараби — 124
- Басарабія — 61, 64, 69, 75, 85, 117

Басіка І.Й. — 39, 136
«Баск» — 17, 18, 24, 25
«Батько Сокіл» — 31
Бая Маре — 56, 71
Берлін — 26
Бернадинюк Іван — 56, 58, 59, 61, 64, 65, 68, 69, 72, 74, 75, 77,
78, 80, 82, 85, 115, 137, 139
Берник Петро — 63, 80, 135
Берник Стефанія — 63, 109
Бзовий Іван — 18, 22, 23, 114, 133, 137
Бих — 22
Бігей — 95, 96
Бідняк Захарій — 123
Біла — 121
Біланик — 90
Білевич Х. — 44
Білик Іван — 125
Білинський Володимир — 59, 126, 135
«Боїско Польське» — 21, 24, 89
Бойчук І. — 58, 63, 131
Болгарія — 53
Борівці — 124, 127
«Борохов» — 39-41, 48, 49, 82, 84, 85, 89, 95, 131
Борсук — 46
Ботошани — 38, 64, 79
Бошняк Степан — 17, 18, 21-24, 26-29, 45, 55, 59, 114, 133, 135,
137
«Брагадіру» — 105
Браїла — 73
Брашов — 71, 73
Бриндзан Сергій — 29, 40-42, 44, 55, 59, 95, 99, 105, 115, 135,
137
Бриндзан Теофіль — 80, 115, 135, 141
Бриндзей — 46
Брітанський Музей — 13
Бугуші — 64, 72, 76
Будапешт — 25
Будний К. Володимир — 41, 42, 44, 83, 88, 89, 114, 137
Будний Степан — 13, 47, 49, 51, 54, 55, 58, 59, 61, 63-65, 68-70,
77, 83, 87-90, 99, 100, 102, 103, 105, 106, 108, 110, 114, 122,

125, 126, 135, 137, 139, 141
Букарешт — 47, 65, 66, 68, 71, 73, 93, 101, 105, 122
«Буковина» — 121
«Буковинський Кобзар» — 67
Бунчаківський Осип — 129
Бутель — 46
Бучко Іван — 54, 63, 115, 121
Буш Рудольф — 30, 33, 35-37, 40-43, 46, 48, 50, 61, 63, 69, 78,
83, 109, 114, 126, 137, 139
Буш Станіслав — 44, 83, 113, 135
БФТЦ-Берегів — 58

В

«Вавель» — 64, 130
Ваксай — 96
Васкани — 124
Вебер — 72, 74, 75, 78, 82, 85, 93, 137
Венке Отто — 55, 100
Венту — 57
«Венус»-Ботошани — 79, 81
«Венус»-Букарешт — 71
Веренчанка — 124, 127
Вижниченко — 44
Відень — 25
«Вікторія»-Констанца — 73
«Вікторія»-Чернівці — 17, 48, 49, 64, 82, 84, 93
«Вікторія ЧФР» — 64, 65, 72-77
«Вільшина» — 124
«Вісла»-Кіцмань — 122
«Вісла»-Садигура — 122
Вінклер — 78, 136
«ВКС» — 67
Возняк О. — 66, 68, 69, 77, 78, 80, 82, 85, 137
Войнович Володимир — 59, 126, 135
«Воля» — 18, 25, 30
Воробець — 46
Воюцький д-р — 27
Вусик Амврозій — 129

Г

- «Гакоаг»-Відень — 56
«Гакоаг»-Чернівці — 24, 25, 38-43, 48, 89, 110, 111
Галичина — 52, 62, 66, 141
Ганицький Антін — 20, 26, 44, 59, 102, 113, 133, 136
Гарас М. — 80, 135
«Гасмоней» — 30, 67, 101, 102
«Гатманул Лука Арборе» (ГЛА) — 72-74, 76, 77
Гирак — 122
Гільчук Григорій — 14
Гладиш І. — 85, 89
Гладиш Ю. — 131
Глипка Юрій — 52
Глібка Захарій — 63, 123, 125
Глібка Юрій — 54, 63, 123
Гнатюк Михайло — 123
Гнідий Володимир — 14
Горвацький Осип — 59, 135
«Гореча» — 21, 22, 24, 87
Горн А. — 18
Горн М. — 72, 74, 76, 77, 93, 122, 137
Городиський Роман — 87, 88, 90
Городиський Тарас — 129
Гребінська — 96
Греція — 53
Грибінський А. — 20, 133, 135
Григорій — 85, 137
Григорович Іван — 109
Григорович Петро — 13, 14, 59, 109, 114, 135
Григорович Роман — 63, 109, 110, 135
Григорчак Мирослав — 129
Губка-Безбородько Дмитро — 19, 20, 80, 133, 135
Гузар Володимир д-р — 45, 136
Гуменюк Аристид д-р — 51, 53, 55, 59, 80, 113, 133, 136
Гуцуляк І. — 80, 135

Г

Габор — 90

Габора Алойс — 44, 135
Галаци — 73
Гарбашевський — 124
Гарміш-Партенкірхен — 105
«Гвязда» — 25, 29, 30
«Глорія» — 71
Гольшмідт — 35
«Гонта» — 122, 123, 125, 127, 129, 130
Горецький Николай — 21, 23, 24, 26, 28, 137
Горський Андрій — 54, 61, 63-66, 68-70, 72-75, 77, 78, 137
Горчинський Николай — 20, 22, 26, 113, 133, 136
Горюк — 72, 137
Грошко — 125
Губер — 61, 63, 136
Гудзик І. — 130

Д

Данилевич Евген — 30, 31, 33, 36, 88, 137
Данчул — 18, 22
Данчул інж. — 44; 59, 136
«ДВА» — 73
Дембінська — 95, 96
Дем'янчук — 46
Державна Чехо-Словацька Ліга — 57
Деркач — 93
«Дивізія Б» — 63, 71, 77, 118
«Дивізія Ц» — 71-73, 75-78, 80, 81, 86, 117, 118
Димчук Вонцьо — 123, 125
«Діло» Львів — 13, 32, 56, 64, 65, 68, 72, 79, 141
Діяконович М. — 44
Дмитрюк Яромир — 99, 101-103
«Дністер» — 124, 127
Добровольська Б. — 18, 22
Добровольський Володимир — 18, 22, 44, 59, 136
Добровольський Евген — 42, 43, 46, 101-103, 106, 108, 137
«Довбуш»-Садигура — 92, 121, 122, 125, 127
«Довбуш»-Сторожинець — 88, 121
Довганчук Антін — 80, 129, 135
Довганчук О. — 44

Довганчук Польо — 18, 25-28, 88, 105, 137
Драган — 30, 35, 137
«Драгош-Вода»-Ботошани — 64
«Драгош-Вода»-Кіцмань — 122
«Драгош-Вода»-Чернівці — 24, 25, 34, 35, 37-41, 43, 47-51, 56,
59-61, 64, 68, 71, 73, 78, 85, 88, 93, 95, 101, 103, 105, 109
Драпака — 18
Драчинський Славко — 88
Дубіневич Евген — 95, 96
Дудинський Роман — 126
«ДУІГ» — 73
Дучак Антін — 99, 101, 103

Е

Европа — 99
Ерліх — 74, 80

Є

Єдан — 88, 90
Єнджейовський Франц д-р — 13, 19-21, 26, 31, 33, 35, 45, 59,
97, 113, 114, 133, 136

Ж

«Жандарми» — 129
Живко Антін — 44, 135
«Жіноча Громада» — 21
Жуковський А. — 141
Жуковська Стефанія — 13
Журківський Найда — 47, 58, 61, 64, 65, 68, 69, 74-78, 80, 85,
87, 89, 137, 139

З

Завада Роман — 131
Завадовський — 102
Завянський Юліян — 20, 133, 135
Загородний І. — 44

Загородніков — 101, 102, 105, 106, 108
Задік — 27, 29
Закарпатська Україна — 57
«Залізничники» — 42, 43, 45, 48-50, 60-62, 64, 72, 79, 81, 82, 84,
90, 93, 109-111
«Залізник» — 111, 126, 127
Залозецький Володимир д-р — 56, 57
Зандман — 28
Запаринюк Николай — 20, 81, 113, 136
«Запоріжські Ігрища» — 30
«Запороже» — 17, 19, 33, 100, 102, 105, 111, 113, 114, 126, 133,
141
Заставна — 124, 127
Захарясеви́ч Гнат — 45, 115, 135
Зеліг Віктор — 49, 58, 137
Зибачинський Орест — 121, 123, 125, 142
Зіцери — 18
Зотта мол. — 25

І

«ІАР» — 73
Іванович Адріян — 55, 59, 80, 83, 113, 114, 136
Іванович Володимир д-р — 53, 83, 110, 111, 113, 131, 135, 137
Іванович Микола (Бобо) — 13, 14, 33, 35-37, 41, 53, 54, 59, 63,
80, 83, 109, 110, 114, 125, 126, 131, 135, 137
Івановський — 125
Івановський Н. — 125

Й

Йотик — 93

К

Кавуля адв. — 122
Камінський — 46
Канада — 99, 141, 142
Кантемір Степан — 29-31, 33, 36, 121, 123, 137
«КАО» — 56, 71, 78, 93

Карбулицький — 54
Кардаш — 46
«Кармелюк» — 122-124, 127
Карпович Володимир — 5, 13, 14, 17, 18, 22-24, 26-31, 33, 36,
45, 59, 87, 91, 96, 113, 114, 124, 135, 137, 139, 141
Карпович І. — 18
Карпович О. — 18
Катинський Гриць — 59, 80, 81, 135
КАЦ-Кошиці — 58
Качуровська Нуся — 95, 96
Квітковський Денис д-р 129, 141
Кигайчук Д. — 109
Київ — 62
Килер — 23, 137
Кирстюк — 21, 137
Кишинів — 72, 73, 75, 77
Кінаш Степан — 22-24, 137
Кінаш Фр. — 18
«Кінізі» — 71
Кіцила — 46
Кіцмань — 57, 122, 127
Кіцул — 18
Клайн — 22
Клими — 124
Клігер — 28
«Клюб Атлетів» гляди «КАО»
Клюж — 71, 105
Кміта В. — 23, 24, 26, 27, 122, 137
Кміта П. — 125
Кміта Я. — 125
Князька Одарка — 129
Кобзар — 54
Кобилянська Ольга — 20
Коваль Антін — 18, 31, 115, 135
Коваль Володимир — 14, 18
Ковальський Олександр — 5
Когут Адриян — 13, 59, 80, 81, 109, 113, 114, 125, 126, 135
Кожухар Евген — 123
Козуб Н. — 44
Козуб Павло — 18, 22-24, 26-28, 31, 33, 36, 44, 114, 138, 139

Колотило Ігор — 131
Колотило Петро — 129
Коляска Іван — 20, 26, 80, 113, 133
Коман — 89
Комендат Іван — 123, 125
Конашевич Степан — 104
Конопкевичі — 18
Констанца — 73
«Корона» — 67
Корольюк О. — 82, 85, 93, 138
Костинюк Володимир — 44, 135
Кравчук — 24, 26, 138
Краків — 25
Краль — 43, 51, 63, 138
Кривоніс — 25, 135
Кривотульський — 42, 138
Крістоф — 42, 138
«Крішана» — 71
Кроїтору — 34
Крумгольц — 49, 51, 138
Кулішів А. — 87, 89
Кулішів Петро — 87-89
Кульчицький — 43, 46, 47, 49, 51, 58, 64, 68, 77, 78, 80, 90, 138
Купчанко Модест — 24, 26, 27, 28, 136, 138
Кураторія Фонду «Зелена Буковина» — 15
Курчак Володимир — 59, 63, 109, 135
Кусь — 87
Кучурів Великий — 24, 83
Кушнірук — 88
Кушнірюк О. — 80, 135

Л

Лавтербах — 90
Лайгнер — 22-24, 138
Левкович Степан — 20, 26, 44, 59, 80, 81, 113, 133, 135
Легкун — 24, 138
Ленківці — 25, 122, 123, 127
Леонтій Теофіль — 44, 135
Лесюк — 22

Лесько Юрій — 30, 31, 33, 36, 37, 41-43, 46, 47, 49-51, 55, 58,
61, 63, 69, 73-78, 99, 109, 115, 138, 139
«Лехія» — 67
Лиман — 44
Лисяк — 46
Лісевич — 31
Ліськевич — 46
Ліщинський Н. — 80, 89, 135
«Луг» — 124, 127
Лукашевич — 31
Лукиjanович Філярет — 14, 15, 91, 114, 126, 138, 142
Лупуляк — 26, 27, 88, 138
Лучан — 18, 22
«Лучаферул» — 48, 49, 129-131
Людвік — 106, 108
«Людодма» — 130
Лютак Степан — 85, 122, 125, 138
Лютик Тарас — 126
Львів — 30, 46, 52, 57, 65-67, 72, 101, 117, 118, 141

М

Магас Всеволод — 14, 125
Магас Ізідор — 78, 122, 125, 138
Магоцький I і II — 46, 54
«Мазепа» — 129-131
«Макабі»-Букарешт — 73
«Макабі»-Садигура — 122
«Макабі»-Кишинів — 72, 75-77
«Макабі»-Кіцмань — 122
«Макабі»-Чернівці — 17, 24, 25, 27-29, 34-43, 45, 47-52, 59-62,
64, 73, 75, 79, 81, 82, 84, 95, 101, 103, 109
Маковський Орест — 123, 125
Маковський Стефан — 123, 125
Макогон Ярослав — 59, 136
Малик Бубцьо — 18, 22-24, 26-28, 30, 31, 138
Мамаївці Нові — 122, 123, 125, 127
Мандрик Борис — 18, 22, 25-29, 33, 80, 87, 135, 138
Марфієвич Тарас — 124
Масікевич Евген — 59, 135

Медвецька Клявдія — 95, 96
«Месеріяшул Роман» — 48, 49, 82, 84
Мигайлюк — 125
Мигайлюк Віктор — 40-43, 46, 49, 51, 61, 63, 64, 68-70, 73, 74,
76-78, 87, 89, 109, 138, 139
Мигайлюк Отто — 51, 58, 63, 69, 90, 109, 110, 138
Микитила — 45, 135
Мицак — 95, 96
Мичковський М. — 80, 135
Мігован — 63
Мігуля Роман — 99
«Мієркурія-Чукулуй» — 105
Мічінські Станіслав — 27, 103
«Міщанська Читальня» — 57
«Міщанський Хор» — 57, 127
Мойсюк М. — 131
Молдавія — 64
Монастирско-Рошош — 17, 18
Монастирско-Толока — 17, 18
Моргон П. — 121
Морошканич Б. — 22
Морошканич В. — 22
Морошканичі — 18, 31
«Мужеський Хор» — 57, 62, 127
«Мунчіторул» — гляди «Робітники»
МШЕ-Мукач — 58

Н

«Народня Воля» — 142
Насадюк Микола — 123
Настуняк Дмитро — 129
«Національна Дивізія» — 48
«Національна Дивізія А» — 71
«Національна Дивізія Б» — 59, 61, 64, 66, 68, 73, 85, 117
«Національна Дивізія Ц» — 65
Негоїца — 63
Неполоківці — 102
Никорович Михайло — 124
Нимович Микола — 129

«Новий Час» — 141
Новицький П. — 46
Новосівський Іван д-р — 141
НТШ — 14, 141
Нью-Йорк — 14, 141

О

Окружна Ліга-Львів — 66, 67
Оліва — 18
«Олімпія» — 47
Омельський Евген д-р — 136
Омельський Олександр — 5, 13, 14, 35, 36, 96, 113-115, 135
Омельський Ярослав — 87, 91
Ончул — 22
Орадія Марє — 56, 71, 78
Орелецький Корній — 123, 125

П

Паверлович — 72, 138
Павлюк Елевтерій — 5, 122, 123, 142
Павлюк Николай Он. — 123
«Павлюки» — 122, 124
Паладій Борис — 124
Паладій Ярослав — 124
Палійчук — 41, 51, 88, 91, 114, 138
Панчук Теофіль — 54, 123, 125
Паунель — 124
Пентелейчук — 105, 106, 108
Перегінський Н. — 123
Перегінський Юрій — 123
Перемишль — 30, 52, 54, 57, 65, 118
Пестик («Газена») — 96
Пестик Маріян — 25, 55, 87-89, 99-102, 105, 106, 108
Петрів — 46
Північна Молдавія — 38, 117
Півтор'ян — 18
Півторяк — 82, 93
Пігуляк — 121

Підлісецький — 46
«Пласт-Кооператива» — 127
Плекани — 63, 90
Плоєшти — 73
«Поале-Ціон» — 21, 24, 25
«Погонь»-Львів — 52, 67
«Погонь»-Стрий — 67
«Поділля» — 66
Поклітар — 78, 138
«Польонія»-Чернівці — 18, 21, 24, 25, 27, 30, 37-43, 45, 47-49,
51, 61, 62, 101, 102, 104, 106, 109, 110, 111, 130
«Польонія»-Львів — 67
Польща — 53, 62
Попель — 46
Попик Володимир — 81, 129, 131, 135
Попик Степан — 21, 22, 27-31, 33, 36, 37, 39-41, 45, 115, 135,
138, 139
Попович («Панянка») — 33, 37, 46, 47, 49, 51, 53, 54, 61, 76,
138, 139
Попович Степан д-р — 22, 25, 113, 122, 135, 138
Прага — 39, 105
Пригар Іван адв. — 122
«Приятелі Спорту» — 37, 38
Проданюк — 20, 133, 135
«Пролом» — 45, 46, 65
Проць Степан — 39, 54, 59, 62, 63, 80, 113, 136
«Прут» — 124, 127
Прятка Василь — 123
Пфефер — 35
Пятра-Нямц — 79

Р

Радівці — 72, 73, 76, 79
Радомський Іван — 80, 115, 135
Райський К. — 34, 138
Рахмістрюк Омелян — 59, 63, 80, 135
«Ревера» — 46
Ревуцький Лев — 124
Ремені — 35

«Ресовія» — 67
Реш Макс — 34
Рибак Володимир — 5, 13, 14, 30, 33, 34, 37, 38, 40-43, 46, 47, 49-51, 58, 61, 64, 68, 69, 77, 78, 81, 83, 92, 115, 131, 135, 138, 139, 141
Рибак Микола — 30, 33, 37, 40, 41, 83, 96, 115, 138
Рибак Осип — 30, 33, 83, 138
Рівервуд — 142
«Ріпензія» — 71
«РКС» — 67
«Робітники» — 38-41, 43, 47-51, 59, 60, 62, 64, 79-82, 84, 85, 88, 89, 95, 104, 105, 110, 111
Рогізна — 124, 127
Роговський Мирослав д-р — 14
Романовський Володимир — 14, 124, 131
Росяк — 46
Румунія — 30, 32, 46, 47, 52, 56, 62, 75, 85, 91-93, 101, 105, 107, 117, 118, 131
Румунська Національна Дивізія Гокею на льоду — 104
Румунський Спортивний Союз — 68
Румунська Федерація Футболу — 71, 73
Рус — 76, 125, 136
Руснак проф. — 109
Руснак Василь адв. — 18, 80, 81, 115, 136
«Русь» — 54, 57, 58, 65, 72, 118

С

Савчук Олександр інж. — 124
«Сагайдачний» — 124, 127
Садигура — 92, 122, 125
Салабан Евген — 51, 55, 63, 81, 135
Салагор Теодор — 122, 125
«Селянський Хор» — 57
Семенюки — 124
Семигород — 56
Сеник — 93
Серафінович — 26, 27, 138
Сербинюк Юрій — 56
Сич — 46

Сібів — 93
Сідак Володимир — 44, 125, 126, 135
Сідак Р. — 88
Сінгалеви́ч Яро́слав — 80, 135
Сірецький Богдан — 44, 95, 115, 135
«Січ» — 122, 123, 127
Скоцені брати — 54
Скрегота — 46
Скрентон — 142
«Славія» — 39
Слюсарчук А. — 102
Смерека — 105
Смерека Іван — 123, 125
Смеречинський Микола д-р — 19, 20, 113, 133
Снятинчук М. — 123
Собкович Артур — 25, 53, 55, 59, 69, 135
Собкович Віллі — 53, 59, 89, 90, 101, 103, 105, 115, 135
«Сокіл» II — 67
Соколишин Олександр д-р — 5, 13, 14, 126
Сорочинський (юнійор) — 93
Сорочинський Іван — 131
Сорочинський Теофіль — 35, 63, 77, 85, 138, 139
Соя П. — 130
Спинул Іван — 21, 23, 45, 133, 135
«Спортінг» — 73
«Спортул» — 68
«Спортул Мунчітореск» — 48, 49
«Спортул Студенцеск» — 66, 68, 71, 73
«Стадіюл Бакован» — 65, 72, 75-77, 79, 80
«Стадіюл ЧФР» — гляди «Стадіюл Бакован»
Станіславів — 45, 46, 52, 65, 117, 122
Стара Жучка — 124, 127
Шашко Юра — 54, 72, 78, 80, 82, 85, 138
Штеган — 57
Штеткевич — 46
Штефанюк — 101-103, 108
Штефанівка — 124
Штовбик інж. — 21, 138
Шторожинець — 72, 88
Штрільбицька — 63, 109

Стрільбицький — 93
Стругарі — 18
«Східна Ліга» — 61, 64, 65, 68, 71, 72, 75, 77, 79, 81, 117
Суховерський Адам — 82, 83, 85, 89, 130, 138
Суховерський Антін — 33, 35, 40-43, 61, 64-66, 68, 69, 74, 75, 77, 78, 80, 82-85, 138, 139
Суховерський Володимир — 84
Суховерський Євген — 84
Суховерський Іван — 135
Суховерський Ілярій (Туцьо) — 18, 19, 21-24, 26-29, 45, 83, 84, 114, 133, 135, 138, 141
Суховерський Лаврентій — 84
Суховерський Микола (Целестин) — 54, 83-85, 130, 131
Суховерський Мирослав — 29, 37, 41, 42, 83, 84, 96, 114, 138
Суховерський Омелян — 5, 13, 14, 29, 33, 36, 37, 40-43, 46-51, 53, 61, 63-65, 68, 69, 72, 74-80, 82, 83, 85, 91, 138, 139
Суховерський Тарас — 40, 42, 43, 83, 84, 87-90, 139, 140, 142
Суховерський Теофіль — 84
Суховерські — 83, 84
Сухолотюк Петро — 123
Сучава — 72, 75, 76, 79
«Сян» — 30, 54, 57, 65, 67, 118

Т

Тарки — 18
Тарко Мицьо — 25, 83, 88
Тарко Володимир (Нюня) — 29-31, 33, 36, 83, 88, 139
Тарко Сильвестер (Коко) — 25-29, 31, 83, 88, 139
Тарнопіль — 66
Тацюк Василь — 136
Ташук Іван — 14
Тевтул Віктор — 90, 105
«Текстіла»-Бугуші — 64, 65, 72, 76
«Текстіла»-Яси — 62, 73
«Телефони» — 101, 105
Тімішори — 71
Тереквеш-Кошиці — 58
Термени — 96
Тисяк В. — 32

Тихович Г. — 78, 85, 122, 125, 139
Тігіна — 65, 72, 75, 76
Тіле — 24, 26, 27
Ткач І. — 82, 139
Томко Кароль — 81, 135
Томоруг Валеріян — 18, 22, 29, 45, 59, 88, 115, 135, 139
Торонто — 14, 15, 141, 142
Травнічик Степан — 18, 26-28, 139
«Траян» — 65, 72, 75-77
«Тріколор» — 73
Турко — 54
Турлик М. — 131
Турушанко Роман — 105

У

Ужгород — 54, 57, 65, 72, 118
Україна — 47
«Україна»-Львів — 29-32, 46, 52, 54, 57, 65, 72, 102-104, 117,
118, 141
Українець — 124
Українсько-Буковинська Громада — Торонто — 14, 15
«Український Буковинський Ковзар» — 57
«Український Спортовий Союз»-Буковина — 118, 121, 122,
124-127
«Український Спортовий Союз»-Львів — 30
Унгурян — 47, 49-51, 61, 89, 139
«Університатя»-Клюж — 71, 105
«Університатя»-Чернівці — 130
«Уніря Тріколор» — 71
«УСЦАК» — 13

Ф

Фан — 35
Фаранич Петро — 55, 100
Федик А. — 63, 109
Федик Зиновія — 63, 109, 110
Федорович Богдан — 123, 125
Федькович Осип Юрій — 53, 55-57, 98, 118

«Фенікс» — 56, 71
Філядельфія — 14, 142
Фірманчук Степан — 21, 23, 24, 26, 133, 139
Флора Николай — 122
Фльондор Н. — 27
Формінти — 93
Фортрифліх — 27
о. Фотій Дмитро — 123
«Франко-Романа» — 73
Фраціян Т. — 109, 110
Ф.Ф. Румунії — 127

Х

Хоростіль Ярослав — 14, 142
Хортик Олесь — 55, 100
Хрещатик — 124, 127

Ц

Церкевич — 45, 135
Циганюк («Газена») — 95, 96
Циганюк Василь — 80, 83, 87, 89, 127, 135
Циганюк Іван — 129, 131
Циганюк Кость адв. — 39, 59, 80, 81, 83, 113, 114, 131, 136
Циганюк Орест — 80, 83, 135
Циганюк Сидір — 81, 83, 136
Циганюк (юнійор) — 93
«ЦіФК» — 18, 24
Центральне Об'єднання Буковинців Українців — 14, 15
Цопа Омелян — 30, 36, 37, 40-42, 70, 83, 139, 140
Цопа Теофіль — 30, 31, 33, 36, 43, 46, 47, 49, 51, 52, 58, 59, 61,
83, 96, 109, 115, 136, 139

Ч

«Чаглуй» — 79
«Чарні» — 52, 66
«Час» — 13, 48, 54, 59, 61, 66, 72, 76, 93, 109, 114, 129, 130, 141
Чепига — 29, 30, 33, 35, 36, 139

Чепіль — 139
Чернівчанин — 20-26, 133, 136
Черніховські — 18
Чеська Державна Ліга — 72
«Четатя Сучевей» — 72, 75-77, 79, 81
Чехо-Словаччина — 56, 62
Чирюк Степан — 131
«Читальня Пол. Вул.» — 127
«Читальня-Рошош» — 127
Чікаго — 13, 141
«Чорноморе» — 19, 100, 102, 111, 114, 126, 127
ЧСК-Ужгород — 58
ЧСК-Кошиці — 58
«Чувай» — 67
Чунтуляк Василь — 90
Чупка — 90
Чупка В. — 44
Чупка Евген — 121
«ЧФР»-Чернівці — гляди «Залізничники»

Ш

Шварц — 101-103
Шведи — 53
Шерей Василь — 13, 14, 25, 35, 44, 45, 53-55, 58, 59, 80, 91, 95,
99, 102, 104, 106-108, 114, 127, 136, 141
Шерей Ганна — 5
Шкраба Орест — 19, 133
Шкурган Іван — 44, 136
Шлемко Роман — 44, 51, 55, 59, 69, 96, 113, 115, 127, 136
Шлемко Ярослав — 59, 115, 136
Шміт — 34, 139

Щ

Щербанович — 124

Ю

«Ювентус» — 72

Югославія — 53

«Юнак» — 67

Я

Яворський І. — 136

Яворський Осип — 80, 81, 136

Якібчук — 46

Якубович Василько — 5, 123, 125

Якубович Іван — 123, 125

Якубович Роман — 47, 48, 50, 58, 63, 64, 66, 68, 69, 72, 74, 75, 78-80, 82, 83, 85, 123, 139

Якубович Ярослав — 63, 69, 74, 75, 78, 80, 82, 83, 91, 114, 123, 126, 139, 140

«Ян»-Радівці — 79, 81

«Ян»-Чернівці — 17, 18, 22, 24-29, 33, 35, 40-43, 47-50, 57, 59, 64, 71, 73, 85, 91, 95, 101, 105, 109-111, 129

Янковий Іван — 42, 43, 46, 47, 51, 61, 64, 65, 68-70, 72, 75, 78, 80, 82, 85, 109, 110, 139

Ярослав — 67

Ясеницький Роман д-р — 44, 59, 101, 102, 113, 136

Яси — 62, 64, 71, 72, 74, 76

«Яск» гляди «Робітники» — 24-27

З М І С Т

Фотознімки Доставили	5
Фотознімка д-ра Франца Єнджейовського	7
«Dovbush» — A Ukrainian Soccer Club in Rumania	9
«Dowbusch» — Ein Ukrainischer Fussballverein in Rumänien	11
Передмова	13
Вступ	17
1. Початки українського спорту на Буковині в роках 1910-1920	17
2. Заснування Українського Спортивного Товариства «Довбуш» у Чернівцях	19

КОПАНИЙ М'ЯЧ

Перша дружина

Перший період 1920-1929	21
-------------------------	----

1. Сезон 1920/1921	21
2. Сезон 1921/1922	24
3. Сезон 1922/1923	
«Довбуш» здобуває чашу м. Чернівців	26
4. Сезони 1923/1924 та 1924/1925	.
«Довбуш» у гостях львівської СТ «Україна»	29
5. Сезони 1925/1926 та 1926/1927	
а) «Довбуш» набуває власну спортову площу	32
б) Два знаменні змагання проти «Макабі»	34
6. Сезони 1927/1928 та 1928/1929	37

Другий період 1929-1936	39
-------------------------	----

1. Сезон 1929/1930	39
2. Сезон 1930/1931	42

3. Сезон 1931/1932	
«Довбуш» у Станиславові	45
4. Сезон 1932/1933	47
5. Сезон 1933/1934	
а) «Довбуш» віцемистцем Буковини	48
б) Заходи до Ювілею О.Ю. Федьковича	53
в) Заборона свята Фельковича та турніру чотирьох дружин	56
6. Сезон 1934/1935	59
7. Сезон 1935/1936	
а) 15-літний ювілей т-ва і здобуття мистецтва Буковини, Басарабії та Східньої Ліги	61
б) Клопітливі кваліфікаційні змагання	64
в) Заборона виїзду на ювілей СТ «Україна»-Львів	65
г) «Довбуш»-«Спортул Студенцеск» 2:1	66
Третій період 1936-1940	
	71
1. Сезон 1936/1937	
а) Поділ на дивізії — «Довбуш» в «Дивізії Ц»	71
Перша гра в «Дивізії Ц»	73
Друга гра «Довбуш»-«Вікторія ЧФР», Яси, 4:3 (1:2)	74
б) Нефортуни змагання за чашу	75
2. Сезон 1937/1938	
а) Поділ «Дивізії Ц» на Північну і Південну частини	78
б) Розпад «Дивізії Ц»	81
3. Сезон 1938/1939	
а) Знову в чернівецькій оркузі	81
б) Особлива родина Суховерських	83
4. Сезон 1939/1940 — недокінчений	85
Резерва «Довбуша»	87
Юнійори «Довбуша» — віцемистець Румунії	91
Шовіністичний розпорядок міністерства шкільництва	92
«Газена»	
	95
Гокей на льоду	
	99
Легкоатлетика й відбиванка	
	109

Належитья признання
УАК «Запороже» — засновник «Довбуша»
Закінчення та підсумки

Додаток	119
I. «Український Спортовий Союз»	121
II. «Мазепа» і «Гонта»	129
III. Списки проводу і змагунів	133
Члени-засновники УСТ «Довбуш»	133
Виділові «Довбуша» (неповний список)	135
Почесні члени «Довбуша»	136
Голови і заступники голов «Довбуша»	136
Виказ змагунів першої дружини копаного м'яча «Довбуша»	137
Виказ змагунів із стажем більше як 5 років	139
Бібліографія	141
Меценати «Довбуша»	143
Добродії «Довбуша»	145
Жертводавці «Довбуша»	147
Індекс	149
Зміст	169

